

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXII • Núm. 1.130 • 250 ptes. / 1,50 euros

17 • maig • 2001

«Quan crida l'orgull
és que calla el cor»
Filippo Gerfaut

en primer pla

Déu crida tothom

Cada persona ha de respondre a un projecte de vida concret, d'acord amb el Creador

Encara no fa dues setmanes l'Església universal pregava amb força per les vocacions. Ho feia especialment per les religioses i sacerdotals, tot i que sense deixar de tenir present tots i cadascun dels cristians. I és que Déu crida tothom sense excepció a una vida pensada fins als mínims detalls. Ell, que coneix cada individu des del més íntim del seu ésser, sap més bé que ningú allò que ens pot fer feliços. Té un projecte d'amor diferent per a cadascú, que es concreta a través del ministeri sacerdotal, de la vida consagrada o de la vida laical. Cadascun amb les seves exigències i dificultats, encara que alhora amb unes compensacions que ho superen tot.

No obstant això, l'atrafegat món actual a vegades no ens permet aturar-nos ni tan sols per preguntar-nos què vol Déu de nosaltres. Aquesta és la gran crisi de la vida cristiana, la manca de relació íntima amb Déu. En aquesta relació rau tot el secret. En podríem escriure moltes pàgines, fins i tot llibres, però per contagiar-la només hi ha una manera: viure-ho a fons i amb joia. Com ho fan les persones amb les quals aquesta setmana hem volgut esbossar les diferents vocacions cristianes. El seu exemple és la millor de les raons per continuar optant «radicalment» per Jesús.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

Joan Pau II trenca el gel amb els ortodoxos grecs, prega en una mesquita a Síria i concentra la meitat de la població maltesa

Un viatge històric

Joan Pau II en companyia del president de Síria, Bashar el-Assad.

Joan Pau II va emprendre el 4 de maig un dels viatges més delicats del seu pontificat del qual depenia en bona part el futur del diàleg de l'Església catòlica amb l'ortodòxia i l'islam. Era el viatge internacional número 93 del Papa i va ser una autèntica marató de més de 130 hores, en el qual va pronunciar 18 discursos i es va trobar amb tots els representants polítics, civils i religiosos de Grècia, Síria i Malta.

A Atenes, Joan Pau II va entonar un *mea culpa* per culpes i agressions històriques dels catòlics contra els ortodoxos. A Damasc s'esperava amb impaciència la visita del Pontífex, que va impulsar el diàleg amb l'islam i va fer una crida molt sentida per la pau a l'Orient Mitjà. Un dels moments més emotius el va protagonitzar Joan Pau II en entrar a la mesquita dels omeies a Damasc: per primera vegada un Pontífex visitava una mesquita. El viatge papal va culminar a Malta, on va elevar als altars tres maltesos.

Pàg. 8-9

Presentació a Barcelona de la carta ecumènica europea

El 22 d'abril va ser una data assenyalada en l'avenç cap a la unitat dels cristians a Europa. El cardenal Miloslav Vlk, en representació catòlica, i el metropolita ortodox Jérémie, pels ortodoxos i les comunitats de la Reforma, firmaven la carta ecumènica europea a la ciutat d'Estrasburg. Com afrontar la secularització d'Europa o la posada en marxa del treball per la unió de les esglésies cristianes d'Europa són alguns dels objectius que es recullen en el text. Més recentment i com a resposta a una invitació personal formulada pel cardenal Ricard M. Carles, el metropolita ortodox Jérémie, president de la Conferència d'Esglésies

Europees, va visitar Barcelona el 7 de maig per presentar personalment aquest document qualificat «d'històric», sota els auspicis del Patronat Català Pro Europa i de la Fundació Joan Maragall. Durant la seva estada, en què també va pronunciar la conferència *Contribució del cristianisme al futur d'Europa*, el metropolita Jérémie va afirmar: «La carta ecumènica és una referència i una guia vers un compromís més directe del món cristià a Europa en el pla del diàleg teològic, en el pla de portar la bona nova de l'Evangelí i en el pla del compromís social a la societat europea.»

L'acte va tenir lloc a la seu del Patronat Català Pro Europa.

Pàg. 17

Els Seminaris Menors diocesans, senyal d'esperança per a les comunitats eclesials

Pàg. 20 i 21

Sumari

- Pàg. 7 La Santa Seu publica les normes per a les traduccions litúrgiques
- Pàg. 10 L'Església espanyola crida a no perdre l'esperança per la pau
- Pàg. 18 La immigració centra l'assemblea de Càritas a Tarragona
- Pàg. 19 Lleida: IV assemblea del Pla Pastoral
- Pàg. 31 Aproximació a la figura de Leo Strauss

Editorial

Cridats a la vida cristiana

Entre els cristians parlar de vocació sol associar-se amb els consagrats a Déu: sacerdots, religiosos i religioses; però la paraula *vocació* s'ha d'aplicar a tots els fills de Déu, perquè tots hem estat cridats per Ell a ser cristians, i a exercir una vocació concreta dins l'Església. Pel baptisme tots formem part del Poble de Déu i som cridats a ser coherents en la nostra vida, a ser fidels a la nostra condició de cristians.

Fa pocs dies celebràvem la Jornada Mundial d'Oració per les Vocacions, on se'ns recordava que Déu ens crida també en el segle XXI. En el nostre temps de màxima tecnologia i de telèfons mòbils, Déu continua cridant perquè escoltem la seva veu i descobrim què és el que Ell ens demana que fem a la nostra vida. Però per això no podem esperar la trucada del nostre telèfon mòbil o fix, ni una revelació extraordinària en un moment inesperat; per escoltar la veu de Déu hem de concentrar-nos molts moments en oració i des del silenci trobar la resposta als nostres interrogants. Aquesta trobada amb el Senyor pot donar-nos moltes sorpreses ja que molts creuen que el seu camí professional ja està marcat, però potser Déu els està demanant un gir cap a altres opcions.

El ritme accelerat, sorollós i estressant de la nostra societat impedeix en molts cristians plantejar-se seriosament la crida de Déu. Per això a l'Europa Occidental i a Amèrica del Nord hi ha una crisi vocacional preocupant, el nombre d'ingressos als seminaris i cases religioses és molt inferior al de fa anys, el mateix s'observa en la participació de cristians en les celebracions dominicals. Però aquesta crisi tristament és molt més àmplia del que sembla, no tan sols se centra en l'àmbit religiós, sinó que també afecta altres formes de compromís social com pot ser la participació en sindicats, partits polítics, associacions veïnals... D'altra banda proliferen amb èxit moltes organitzacions no governamentals (ONG) que exigeixen uns compromisos més puntuals que

poden semblar més compatibles amb el complicat ritme de vida que portem.

D'altra banda, dins de l'Església ha crescut la conscienciació laical i algunes formes molt compromeses des del matrimoni o la vida no celibatària. Un grup considerable de cristians sense entrar en la vida consagrada, a la qual Déu no els crida, exerceixen responsabilitats importants de l'Església o viuen amb profunditat la seva fe amb esforç i sacrifici. No podem oblidar que el matrimoni, a més d'un sacrament, és també una forma de respondre a una vocació a què Déu crida un home i una dona. I cal dir que avui dia no és una vocació gens fàcil, perquè també el matrimoni està en crisi, són tristes les estadístiques de separacions i divorcis, com ho són també les taxes de natalitat de molts dels nostres països. El matrimoni que es manté ferm en l'amor i la fidelitat, que supera les dificultats amb comprensió i fe, que no cau en la fórmula fàcil de la ruptura, que opta per portar fills al món sense egoisme, encara que la seva economia no els permeti gaires alegries, sens dubte dona un gran testimoni en el nostre món i sobretot segueix la voluntat de Déu en aquest cas des de la vocació matrimonial.

Però el gran testimoni que exerceixen molts laics solters i casats no ha de fer-nos oblidar que la nostra Església necessita més vocacions a la vida consagrada, sacerdots que presideixin i animin les comunitats, religiosos i religioses que des de l'oració i la vida compromesa amb la societat ajudin a cristianitzar l'ambient que ens envolta. Per això és tan necessària l'oració, no tan sols per descobrir què és el que Déu ens demana, sinó perquè el Pare continuï cridant molts joves a la vida consagrada o compromesa amb l'Església, i que aquests no es facin els desentesos o es despistin enmig de tantes ofertes tan diverses i variades que ofereix la nostra societat, moltes de les quals estan molt lluny del que Déu espera i vol per a cadascú de nosaltres.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035

E-mail: catcris@idgrup.iber.net

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.
Resta d'Europa: 22.950 ptes.
Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.
Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

Vocacions rebudes com a regal de Déu

■ Tot ésser humà està cridat a realitzar-se en l'amor

Déu ha pensat cada persona humana fins en els detalls més mínims. És més íntim a nosaltres que nosaltres mateixos, com deia sant Agustí, i posseeix el secret de la nostra felicitat. Un secret que vol compartir personalment amb cadascú, però que lliurement podem rebutjar. Aquest secret és la vocació, la

crida a una vida «divina» ja a la terra. I no tan sols per a capellans i monges, sinó per a tot ésser humà.

La vocació és un regal incalculable que es concreta en cadascú de diferents maneres: ministeri sacerdotal, vida consagrada, vida laical. Són distintes maneres de realitzar-se en l'amor.

Això no obstant, avui dia, gairebé no es compta amb Ell a l'hora de prendre aquestes opcions. És la crisi de la vida cristiana, no només sacerdotal i religiosa, sinó en general. Una crisi que no és nova i que tan sols es pot superar amb exemples vius de cristians que viuen joiosos el que Déu ha pensat per a ells.

VIDA LAICAL

«El secret en una relació de parella és el respecte, el diàleg i la confiança»

No fa ni un mes que es van casar. El 15 de maig passat Joan Roncalli Bitlloch i Núria Galceran van contraure matrimoni a la parròquia de Sant Josep de Badalona, on tots dos fan d'animadors d'un grup de joves. «Encara se'ns fa estrany no haver-nos d'acomiar al vespre», es diuen, mentre inicien aquesta nova etapa de la seva vida plens d'il·lusió i confiança. Han sentit la crida de Déu al matrimoni, i encara que tot just comencen, apunten maneres de matrimoni cristià ben ferm.

—Com i quan vau descobrir que éreu cridats al matrimoni?

—Núria: Jo em sento cridada a seguir Jesús i això em va fer buscar quina era l'opció que m'ajudava més a seguir-lo. Ja abans de decidir casar-nos, fins i tot abans de conèixer en Joan, pensava que la meua opció de vida era la vida matrimonial i formar una família, però no ho vaig descobrir de cop i volta, com una «revelació». Penso que les grans opcions es van prenent amb les petites decisions que anem fent, i en revisar la meua manera de ser, i observar el camí fet, vaig pensar que la manera que millor m'ajudaria a seguir Jesús era des de l'opció del matrimoni. Tot i que calia deixar-ho en mans de Déu, i conèixer en Joan...

—Joan: Després d'estar sortint uns quants anys, vam decidir casar-nos, i tampoc no va ser una decisió flash o espontània, sinó que ho vàiem com el següent pas a fer, la mateixa relació ens demanava anar més endavant. La decisió ens feia respecte, ens encomanàrem a Déu, i fer aquest pas cap al matrimoni ens va donar molta seguretat.

—Ho viviu com a vocació, com a crida de Déu?

—Ens sentim cridats a seguir el camí de Jesús, i creiem que el nostre matrimoni és l'opció que més ens pot ajudar a seguir i viure aquest camí a nosaltres, cadascú ha de buscar com respon a aquesta crida.

—Es troba actualment en crisi la vocació del matrimoni?

—No ho sabem, desconexim dades per fer estadístiques que ens diguin quin tant per cent de matrimonis respon realment a una vocació, i quin no. Però tota vocació implica recerca, escolta, reflexió... Si no tenim espais de silenci, de pregària, és difícil respondre a la crida de Déu, ja no només a la vocació matrimonial, sinó sigui quina sigui. I potser el ritme de vida cap al qual

tendim no ho facilita gaire.

—Així, doncs, què ens caldria?

—Joan: Prendre qualsevol opció implica exigència amb un mateix i dir «no» a una altra opció. Potser la por a la inseguretat, la competitivitat i les comoditats que vivim els joves no ajuden a definir-se, i fan que «anem fent», sense trobar el temps ni l'espai per plantejar-s'ho.

—Núria: Potser caldria vetllar més per oferir, transmetre i ajudar els joves a trobar aquests moments de silenci, espais sense presses, de reflexió... Per això creiem que en els grups de joves de les nostres comunitats hem d'afavorir que els joves es plantegin coses i s'interroguin, més que no pas adoctrinar-los i donar-los les respostes.

—Què implica la vivència matrimonial des de la perspectiva cristiana? És tant exigent com ho pot ser la vida consagrada?

—Núria: El matrimoni cristià implica que la fidelitat i l'estimació de l'un a l'altre sigui per sempre, i que la vida familiar esdevingui el testimoni de Jesús; vivint el seu missatge d'estimació i sent reflex de l'amor de Déu.

—Joan: El matrimoni és igual d'exigent que la vida consagrada, tot i que potser les exigències són diferents. Potser a vegades sembla que és més dura la vocació a la vida consagrada perquè l'has de viure sol, però també comporta exigència buscar la manera de conviure amb l'altre, d'educar els fills seguint la coherència cristiana...

—Encara que tot just estreneu matrimoni, ja fa quatre anys i mig que teniu relació de parella, què recomanàreu a les parelles que comencen?

—Núria: Un consell per les parelles que comencen: que no arraconin els temes i que busquin la millor manera d'arribar a l'altre. A nosaltres ens costava molt parlar del que ens angoixava o feia mal. I vam veure que ens era més fàcil expressar-ho per escrit. Vam començar a dir-nos-ho per carta, i això va ajudar molt la nostra relació. Cada parella ha de buscar els mitjans necessaris per enfortir la seva comunicació. Creiem que el secret en una relació de parella és el respecte, el diàleg i la confiança.

—Joan: També ens ha ajudat molt el fet de pregar junts i de viure la nostra fe junts. Ens ha ajudat a sentir-nos més a prop de l'altre i a fer present Déu en el nostre camí. (S.G.)

VIDA CONSAGRADA CONTEMPLATIVA

Soledat i silenci per a una pregària incessant

La característica essencial de l'orde cartoixa és la soledat i el silenci. És el gran secret del carisma que en el segle XI va rebre el nostre fundador, sant Bru, el IX centenari de la mort del qual celebrem enguany. El cartoixa viu i vol viure submergit en una vida oculta i anònima, amb una actitud de pregària incessant.

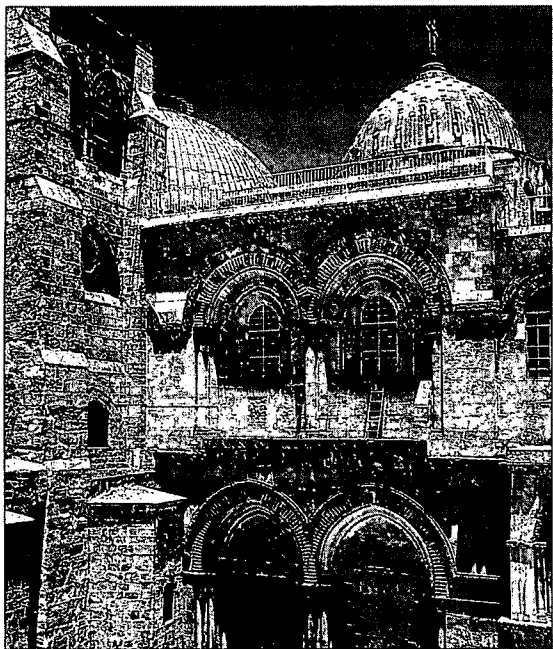
Pel que fa al tema vocacional, la Santa Seu ha demanat als ordes contemplatius que fundin al tercer món i a les terres de missió. Com a resposta a aquesta consigna, la Cartoixa ha fundat recentment a Amèrica —EUA, el Brasil i l'Argentina— i a Àsia —Corea. Les circumstàncies actuals de l'Església tendeixen a afavorir que se suprimeixin cases a Europa —França i Espanya especialment— per tal de potenciar les noves fundacions i agrupar les comunitats per poder acollir en millors condicions les vocacions que van arribant.

De moments més crítics n'hem sortit endavant i Déu proveeix perquè la vida contemplativa no falti mai a l'Església. En aquest sentit, últimament han trucat fins a dotze persones a les nostres portes de la Cartoixa de Montalegre, a Tiana, interessades a conèixer la nostra vida i provar-hi. A l'Argentina, on vam fundar fa gairebé tres anys, s'han presentat més d'un centenar de joves de tot Sud-amèrica atrets per la Cartoixa. Aquesta darrera Pasqua a Corea s'han inaugurat, en terreny cedit pels benedictins, les cel·les, l'església i un lloc d'acollida per als joves que senten interès pel nostre carisma. Sembla, doncs, que el panorama vocacional, a nivell de l'orde, no és tan pessimista malgrat que també és cert que hi ha professors que es cansen i en marxen.

La vida radical de soledat i silenci de la Cartoixa la converteix en un oasi de pau, a soles amb Déu, on els monjos lloen constantment el Senyor i intercedeixen per la humanitat sencera. Demanem alhora que tots els fidels s'uneixin a nosaltres en la pregària i que demanin per la florida de noves vocacions, de persones cridades a submergir-se dia i nit en el misteri trinitari, totalment oberts a Déu i a l'Església universal.

Un cartoixa de Santa Maria de Montalegre (Tiana)

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

■ Del 5 al 12 d'agost

■ De l'1 al 8 d'octubre

■ Del 2 al 9 de novembre

■ Del 28 de desembre al 4 de gener del 2002

Especial contemplatiu

Una vivència excepcional de reflexió, de pregària i de celebració de la fe a les fonts mateixes de la nostra salvació.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

RUTES RAIMONDIANES

Amb motiu del IV centenari de la canonització de sant Ramon de Penyafort.

RUTA ITÀLICA

Del 19 al 26 d'octubre

■ Bolonya

■ Florència

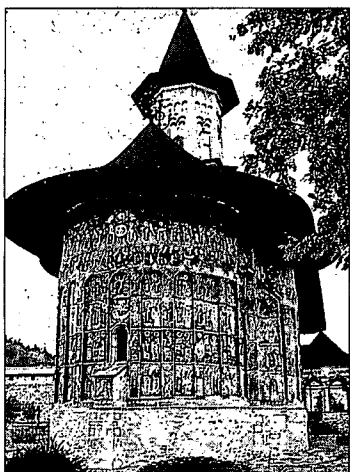
■ Assís

■ Roma

Els viatges de sant Ramon.

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

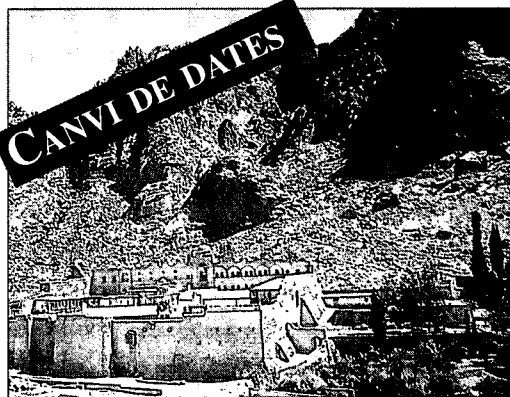

**Del 16
al 23
d'agost**

ROMANIA MEDIEVAL

Els Carpats i Monestirs

Els testimonis de la més típica tradició oriental.

Del 16 al 28 de setembre

ITINERARI BÍBLIC SINAI

Egipte i Jordània

La ruta de l'Èxode fins a Jerusalem.

**Del 19 al
30 de
novembre**

REP. SUD-AFRICANA ZIMBABWE

Parc Kruger / Catarates Victòria

A la descoberta dels contrastos més exòtics del món.

VIDA CONSAGRADA ACTIVA

Enamorada de Jesús

Judit Blanco és una apassionada de Jesús. N'hi ha prou de mirar-la als ulls quan en parla. Ella potser no se n'adona, però transmet coses que difícilment es poden expressar si no parteixen d'una experiència profunda del cor. Està enamorada; i això no es pot dissimular.

Judit és val·lisoletana, de 24 anys, tot i que des de començaments d'aquest curs resideix a Barcelona on la comunitat de Carmelites Tereses de Sant Josep té el juniorat. El mes de setembre passat va professar els vots temporals i com una noucasada més, es mostra alegre i plena de felicitat per l'aventura d'amor que manté amb Jesús: «La trobada conscient amb Jesús de Natzaret no pot deixar indiferent, és tal la força que Ell té que t'arrossega, t'impacta tant per dins que et porta inevitablement a prendre opcions radicals.»

La vocació és per a ella una trobada amb Crist viu, una crida, que en el seu cas s'ha concretat i encarnat en les Carmelites Tereses de Sant Josep. Li agradaria donar raons de per què s'ha fet religiosa, i certament en té unes quantes, però «arribats a un punt ja no hi ha raons, és com una força que surt de dins, una cosa semblant al que deia Jeremies: "M'has seduit, Senyor, i em vaig deixar seduir." Sentia com un foc dins

meu, que cremava els meus ossos i que era incapaç d'apagar».

Fa uns anys, el contacte amb el món marginal, amb infants separats de les seves famílies, va provocar en ella inquietuds vitals pregones. Va començar a descobrir el valor de la seva pròpia existència, «va provocar una revisió total que no em podia deixar indiferent». Va sorgir un fort desig de recerca. Ella no ho sabia, però buscava Déu, el culpable que tantes coses se li moguessin per dins i que molt abans que ella comencés a buscar ja l'havia trobat. Va ser llavors quan «vaig començar a relacionar-me amb una germana jove d'aquesta congregació, mentre jo continuava estudiant, amb la meua vida de família i de parròquia».

L'acompanyament va ser per a Judit una cosa providencial. Començava una història apassionada de relació amb Jesús, que aprofundia en el misteri i es deixava trobar per ell. En aquests moments tan importants l'experiència d'algú proper és molt necessària, «cal parlar molt i escoltar, buscar els moments per a la pregària, i deixar-se també il·luminar per la família i per altres persones que et coneixen». Submergits en aquest procés, com l'enamorament, «s'assenten certes i descobreixes

ficat, però no li importa, ja que sap que l'amor ho pot tot. Per conrear-lo no s'oblida d'afalagar cada dia la seva relació amb Jesús, a través de la litúrgia, de l'eucaristia diària, de la pregària personal. Alhora ha sacrificat unes coses i ha optat per unes altres (obediència, pobresa i castedat). Però no com a exigència ni imposició, sinó com a «camí en què es realitza la vocació a la qual Déu em crida».

A Barcelona conviu amb una comunitat de germanes joves, però això no serà l'habitual. Les germanes tereses de sant Josep són una petita congregació d'unes quatre-centes germanes arreu del món, que com és habitual avui tampoc no poden presumir de vocacions excessives. De totes maners, Judit no s'angoixa, perquè com li va dir una germana fa un temps: «Jo no sé si la vida religiosa dóna

el que Déu ha pensat per a tu. Descobreixes Jesús en tota la teua vida».

Judit té clar que la clau de tot procés vocacional, sigui del tipus que sigui, resideix en la relació personal amb Jesús: «És el fonamental, ja que en aquesta trobada íntima Ell mateix se t'ofereix, t'obre el seu cor i et diu: el vols? Davant d'això un es queda indefens i gairebé no li queda una altra solució que dir-li que sí.»

Encara no sap en l'embolic que s'ha

resposta a les necessitats d'avui, jo només sé que a mi sí que me'n dóna, i alhora confio plenament que l'Esperit anirà fent per transformar la forma de la vida religiosa en noves formes de presència i d'actuació, però el substancial, que és Jesús, ja hi és. El futur de la vida religiosa està en Jesús, i tot i que sempre hi haurà gent que cregui que Jesús no té futur, jo continuaré creient que Jesús té futur, i no tan sols això, sinó que tot el futur és seu.» (S.G.)

MINISTERI SACERDOTAL

«El sacerdoci és una vida de fe absolutament apassionant»

Viu el seu sacerdoci amb una joia que es contagia. Així és normal que més d'un jove s'hagi plantejat el ministeri tot estant al costat seu. Mn. Quim Fluriach, rector de Santa Maria i Sant Esteve de Palautordera, només té 35 anys, encara que ja en fa vuit que és capellà. Per a ell, el sacerdoci representa tot un regal, una llavor que Déu va plantar i que ell intenta conrear dia rere dia.

—Per què hi ha tanta manca de vocacions sacerdotals avui dia?

—Doctors té l'Església! Mancança de moltes coses, té el nostre món, i per ell el Senyor continua donant la vida. Qui està disposat a «donar la vida» pels altres, o per un ideal noble que valgui la pena? Aquí comencen totes les «vocacions». La sacerdotat tampoc se n'escapa.

—Com vas viure el teu procés vocacional?

—Tots els que tracten amb infants, endevinen força què seran quan siguin grans. En el meu cas, també: de petit. Als tretze anys vaig entrar al Seminari Menor, aleshores a La Conreria. Molts m'han preguntat per la «consciència» que en tenia jo aleshores. I jo què sé: però ho volia, alguna cosa dintre meu m'hi atreia, des de dins meu. Són coses que quan les saps, les saps. Crec que la «consciència» aquesta és quelcom que en els infants és encara molt net; és de grans que ens compliquem la vida i se'ns pot fer malbé. En el camí de la vida, la meua família i moltes persones, clergues i laics, m'han ajudat a

interpretar que allò era la veu del Senyor, m'han ajudat a donar-li forma, a dibuixar-ho en la meua vida. Podríem dir que la vocació que Déu m'ha donat va ser una llavor que va créixer alhora que humanament, amb una senzilla naturalitat.

—Quina és la clau per fer que el jovent es plantegi almenys la possibilitat que Déu els cridi al sacerdoci?

—Doncs plantejant-ho, i prou. En totes les crides que he conegut, sempre hi ha hagut la proposta explícita o implícita d'algú. Posar-se al costat, en el moment oportú i de la manera oportuna. I insistir, si cal, sense trencar res. Si la persona té vocació, ja li «picarà el cuquet»...

—Com a sacerdot jove i entusiasta amb el teu ministeri, quins atractius ofereix el sacerdoci?

—Sense dubte: és una vida de fe abso-

lutament apassionant. No ens enganyem: és la fe en Jesucrist la que et fa veure com n'és, d'apassionant. És cert que pot fer una mica de por ser capellà, però és aquell tipus de por que et fan els grans desafiaments. La joventut és l'edat clau per acceptar-los, perquè, com diu el Sant Pare, és el temps de la gran generositat envers Déu i els homes.

—Tinc entès que has portat uns quants processos vocacionals, quines implicacions té una responsabilitat tan gran?

—En un procés vocacional, qui «porta» sempre és Déu. Mai no hi ha una sola persona que acompanya: pares, germans, amics, preveres, companys... l'Església. Amb la pregària i l'exemple tots som d'alguna manera «responsables» de l'itinerari vocacional de qualsevol jove. Podríem dir millor que en algun procés concret, vaig tenir per un moment una mica més d'influència. Et fa pregar més intensament, et fa tenir més cura de l'exemple que dones, et posa més dolçor en la paraula... et resitua davant de la teua pròpia

vocació. Puc dir que d'un procés vocacional, tots n'aprenem. És aquesta la dificultat o facilitat: saber reconèixer Déu que torna a sortir a l'encontre de l'home, i el crida a viure més autènticament.

—Com veus el futur de l'Església amb un nombre tan reduït de capellans?

—Déu sempre crida. Avui també. Cal fer ressonar millor la veu de Déu, cal afinar l'oïda i ajudar a afinar-la. Jesús, el Senyor, ha promès no deixar-nos mai! És veritat que som menys que en èpoques recents. Crec que el temps d'ara demana més fidelitat dels que hi som, més que no pas més capellans, i no vull dir de cap manera que no m'agradaria que fossim més (podríem atendre millor el poble de Deu!). Al principi només ni havia Jesús, els apòstols, Maria... total, dotzena i mitja. És la fidelitat de donar la vida per Crist la millor llavor de futur. Evidentment que canviarà aquesta dinàmica: no som els homes els qui «fem capellans», és Déu qui els envia. Si ens esforcem per ser més fidels, Déu ens beneirà. No ho està fent? (S.G.)

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

Autèntica Llar-residència.

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

El P. José Sorando és sacerdot salesià, vicari a la parròquia barcelonina de Sant Joan Bosco

El carisma de don Bosco li corre per les venes. Com a tot bon salesià. El P. Sorando s'ha passat els 25 anys de sacerdoci bregant amb joves: a l'escola, a la parròquia, en l'animació d'un Centre d'Espiritualitat Juvenil. Els coneix com ningú, des de l'escolta pacient i l'atenció amoro-

sa. Sap que la societat està canviant, que la seva opció per la vida cristiana travessa moments difícils, però hi creu. Els convida, com Joan Pau II, a no tenir por i a tirar les xarxes a la recerca del que Déu té pensat per a cadascun d'ells.

—Quines imatges li vénen a la ment en sentir la paraula *vocació*?

—N'avanço dues. La de la «pesseta» i la del «telèfon mòbil». La pesseta per la devaluació que pateix entre nosaltres, malauradament, la paraula *vocació*. Cal crear, ens repeteix Joan Pau II, una «cultura vocacional»! I la del mòbil, que tant ha corregut als nostres ambients en aquests dies. M'encanta aquesta darrera, en què som convidats a escoltar la crida personal que Déu té per a cadascun de nosaltres.

—Per situar-nos, què és la *vocació*?

—Aquesta és la millor definició que he trobat: «El somni d'amor que Déu té per a cada ésser humà.»

—S'entén, però bé val un comentari.

—Crec que Déu, com a bon Pare-Mare, somia el més bo per a cadascun dels seus fills des del coneixement que en té de cadascun i des del desig que siguin profundament feliços. Déu, el millor dels pares, quan crida un ésser humà a la vida és perquè l'estima i perquè li té un projecte, una missió a complir. Parteixo sempre del fet de Fe que Déu, que és Amor, vol sempre el bé i la felicitat de l'ésser humà.

—Però aleshores, tothom té *vocació*?

—La primera gran *vocació* a la qual Déu ens crida a tots és a la de ser persones amb tot el que això comporta. No és fàcil. Com diu un pensador actual: «Tots naixem prematurs.» I és cert. Fer-se i construir-se persones és una feina de tota la vida. Requereix una sana i fecunda relació amb un mateix, amb els altres i amb les coses. N'hi ha una de segona, la de ser cristians/anes. És la *vocació* baptismal, que ens iguala a tots els cristians en el que és fonamental. «Amb vosaltres sóc cristià, per a vosaltres, bisbe», deia sant Agustí. El prevere i pastoralista José A. Pagola diu que actualment «no hi ha manca de *vocacions* sinó de *vocació*». La radicalitat vocacional neix del baptisme. I aquest ésser cristià Déu ens crida a viure'l per un camí vocacional específic: en la vida laical, en la vida religiosa o en el ministeri sacerdotal. En el llibre que he tingut l'oportunitat d'escriure, després d'anys de treball en el camp de l'orientació vocacional, *La orientación vocacional. Materiales de trabajo* (Editorial

«La vocació és el somni d'amor que Déu té per a cada ésser humà»

El P. José Sorando s'ha passat mitja vida treballant amb joves.

CCS), parlo de testimonis veritablement exemplars de les tres *vocacions* específiques o estats de vida.

—Es pot parlar de crisi *vocacional*?

—Responc des de la nostra àrea geogràfica, perquè és molt diferent a d'altres indrets. Crec que hi ha hagut un descens de *vocacions* sacerdotals i religioses... i

un augment de *vocacions* laicals. Han disminuït les primeres i fins i tot sembla que anem cap a noves formes de viure el ministeri i la mateixa vida religiosa. I ha cobrat un nou relleu la *vocació* laical.

—Quina valoració fa d'aquesta realitat?

—Ha servit per «desclericalitzar» la nostra Església i donar més protagonisme als laics. Però es corre el perill de l'«uniformisme vocacional», de pensar que tot és el mateix, i això seria empobridor per a les nostres comunitats. «És el mateix», pensa i diu més d'un cristià. Hi ha un company que amb gràcia sempre respon: «És el mateix, però no és el mateix.» Quan parlo d'aquest tema amb gent jove els comparo els camins específics vocacionals amb els cinc dits d'una mà. Perquè la imatge dels dits discorri més bé parlo de cinc «sortides *vocacio-*

nals»: laical (matrimonial), ministerial, religiosa, missionera i contemplativa, amb totes les «variants» que l'Esperit va suscitant al llarg de la història. No hi ha dos «dits» —dues *vocacions*— iguals. Tots són necessaris. Tots, complementaris. Perdre'n un seria perdre una riquesa a la nostra mà. La vida de la nostra Església s'empobriria sense el «dit» de la *vocació* contemplativa, per exemple.

—Hi ha futur per a totes les *vocacions* o ens apanyarem com els que escriuen a màquina amb un sol dit?

—Sense entrar en el tema de fons de com es viurà demà cadascuna de les *vocacions*, crec que totes tenen futur. A cada *vocació* se li demanarà que sigui el

«No hi ha dues vocacions iguals. Totes són necessàries. Totes, complementàries. Perdre'n una seria perdre riquesa en la nostra Església»

que ha de ser. Això implica docilitat a l'Esperit i atenció als nous reptes que ens presenta el món actual a través dels quals Déu també ens parla. S'imposa alhora un coneixement i valoració per part de tots els cristians, especialment els joves quan fan la seva opció vocacional, de tots els camins vocacionals.

—Pessimista o optimista?

—Confiat. Crec que cal viure aquests moments de canvi profund des de la confiança de Pere al llac amb el seu «En nom teu tiraré les xarxes»; i des de la disponibilitat de Maria a les noces de Canà amb el seu «Feu el que Ell us digui».

—Finalment, des de la seva experiència, què cal dir a un jove que és en recerca vocacional?

—«Déu t'estima i sempre busca el teu bé i felicitat. Per tant, no tinguïs por del que Ell et demani. Mira el teu «mòbil» cada dia i descobreix les petites trucades que et va fent. Que en el teu projecte de vida —contrastat amb una persona que t'acompanya espiritualment i amb el teu Grup de Fe— no manqui cap d'aquests punts clau: un moment de pregària diària, l'escolta de la Paraula feta amb assiduïtat, un compromís de voluntariat que et vagi avesant en el servei als «pobres» i la celebració joiosa dels sagraments. D'aquesta manera descobriràs el que Déu vol de tu. Ja em diràs com t'ha anat.»

Reportatge: Samuel Gutiérrez

LLOGERS • ALQUILERS • LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 182 -

189 - 08011 BARCELONA

Vaticà

església en el món

La Santa Seu publica les normes per a les traduccions litúrgiques

ROMA.— El 8 de maig el Vaticà va publicar la cinquena instrucció per a l'aplicació correcta de la constitució sobre la Sagrada Litúrgia del Concili Vaticà II, *Liturgiam authenticam*, sobre l'ús de les llengües vernacles en la publicació dels llibres de la litúrgia romana. Va ser promulgada per la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments el 28 de març passat.

La instrucció, que va entrar en funcionament el 25 d'abril, s'ha publicat en italià, anglès, francès i espanyol, i té 40 pàgines. Està signada pel cardenal Jorge Medina Estévez i per l'arquebisbe Pio Tamburrino, prefecte i secretari de la Congregació respectivament.

Entre altres coses, la instrucció indica que el text de l'*editio typica*, l'actual edició llatina oficial, constitueix sempre el punt de partida per a qualsevol traducció. Quan el text llatí emprava mots procedents d'altres llengües antigues (per exemple *alleluia*, *amen* o *kyrie eleison*), aquestes expressions poden ser conservades en la llengua original. Així mateix,

demana que només les llengües més comunament parlades han de ser emprades en la litúrgia, tot evitant la introducció d'infinat de llengües en l'ús litúrgic, amb el perill de constituir un agent de divisió que fragmenti el poble en petits grups i creï conflictes.

Per una altra banda, assenyalava que «moltes llengües tenen noms i pronoms que fan referència, simultàniament, al gènere masculí i femení, amb un sol terme. L'abandonament d'aquests mots, com a resultat d'una tendència ideològica que afecta a la qüestió filològica i semàntica, no sempre és encertat o convenient, ni constitueix una part essencial del desen-

volupament lingüístic. (...) Les traduccions no han d'ampliar o restringir el significat del mot original i els mots que recorren motius publicitaris o que tenen to polític, ideològic o similar, s'han d'evitar».

La instrucció presenta amb claredat el procediment per a l'aprovació dels textos litúrgics, per part dels bisbes i de la seva presentació posterior per a la revisió i

confirmació, a la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sants. El document conclou amb un breu nombre d'apartats tècnics, tot oferint directrius sobre la publicació i edició dels llibres litúrgics, incloent-hi els drets d'autor, i també sobre els procediments per a la traducció dels textos litúrgics propis, de cada diòcesi i de cada família religiosa. (N.E.)

La instrucció estableix la forma de procedir en la traducció dels textos de la litúrgia romana a les llengües vernacles.

GUATEMALA

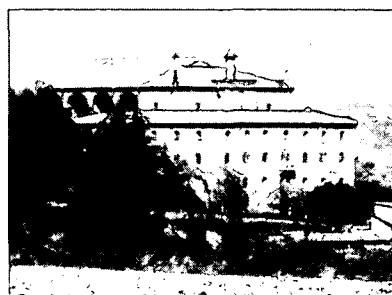
Assassinada una religiosa excol·laboradora del bisbe Gerardi

GUATEMALA.— L'assassinat de la religiosa nord-americana Barbara Ann Ford, el 5 de maig passat, ha suscitat interrogants en un país en el qual en aquest moment té lloc el judici per l'homicidi del bisbe Juan Gerardi, defensor dels drets humans, amb qui havia col·laborat aquesta religiosa. La germana Barbara, de la congregació de Germanes de la Caritat de Nova York, va ser assassinada en un carrer cèntric de la capital de Guatemala en ser atacada per tres homes que van robar el seu cotxe. Segons la policia, el motiu del crim va ser el robatori. Per a Fernando Penados, analista de la secretaria d'Anàlisi Estratègica, «per les característiques de la víctima i el tipus de crim, creiem que

podria tractar-se d'un crim polític». El bisbe de Quiché, Mons. Julio Cabrera, ha assenyalat que «exigim a les autoritats competents que aquest fet no resti impune. Exigim justícia per a qui va treballar pel bé de la societat guatemalteca amb totes les seves forces». La germana Barbara va participar en l'informe de Recuperació de la Memòria Històrica i havia donat suport a les víctimes de la guerra en realitzar exhumacions de cadàvers. Aquest informe, impulsat pel bisbe Gerardi, recull les atrocitats de la guerra i les atribueix, en un 90%, a l'exèrcit. Pel crim de Gerardi tres militars, un capellà i una cuinera són processats actualment per la justícia. (ACI)

CASA D'ESPIRITUALITAT

Vista general del monestir

Corredor

enguany el Santuari del Miracle celebra el CENTENARI DEL MONESTIR (1901-2001). Són 100 anys al servei de l'Església a Catalunya. També celebrem els 20 anys (1981-2001) de la Casa d'Espiritualitat. Més de 30.000 persones han participat en les seves activitats.

Per a tothom

■ EXERCICIS ESPIRITUALS.

Del 18 al 24 de juny.

Director: P. Josep M. Sanromà, monjo.

■ RECÉS, CAP DE SETMANA.

Del 22 al 24 de juny.

Director: P. Josep M. Sanromà, monjo.

Veniu a passar un Cap de setmana de recés o uns dies d'Exercicis espirituals a la Casa d'Espiritualitat, en un ambient acollidor, unes instal·lacions -42 habitacions renovades, amb bany- i uns serveis adients que permeten una estada senzilla i agradable. Serà una experiència personal enriquidora. Us hi esperem.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES:

CASA D'ESPIRITUALITAT

Tel: 973 48 00 45

Fax: 973 48 02 43

25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Grècia

El Papa trenca el gel amb els ortodoxos grecs

■ Joan Pau II ha estat el primer Pontífex que visita Grècia des del cisma del 1054

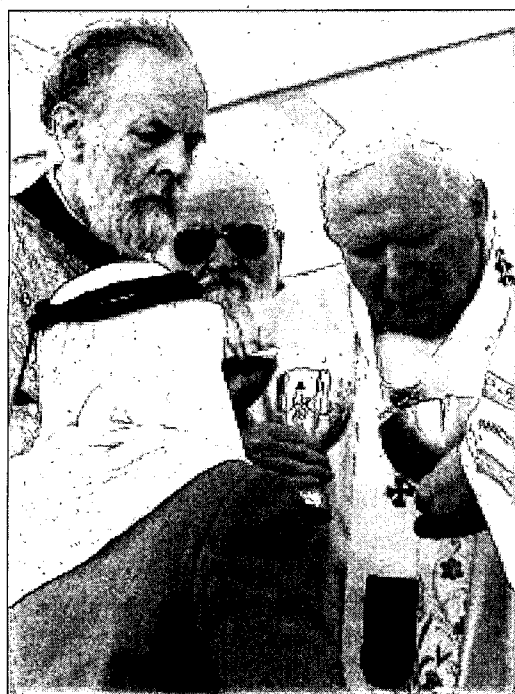
ATENES.— Joan Pau II és el primer Papa de la història que visita Grècia després del cisma d'orient el 1054. Ho ha fet seguint les petjades de sant Pau, i allí on l'apòstol dels gentils va pronunciar el famós discurs de l'Areòpag, el Papa ha signat un document conjunt

amb els ortodoxos que pot ser un primer pas per a la unitat. El cap de l'Església ortodoxa grega, Christodoulos, ha acollit amb satisfacció el *mea culpa* del Papa pel que fa a les injustícies comeses històricament per part dels catòlics contra els ortodoxos, especialment el saqueig

de Constantinoble. El recel de la gran majoria d'ortodoxos abans de la visita s'ha vist parcialment suavitzat després de sentir el Papa demanar perdó. Tot i així, quan el Papa va arribar a Atenes van sonar campanes a mort des del centre espiritual de Grècia, el mont Athos.

Joan Pau II ha sorprès els ortodoxos grecs amb la seva humil petició de perdó. El seu gest, definit com a coratjós i reconciliador, és un petit granet de sorra que pot ajudar a la relació amb els ortodoxos en general i amb l'Església ortodoxa grega en particular, fins ara absent en el diàleg ecumènic. El Papa s'ha disculpat públicament per les destruccions que els catòlics llatins van dur a terme a Constantinoble (Istanbul) durant la quarta croada. En la consciència històrica grega, aquesta destrucció està molt present i la ferida encara continua oberta, vuit segles després.

El Papa va presidir una eucaristia davant de 15.000 catòlics, sobretot polonesos i filipins, i va aconseguir grans aplaudiments després de pronunciar en un grec modern perfecte «Que Déu beneeixi Grècia». La celebració va combinar la llengua grega, el llatí i el francès i va acabar amb la salutació del Pontífex als discapacitats. Aquest va ser l'únic acte públic del Pontífex romà a Grècia. Els altres actes, de caire protocol·lari o d'estricta valor espiritual, van ser tancats als fidels, que es van haver d'acontentar a seguir el pelegrinatge del seu líder a través dels mitjans de comunicació. Per primera vegada a la història, les televisions públiques gregues van retransmetre una missa catòlica.

Un moment de l'eucaristia a l'estadi de Damasc.

La visita del Papa ha estat un esdeveniment històric per a Grècia, un país on la majoria es declara obertament ortodoxa i on els catòlics són un 0,5% de la població. Els ambients eclesiàstics més radicals estan tancats davant d'Occident i particularment envers el catolicisme, considerat una heretgia i un error.

Joan Pau II i l'arquebisbe Christodoulos han firmat la primera declaració comuna des del segle XI. El discurs va ser llegit al mateix lloc en què sant Pau va anunciar l'Evangeli als atenesos i consta de sis punts. Es condemna «tot recurs a la violència, al proselitisme i al fanatisme en nom de la religió» i es fa una condemna a la guerra i a la fam. S'insisteix a solidaritzar i fraternitzar la globalització i s'insta Europa a reflexionar sobre les pròpies arrels, formades pel bagatge hel·lènic i per la tradició cristiana.

BLOQUEIG ENTRE CATÒLICS I ORTODOXOS

Aquesta declaració conjunta té una importància simbòlica molt gran, ja que representa un acostament que fins fa uns dies semblava impensable. Els radicals ortodoxos de l'antic calendari han recriminat al seu arquebisbe Christodoulos que rebí el Papa, i l'han titllat de traïdor als principis de la religió veritable. Els ortodoxos, i Christodoulos es va encarregar de deixar-ho clar, haurien volgut una condemna explícita per part del Papa de la situació dramàtica que es viu a l'illa de Xipre, ocupada des del 1974 per tropes turques. A més, haurien volgut que el Pontífex romà fes referència a l'espinós tema dels uniats, els catòlics de ritu no llatí.

Els ortodoxos rebutgen el primat del Papa i la seva infal·libilitat, i a més acusen els fidels de proselitisme. Un dels esculls en el diàleg entre les dues branques cristianes és la qüestió dels uniats, els cristians ortodoxos que han fet el pas a Roma però que continuen amb el ritu bizantí. El fet que aquests reconguin l'autori-

Els fidels van haver de seguir la major part dels actes del Papa a Grècia a través de la premsa.

tat espiritual del Papa és vist com una traïció per part dels ortodoxos. De fet, en aquest viatge papal, una de les condicions va ser que es vetés l'entrada a Grècia a Moussa Daoud, el prefecte de la Congregació per a les Esglésies orientals, ja que és un cristià de ritu bizantí, despectivament, un «uniat». El viatge del Pontífex a Ucraïna posarà en relleu amb més força aquest punt, perquè a l'exrepública soviètica augmenta el nombre de catòlics d'aquest ritus.

L'ECUMENISME A GRÈCIA NO EXISTEIX

La visita del Papa a Grècia marcarà un abans i un després en la qüestió ecumènica. Fins ara, l'ecumenisme a Grècia no existeix. Així mateix ho afirma el fullletó informatiu que troba el visitant en entrar a la catedral catòlica atenesa de Sant Dionís. No hi ha contactes oficials entre totes dues confessions i només existeix relació en l'àmbit personal i ocasionalment. L'Església ortodoxa grega, considerada com a Església oficial de l'Estat, ignora les altres confessions del país. En la mentalitat grecoortodoxa no es pot concebre que un grec no sigui ortodox. Hel·lenisme i ortodòxia són dos concep-

tes vinculats i fins ara inconcebibles separadament, i caldrà temps per separar-los. L'ortodòxia és un signe d'identitat per a Grècia. L'arquebisbe Christodoulos, nomenat el 1998 successor de Serafim, és un gran activista nacionalista que adverteix dels perills de la pèrdua d'iden-

El Papa va poder resar davant la tomba de sant Joan Baptista.

titat i que segons el sociòleg Thanos Lipowatz «posa en guàrdia els ortodoxos de la destrucció de la identitat nacional amenaçada per la Unió Europea, els catòlics i els jueus».

A Grècia, qui no és ortodox pertany a les religions estrangeres, ja que només l'Església ortodoxa es considera realment grega. Tot i la manca de contacte amb les confessions no ortodoxes, l'Església ortodoxa grega té un cert interès a

El muftí Kuftaro va oferir al Sant Pare l'hospitalitat àrab.

mantenir relació amb altres religions sempre que aquestes no es trobin al país.

L'Església catòlica a Grècia és doncs considerada per l'estat hel·lènic com una confessió estrangera, i amb freqüència ha d'encarar problemes d'índole jurídica, precisament pel buit jurídic en la legislació grega. Malgrat els significatius passos fets per la jerarquia catòlica durant els últims cinquanta anys, i especialment des del 1990, els mateixos catòlics tenen la impressió que l'Estat grec no té voluntat de resoldre els diversos problemes que

50.000, un 0,5% escàs de la població. Es tracta d'una minoria religiosa i no ètnica. Els noms, els cognoms i les tradicions, especialment a les illes, són comuns entre catòlics i ortodoxos. Els catòlics estrangers són uns 30.000, la majoria d'ells són dones casades amb grecs. A més, hi ha entre 60.000 i 80.000 polonesos i 45.000 filipins. Així, el total de catòlics a Grècia és de 200.000 fidels, la majoria d'ells concentrats a Atenes, ciutat que compta amb gairebé cinc milions de persones.

La presència catòlica, però, no s'esgota a la capital. És significatiu el nombre de fidels a les illes cícclades, sobretot a Siros i Tinos. Hi ha poblets totalment catòlics. També es troba una minoria catòlica a Corfú, Patres, Tessalònica, Kabilia i Bólos, i a Creta, Rodes, Cos, Santorí, Quios... La majoria són catòlics de ritu romà. Darrerament ha augmentat el nombre de catòlics de ritu armeni. La Conferència Episcopal Grega està encapçalada pel bisbe Nikolaos Foskolos i la formen de sis membres. Pastoralment, el problema més gran és la dispersió dels catòlics per tot el país, ja que dificulta els serveis de catequesi, la comunitat parroquial... La qüestió vocacional també és molt problemàtica.

Pel que fa a la presència de

religiosos, cal esmentar la tasca dels jesuïtes (parroquia, centre cultural, assistència a joves, revistes, edicions catequético-litúrgiques), els caputxins (parroquia, comunitat italiana, estudis teològics), els assumpcionistes (estudis bizantins) i els dominics (conferències i contactes ecumènics). També hi ha germans maristes i de les Escoles Cristianes dedicats a l'ensenyament. Pel que fa a la vida religiosa femenina, hi ha una comunitat de carmelites, les Germanes de Sant Josep de l'Aparició, les Ursulines, les Germanes de la Santa Creu, les Germanes de la Caritat, les Missioneres de la Caritat i les Germanetes de Jesús. Les religioses de la Panmacaristos, de ritu bizantí, tenen hospitals i assistència a nens discapacitats.

Malta va ser l'última etapa del pelegrinatge papal.

preocupen els catòlics.

A altres països de la Unió Europea, l'Església ortodoxa és considerada igualment com l'Església catòlica i en alguns països l'Estat paga el clergat ortodox i contribueix a les despeses eclesials.

UNA MINORIA CATÒLICA VÍCTIMA DE MENYSPREU

Ser catòlic a Grècia és un greuge. El país té 10 milions i mig d'habitants, i només 200.000 són catòlics; la majoria romanocatòlics, i uns 2.300 catòlics de ritu oriental. Segons l'article 1 de la Constitució, la religió grega és la de l'Església ortodoxa oriental, un 97% de la població. L'ortodòxia és per tant l'Església oficial de l'Estat. Encara avui al carnet nacional d'identitat hi figura la religió, i en el cas que aquesta no sigui ortodoxa s'hi inscriuen les sigles CNO (Cristià No Ortodox). Els catòlics grecs són entre 45.000 i

Joan Pau II, pelegrí de la pau

Després de Grècia, la següent etapa del viatge del Papa rere les petjades de sant Pau va ser Síria. Joan Pau II es va convertir en el primer successor de l'apòstol Pere que entra en un temple musulmà, amb la visita a la gran mesquita dels omeies, al centre de Damasc (Síria), on es conserven les despulles de Joan Baptista, a qui l'islam venera com el profeta Yahia. Després d'haver-se tret les sabates, amb pas lent però segur, el Papa penetrava al temple musul-

mà acompanyat per la màxima autoritat religiosa dels musulmans de Damasc, el gran muftí Ahmad Kuftaro, el qual li va retre els homenatges típics de l'hospitalitat àrab. Joan Pau II va proposar una nova era de relacions entre musulmans i cristians perquè no es faci «un mal ús de la religió per promoure o justificar l'odi i la violència». El discurs del Sant Pare es va concentrar en les relacions entre cristians i musulmans, en una nova era de diàleg i col·laboració.

A l'estadi de la capital Síria, 50.000 pelegrins, majoritàriament joves, van donar una acollida impressionant al Papa, en un país format per un 90% de fidels islàmics. La litúrgia va ser sobretot un homenatge a Saule de Tars, el qui camí de Damasc va passar de ser el perseguidor dels cristians a ser el gran apòstol dels gentils: «Sobre aquesta terra santa, cristians, musulmans i jueus estan cridats a treballar junts amb confiança i audàcia per fer que arribi el dia en què a cada poble se li respectin els legítims drets

i pugui viure en la pau i l'entesa mútua.» A la litúrgia també van participar representants de les Esglésies ortodoxes presents a Síria. El Pontífex va agrair la seva presència, testimoni de les «relacions fraterne» i va pronunciar una crida a favor de la unitat perduda. Decidit a donar un impuls a la unitat entre els cristians, el Papa va proposar per a cristians d'orient i occident que celebrin la Pasqua en la mateixa data.

Un altre moment emotiu del viatge va ser la visita de Joan Pau II a l'església greco-

ortodoxa de Quneitra, a 65 km de Damasc, una ciutat del Golan, des d'on va llençar una enèrgica crida a la pau. Allà va pregar pels pobles d'Orient Mitjà, pels líders civils de la regió, per tots els qui creuen en l'Evan-

geli de Jesucrist i pels seguidors de totes les religions.

Després de visitar l'ortodòxia grega i la majoritàriament islàmica Síria, Joan Pau II va arribar a la catòlica Malta, on va culminar el seu pelegrinatge: «Sant Pau va arribar a Malta com a presoner en viatge cap a Roma, lloc del seu martiri. (...) Aquí va donar testimoni. (...) Avui el successor de Pere desitja confirmar-vos en la mateixa fe i animar-vos en l'esperit de l'esperança i de l'amor cristià», va dir el Papa. A Malta, el Sant Pare va beatificar George Preca, Nazju Falzon i Maria Adeodata Pisani, els tres primers maltesos a ser elevats als altars. També aquí va demanar un cop més la pau per a Terra Santa. (C.C.)

RESTABLIR EL DIÀLEG, PRIORITAT PER AL 2002

Després de la visita del Papa, és l'hora del diàleg per a les Esglésies locals catòlica i ortodoxa a Grècia. Institucionalment ha estat significativa la trobada entre els membres de la jerarquia, però les bases estan molt lluny de la unitat. No hi

ri, són molts els docents de teologia que segueixen dient públicament que els catòlics, i el Papa en particular, són uns traïdors a l'autèntica religió cristiana, l'ortodòxia. El portaveu de l'Església ortodoxa grega ha avançat que per ara no es restablirà el diàleg i que cal esperar l'any vinent per tal de poder tenir temps per reflexionar. Deu segles de separació són

molts com perquè una visita de dos dies d'un Papa puguin desfer els recels i la malfiança mútua. El primer pas està fet, però el procés serà lent i no estarà exempt de ferides. Els catòlics hauran de sortir d'ells mateixos, mostrar que són tan grecs com els seus germans ortodoxos i han d'aprendre a no sentir-se permanentment amenaçats i acomplexats: I els ortodoxos hauran de començar a pensar que el món no s'acaba amb l'or-

A Quneitra, el Bisbe de Roma va resar per la pau.

ha actes ecumènics organitzats per les parroquies, tot i alguns intents molt poc aplaudits, la majoria, iniciativa dels catòlics. Els ortodoxos grecs no veuen la necessitat d'unir-se amb qui titllen d'herètics, els catòlics. En l'àmbit universita-

totdòxia i que el cristianisme és un arbre molt gran amb branques diferents i amb una mateixa arrel.

Enviada especial:
Miriam Díez i Bosch

Espanya

L'Església crida a no perdre l'esperança per la pau

JACA.— El 6 de maig ETA tornava a tacar de sang la societat aragonesa. Manuel Giménez Abad, president del Partit Popular d'Aragó, queia abatut pels trets d'un terrorista. Un cop més, l'Església espanyola va condemnar l'atemptat i va demanar a la banda terrorista que deixi de matar.

«Era un home de bé, de pau, de paraula que edifica, en la seva professió i en servei polític, de mà oberta a tothom, d'innombrables amics, un home que s'encoratjava en la seva feina.» Així recordava el bisbe de Jaca, José María Conget, Manuel Giménez Abad, en l'homilia del seu funeral. «No sabem quin rostre amagava l'assassí, sabem el nom dels que són darrere: ETA i el seu entorn i els anomenem amb paraules bíbliques, Caín, perquè tenen el cor i les mans tenyides amb la sang d'un germà.» El bisbe també es va fer ressò d'unes paraules recents de Joan Pau II en què destacava que el terrorisme neix de l'odi i l'alimenta, «és radicalment injust i ofèn Déu greument». Mons. Conget va demanar a les famílies de les víctimes del terrorisme i als responsables dels partits polítics tan perse-

guits que no perdin la serenitat: «El camí és dur, no sabem com en serà, de llarg, però al horitzó sempre hi ha la pau. Això ens ho diu el cor, perquè necessitem la pau, perquè així no es pot viure, perquè som més i tenim net el cor i les mans.»

La Conferència Episcopal Espanyola, així com els bisbes bascos, va fer públiques unes notes de condemna i de suport a les víctimes, i tornaven a demanar a la comunitat cristiana la seva proximitat i pregària: «Ningú no ha de roman-dre dubtós o indiferent davant de la barbàrie dels crims d'ETA. Preguem a tothom, en particular als fidels i a les comunitats cristianes, que ofereixin el seu ànim i suport als que estan amenaçats o són perseguits pel terrorisme.» Així mateix, van reclamar als terroristes que deixin de matar: «Ens unim a les nom-

broses veus que demanen a ETA que cessi en les seves activitats terroristes i que desaparegui com a organització. També demanem que deixin de donar-los suport directament o indirectament als que els sostenen d'una o altra manera en la seva perversió i als que no fan prou perquè el terrorisme desaparegui definitivament i sense cap mena de condició de la nostra societat.»

Els prelats també reiteren que el terrorisme és un gravíssim pecat que atempta

Manuel Giménez Abad.

contra el manament de no matar: «Els que acudeixen programàticament al crim, al segrest, a l'extorsió, a l'acovardiment de les persones i dels pobles i a la ruptura de les normes més elementals de comportament civilitzat i democràtic no poden fer creure a ningú que treballen per un futur de justícia i llibertat.» (C.C.)

SIGNES D'AVUI

El Papa i les víctimes del terrorisme

L'audiència general que el Papa va celebrar a la plaça de Sant Pere el 2 de maig ha tingut un ressò notable en els mitjans de comunicació espanyols i ha estat interpretada mitjançant diverses claus de lectures, algunes de les quals han distorsionat la realitat i són presumiblement tendencioses. L'interès especial va rauré en la foto de Juan Antonio Corredor, gerent de l'AVT (Associació de Víctimes del Terrorisme), Vicki Uriarte i María del Mar Negro, representants de Covite (Col·lectiu de Víctimes del Terrorisme) amb Joan Pau II en el besamans que va seguir a l'audiència i que es va voler presentar com un missatge del Papa als «rectors de l'Església espanyola», tal com va exposar la pàgina d'opinió d'*El Mundo* en la seva clau peculiar de lectura. Anem als fets.

Un total de 23.000 persones, segons dades proporcionades pel Vaticà, van participar en l'audiència general del dimecres 2 de maig. L'*Osservatore Romano* va publicar la relació de grups presents a la pàgina 4 de l'edició del 2-3 de maig. D'Espanya, va esmentar: parròquia de Sant Pere, Pola de Siero, Astúries; cor de la catedral metropolitana de Tarragona; col·legi Sant Joan Bosco de Sevilla. En el transcurs de l'audiència el Papa va comentar el Càntic del llibre de Daniel, que la Litúrgia de les Hores proposa en les laudes del diumenge. Al final de l'audiència, Joan Pau II va parlar de la seva peregrinació imminent a Grècia, Síria i Malta i va demanar als fidels que l'acompanyessin amb la pregària «en aquest viatge que és tan significatiu per a mi». Després, com és habitual, es va dur a terme el besamans: una salutació directa d'algunes persones, en una relació aprovada prèviament. Se sol aprofitar aquest moment per comunicar el que es desitja en breus intervencions individuals. Els tres integrants esmentats van ser un petit grup dels que van desfilar en el besamans. Per als creients es tracta d'un temps molt significatiu en la seva vida i es recorda mitjançant una foto esplèndida feta pel servei fotogràfic del Vaticà.

Quin sentit ha tingut per al Vaticà aquest besamans? Es tracta d'una atenció que subratlla la proximitat pastoral del Papa amb el dolor de les famílies que han patit al seu si les conseqüències del terrorisme, en aquest cas d'ETA, condemnat més que suficientment pel Vaticà així com per l'Església espanyola. Voler veure-hi un missatge del Papa en contra dels bisbes espanyols, una presa de postura davant les eleccions basques, una disconformitat perquè els bisbes espanyols no firmessin el pacte antiterrorista o una condemna del nacionalisme són lectures que distorsionen els fets. Ni l'esmentat número de L'*Osservatore Romano* ni l'informe diari del VIS (Vatican Information Service) corresponent al dimecres de l'audiència i distribuït per correu electrònic han recollit la més mínima al·lusió al besamans. El Vaticà mesura molt els seus gestos. Sap que està sota la llum dels focus i que pot ser fàcilment manipulat.

L'Església espanyola com gairebé la totalitat dels ciutadans està indubtablement en contra del terrorisme. Convé recordar-ho amb freqüència però no cal repetir-ho cada dia. L'adhesió al pacte antiterrorista, elaborat per dos partits polítics, té altres connotacions que, a parer meu, els bisbes han fet molt bé de no subscriure. Aquest document no és l'única forma d'estar-hi en contra. N'hi ha moltes altres. Els bisbes han preferit triar la seva, encara que ara veuen el preu que els estan cobrant. Distorsions com les comentades serveixen d'exemple. En una societat plural no serveix cap sistema que pugui ser únic, practiqui la imposició i elimini el diàleg.

Lluís Serra i Llansana (lluis.serra@fms.it)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.** ☐
Àsia i Oceania: 39.100 ptes. ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

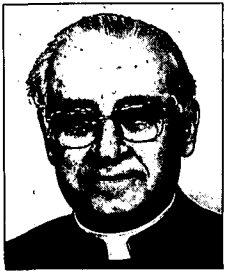
Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 C/Puiggarí, 5 • 08014 Barcelona • Tel.: 934 905 988 • Fax: 934 902 035

Carta Dominical

L'eutanàsia, una ruptura cultural

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

La legalització de l'eutanàsia a Holanda ha provocat la petició, per part d'alguns partits polítics, de l'eutanàsia a Espanya. L'eutanàsia es pot presentar des d'òptiques molt diverses, però l'Organització Mundial de la Salut (OMS) la defineix de forma objectiva i encertada com una «acció del metge que provoca deliberadament la mort del pacient».

De la mateixa manera que s'han buscat eufemismes per disfressar la crueltat de l'avortament (*interrupció de l'embaràs*) o la veritable realitat d'altres decisions, ja tenim un eufemisme per a l'eutanàsia: *suïcidi assistit*. Però amb aquesta frase no s'aconsegueix evitar que

sigui un homicidi —encara que el pacient el demani—, ja que aquesta acció entra en greu conflicte amb els principis rectoris del dret i de la medicina fins als nostres dies. A Holanda, l'any 1997, l'eutanàsia s'aplicà, amb la legislació aprovada aleshores, a 3.600 pacients.

La vida humana no perd valor davant la malaltia ni davant la proximitat de la mort. Autoritzar l'eutanàsia —s'ha dit amb molta veritat— equival a reconèixer que hi ha vides que no valen la pena, equival a transmetre el missatge que en les nostres societats hi ha ciutadans que, per les seves circumstàncies, és millor que no existeixin. Resulta tràgicament irònic que la coneguda afirmació d'Ortega y Gasset «jo sóc jo i la meua circumstància», ara alguns la convertiran en «jo sóc jo i una circumstància que permetrà a d'altres que el meu jo deixi de ser-ho».

Fa un any, el portaveu d'un grup partidari de l'eutanàsia, després de perdre una votació al Parlament, va comentar que hi ha «molt sentit reaccionari entre la classe política». A Alemanya no han pensat així, sinó tot al contrari: el president del país, Johannes Rau, ha dit: «A cada país hi ha diferents postulats i nosaltres hem de trobar la nostra pròpia via. S'observa i s'avalua allò que els altres fan, però no podem dir simplement: si ells ho fan, nosaltres també.» I encara va dir més, recordant que durant el nazisme hi hagué a Alemanya un programa

estatal d'eutanàsia i que alguns dels investigadors que van participar en aquest programa no ho van fer per afinitat ideològica, sinó pel fet de considerar que *tot els estava permès*. Per tant, conclou Rau, «la política ha d'establir els límits de la ciència». La ministra alemanya de Justícia considera que Holanda ha trencat un tabú perillós pel fet d'autoritzar que terceres persones puguin posar fi a una vida humana.

I no solament alguns polítics, sinó que també l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, el juny de 1999, demanà que es garanteixi l'accés dels malalts terminals a les cures pal·liatives —en les quals Catalunya està considerada com un país pioner—, i recorda que l'eutanàsia, fins i tot la voluntària, va contra l'article 2 del Conveni Europeu dels Drets Humans, que afirma que «la mort no es pot infligir intencionadament a ningú». I els 41 diputats van exhortar els governs a mantenir «la prohibició absoluta de posar fi intencionadament a la vida dels malalts incurables i dels moribunds».

Un polític espanyol admira el que ha passat a Holanda com «una lliçó de maduresa democràtica». Karl Lehman, president de la Conferència Episcopal Alemanya, pensa, en canvi, que aquesta decisió implica «una ruptura cultural perjudicial per a l'Europa en construcció».

Paraula i vida

Grandesa espiritual del sofriment

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Primat

A vui l'Església celebra una Jornada dedicada als malalts. Aquesta diada ens vol fer prendre major consciència dels malalts que hi ha a la família, a prop nostre, a la comunitat parroquial, per tal de visitar-los, estimar-los i ajudar-los.

La malaltia és una realitat profundament humana. Jesús es fa ben present en aquesta realitat dels malalts i dels qui sofreixen. L'Evangeli està ple d'intervencions seves en les quals cura malalts i comparteix l'estona amb ells, perquè Ell vingué a salvar-nos, que vol dir alliberar-nos del pecat, pel qual entrà en el món el sofriment i la mort. És més, Jesús s'identifica amb cadascun dels malalts, puix ens ha dit ben clarament: «Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne, perquè vaig estar malalt i em visitàreu.»

No hi ha dubte que el dolor és un misteri per a l'home. El Concili Vaticà II afirma que «només en el misteri del Verb encarnat troba la veritable llum el misteri de l'home. En efecte, Crist revela plenament

l'home a l'home i li fa conèixer la seva altíssima vocació». Si aquestes paraules conciliaris es refereixen a tot el que correspon a la realitat de la persona humana, s'apliquen d'una manera especial al misteri del sofriment humà. El mateix Concili ens diu que «pel Crist i en Crist s'il·lumina l'enigma del dolor i de la mort».

Davant la realitat del dolor humà hi ha malalts per als quals el sofriment ha significat una experiència de creixement humà i cristià. Per això és possible viure sanament el sofriment.

Els creients en Jesús hem de lluitar amb el bé contra tota manifestació i experiència del mal. Tanmateix el realisme ens confirma en la persistent i immensa simfonia de sofriments inevitables o, en tot cas, inevitats. Per això apareix la necessitat d'educar-se i d'educar en «l'art del sofrir». S'ha escrit que «no hi ha cap progrés en l'ésser sense cap tribut misteriós de sang o de llàgrimes». Resulta impossible eludir la realitat humana del sofriment.

Davant el misteri del sofriment humà, la fe en Crist ressuscitat ens porta a creure que el sofriment no té l'última paraula, que pot ser viscut com a experiència salvífica i com una oportunitat constant per a l'amor. Les febleses de tots els sofriments humans poden ser penetrats per la mateixa força de Déu que s'ha revelat en la creu de Crist. A la llum del misteri pasqual, Joan Pau II afirma que «sofrir significa esdevenir particularment receptius, particularment oberts a l'acció de les forces salvífiques de Déu, ofertes a la humanitat en Crist».

En la creu de Crist no sols s'ha complert la redemp-

Resulta impossible eludir la realitat humana del sofriment.

ció mitjançant els sofriments, sinó que el mateix sofriment humà ha quedat redimit. La resurrecció de Crist ha confirmat la «glòria de la creu», és a dir, aquella glòria continguda en el sofriment mateix de Crist, que moltes vegades s'ha reflectit i es reflecteix en el sofriment de l'home, com una expressió de la seva grandesa espiritual. Jesucrist al mateix temps ha ensenyat a l'home a fer el bé amb el sofriment i a fer el bé al qui sofreix.

opinió

Punt de vista

Ferran Blasi
Capellà i escriptor

El perdó de les ofenses: de l'Antic al Nou Testament

Està clar que, com que és el mateix Esperit l'inspirador de tots dos Testaments, no hi pot haver contradicció entre allò que va ser ensenyat per Déu —si bé «fragmentàriament i de molt diverses maneres» a través dels profetes—, i el que ens ha dit després en el Fill, que constitueix la plenitud de la revelació (He 1,1).

Però també aquí s'ha de tenir en compte el principi hermèutic universal que aconsella distingir els temps, a fi de posar d'acord els drets i deures («*distingue tempora et concordabis iura*»). Més encara, el contingut de l'Evangeli té les arrels en l'Antiga Llei, o s'hi troba, a manera d'ombra anunciadora de la realitat futura.

M'ha agradat en moltes ocasions de veure comprovat això en la major part dels grans temes. Amb tot, m'atreveixo a dir que hi ha un assumpte que valdria la pena d'estudiar bé. És la possibilitat que el qui ha estat ofès se senti cridat a atorgar un perdó incondicional a qui li ha inferit l'ofensa, que aniria més enllà de la mesura de la llei del talió: la que vol que es compleixi sempre allò de «vida per vida; ull per ull, dent per dent, mà per mà, peu per peu» (Dt 19,21). Estimo que aquell criteri —que esdevé d'una claredat meridiana en el Nou Testament— estava ja present d'alguna manera en l'Antic, però requeriria un major aprofundiment, per tal que els qui es volen quedar només en aquest últim, també hi poguessin descobrir la resposta amb facilitat.

Em fa pensar en això el passatge de Mt 18,21-35 en què es narra la bellíssima paràbola d'un servidor del rei, que exigeix d'un company el pagament d'un petit deute, mentre que el seu senyor, a ell, li condona el seu, un de quantiosíssim, de deu mil talents, o deu mil milions, si volem actualitzar la xifra.

És l'exemple que posa Jesús per il·lustrar la seva resposta a Pere quan li pregunta quantes vegades ha de perdonar al seu germà les ofenses rebudes: no solament set vegades, sinó setanta vegades set, és a dir, sempre.

I se m'acut que, encara que en l'Antic Testament no hi aparegués un precepte explícit, en aquest sentit, sí que hi és, almenys implícit: el que es desprèn de la manera de captar-

se de Déu, que hauria de ser imitada per les criatures racionals.

Déu, en efecte, renta i purifica els homes dels seus pecats (Sl 51(50),4-5) i segons algunes de les suggestives expressions dels salms i dels profetes, els pecats dels homes els llança al fons del mar (Mi 7,19), se'ls tira a l'esquena (Is 38,17), els oblida o no se'n recorda (Sl 24,7; 78,8; Jr 31,34), els esborra, raspant-los (Sl 51(50),11).

I això, perquè Déu tracta els homes com a fills (Sl 102(103),3; Is 49,14-15), és misericordiós —«compassiu i benigne»— (Sl 86(85),15), i quan es penedeixen, els perdona del tot les culpes. I com que nosaltres ens hem d'assemblar a Déu —«sigueu sants perquè jo sóc sant» (Lv 11,44), no podem sinó fer el mateix amb les injúries dels nostres germans, ja que tots som fills de Déu. Per això diu Jesús: «Sigueu misericordiosos, com el vostre Pare és misericordiós» (Lc 6,26).

Crist ho havia ensenyat a tothom en el petit breuari de la vida cristiana, que és el Parenostre: «I perdoneu-nos les nostres culpes, així com nosaltres perdonem els nostres deutors» (Mt 6,12). Ell, en qui habita tota la plenitud, ha pacificat i reconciliat totes les coses i tothom, amb la sang de la seva creu (cf. Col 1,19-22). Ell «és la nostra pau, el qui de dos pobles n'ha fet un destruint el mur de separació... i units tots dos en un sol cos»: ha aconseguit «reconciliar-los amb Déu per mitjà de la creu, matant en ell l'enemistat» (cf. Ef 2,14-16).

I justament des de la creu dona una suprema lliçó pràctica de perdó: «Pare, perdoneu-los, perquè no saben el que fan» (Lc 23,34).

Amb tot, aquest perdó de cor no estaria pas necessàriament renyit amb la restitució o amb les reparacions econòmiques a què tal vegada l'acció de l'adversari hagi donat lloc, i siguin degudes a la persona, a la institució o al grup social, que hagi sofert el perjudici.

Posar-se d'acord en aquest tema constituiria un gran pas endavant, un pas endavant en l'entesa —i en la via de la pau— entre tots els qui són fills d'Abraham, segons la carn, o l'esperit: els jueus, els musulmans i els cristians.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Miracle! Infants a missa!

Un amable i zelós rector d'una vila em va convidar a predicar en la celebració de l'Eucaristia de la festa major petita. Vaig acceptar la petició. El sermó preparat era força breu i els seus destinataris eren els adults. Però, en arribar a la parròquia, vaig trobar-me amb un notable nombre de nens i nenes disposats a participar en la missa major. És que aquell diumenge hi havia missa familiar. Agradable sorpresa que em féu imaginar quina volta donaria al sermó per tal de fer-me entendre pels infants.

La solemnitat era dedicada als Sants Màrtirs. Aquest temple, per raons llunyanes en la història, té un notable conjunt de relíquies martirials. Estan col·locades amb un gust extraordinari. Les roses vermelles adornaven l'altar lateral que conté els reliquiariis i cremaven també uns ciris vermells.

L'acte litúrgic va començar amb una processó. L'encenser, la creu i tots els nens i les nenes amb un ciri vermell encès. Al darrere els preveres. La marxa de la comitiva era acompanyada pel cant de les lletanies dels sants. Els infants estigueren amb els llums vermells a les mans, fins que, a l'hora de la Paraula, van ser duts per les catequistes a un altre indret per tal de posar-la al seu abast. Encara que m'hauria agradat parlar als nois i noies, em vaig treure un cert pes de sobre i vaig usar les notes que havia preparat per a l'homilia.

Els infants tornaren a l'església a l'hora del «Crec en un Déu». Es movien més o menys, com solen fer els nens i nenes si estan bons. Les catequistes els ajudaven a comportar-se. A l'inici de la pregària eucarística, un grup de menuts, amb un ciri

a la mà, fou situat al voltant de l'altar. Durant l'anàfora, els qui estaven als bancs, imitaven les postures dels preveres: n'hi havia que es posaven amb les mans juntes i altres les estenien. I, durant la comunió, vaig veure com una nena explicava a una altra, mirant els qui combregaven, quina era la postura de la mà per rebre Jesús. He de dir que un bon grup de joves va participar en aquesta eucaristia.

No és la primera vegada ni el primer lloc que puc estar en una celebració com aquesta. Sempre em passa el mateix: sento una gran alegria en veure els infants, els joves i els grans. En el cas que acabo de descriure, em va impressionar la quantitat de coses que havien pogut palpar aquells infants: el sentit de festa del diumenge, què eren i significaven les relíquies d'uns màrtirs, la Paraula de Déu, els gestos de la pregària, la mirada cap als grans que combregaven i la manera de combregar (perquè un bon nombre es preparava per a la Primera Comunió), els preveres concelebrants, la veneració de les relíquies, el cant dels goigs... Cada infant —no ho dubto— degué marxar amb la seva impressió religiosa. Després pogueren veure, a la plaça, els castellers i els gegants.

He de confessar una cosa: que el moviment dels infants —que cal controlar— i els murmuris dels infants duts pels pares —de vegades amb cotxet— no solen molestar-me. Em recorden simplement que l'Església també és una família. Tant de bo hi haguessin sempre infants als nostres temples. Miracle o no, seria un gran bé per a tots. La lloança dels infants, unida a la nostra! Bastint, en Crist, la civilització de l'amor!

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

Una altra ONG: preveres en actiu (i 3)

Es preveres no estan de moda, les ONG sí. És un fenomen ben curiós el d'aquests organismes que apareixen de sobte en qualsevol banda i amb plantejaments generalment originals. Hi ha ONG per a tot i que no destorben ningú. Sorgeixen en una atmosfera de solidaritat i pretenen ajudar amb la decisió ferma de solucionar una necessitat concreta. Arrenquen ajudes oficials i aconsegueixen fons d'ocupacions humils. Normalment són una meravella. En formen part joves inquiets i jubilats tranquils. Aquests últims són els que estan més a gust, ja que ara fan el que abans, per obligacions professionals o responsabilitats familiars, no podien fer.

És clar que tot el que tenen de bo pot desaparèixer en un instant per la manca de compromís perenne dels seus membres. Avui trobem algú que treballa en la rehabilitació de drogoaddictes i demà assessora operacions d'auxili immediat enfront de les catàstrofes naturals que han passat als antípodes. Un dia ens sorprenem amb un amic que recull qualsevol trasto reciclable i l'endemà resulta que col·labora en l'acollida d'emigrants il·legals. Si el comentari deixa parat i l'oportunitat sorprèn no té tan bona nota la prospectiva que en puguem fer. La seva continuïtat sempre és una incògnita i, com ja sabem, les indigències sempre estaran presents en la història humana.

Arribats en aquest punt, preguntem-nos: no seria bo crear ONG constituïdes per preveres? La condició, el compromís sacerdotal, n'asseguraria la continuïtat, la idiosincràsia li conferiria joventut i estimació per part de la gent que està disposada a acceptar qualsevol mena d'ONG. M'imagino preveres de procedències i d'edats diferents associats per a activitats entre una joventut marginada. Uns s'infiltrarien entre joves que treballen amb l'única i trista pretensió d'aconseguir diners per gastar-los el cap de setmana, sense cap il·lusió que animi la seva vida. Uns altres es posarien al costat d'estudiants que no estudien o dels que estudien amb la finalitat exclusiva d'aconseguir un lloc d'influència social que acompanyarà un bon sou. N'hi hauria uns que es responsabilitzarien de la visita als avis abandonats a les residències. D'altres farien curssets d'amor, que acompanyarien amb visites als monestirs i a les residències dirigides per germanes, sense oblidar la presentació de testimonis de famílies que sense gaires recursos però amb una gran fe viuen feliçment. Una altra es preocuparia que entre aquests mateixos preveres tinguessin autoestima de la seva realitat ministerial i de l'acceptació que ella té de Déu... Penso en unes que podrien animar a procurar vida, en d'altres que prepararien terrenys fèrtils per al naixement «ecològic» (no podria faltar la paraula) i desenvolupament de vocacions sacerdotals. Una Església plena d'ONG em sembla tan legítima com aquella que té el seu organigrama atapeït de divisions parroquials, arxiprestals, zonals, intercomarcals, estatals i continentals. Potser aquests canvis organitzatius no són necessaris i n'hi ha prou amb la modificació interior d'unes actituds per aconseguir membres actius i acceptació social. El que no podem oblidar és que aquí hi ha una necessitat urgent de creativitat, de solidaritat entre els fidels i els sacerdots pel fet de ser-ho, una necessitat urgent d'amor. Penseu-hi.

Notes insignificants

Germà Adrià

Torns de situació ciutadana

Cada dissabte i diumenge sóc als Alps a disposició de qui em necessiti. Faig una mica de sor Genoveva que està tota la setmana a disposició de tothom.

Vé molta gent. Alguns només vénen per parlar, com aquell recent operat de càncer que ha dormit molt de temps al carrer i que ara té una habitació de franc. Plegats comentem l'Evangeli del diumenge.

En Tori, com moltes setmanes, m'ha portat un munt de revistes llegides de la perruqueria de la seva mare. Sap que aquí algú les mirarà. Abans el visitava a la presó.

N'hi ha què vénen perquè necessiten alguna cosa, una orientació, o unes paraules de suport en la seva soledat.

En Juanra ha vingut directament de la presó. Li han donat la llibertat aquest matí. I ha vingut perquè li guardi la seva motxilla i un casc de moto... i per si podia pagar-li dues nits de pensió fins al dilluns, que té una entrevista amb l'assistenta social que li ha promès buscar una pensió i un àpat al dia.

El Barbi ha vingut per si el convidava a esmorzar. És un malalt mental i tot el dia se'l passa al carrer.

Ha vingut l'Oli. Té gana. Acostuma a menjar a les Calcutes però avui no han obert el menjador. Aquest àpat és l'únic aliment que pren al dia. I hem anat en un bar per menjar alguna cosa.

Ha vingut l'Irmi, una jove molt maca.

No vol vendre el seu cos i per això ho passa molt malament. Aquesta nit ha tingut una pensió per dormir. Demà no sap si en tindrà. I a les 7 de la tarda encara no ha menjat res. La seva il·lusió és un entrepà. Amb aquests ulls tan bonics que té només mira les pastisseries; li agraden tant els pastissos... L'he acompanyada a dinar en un restaurant molt econòmic.

Ha vingut en Lito. Es va passar més de deu anys a la presó i és incapaç de treballar. Diu que no pot; que no serveix per viure com els altres. També tenia gana. Té onze germans i tots es troben en la mateixa situació.

I encara n'han vingut més...

Per què els caps de setmana tanquen

els centres oficials d'atenció als ciutadans necessitats?

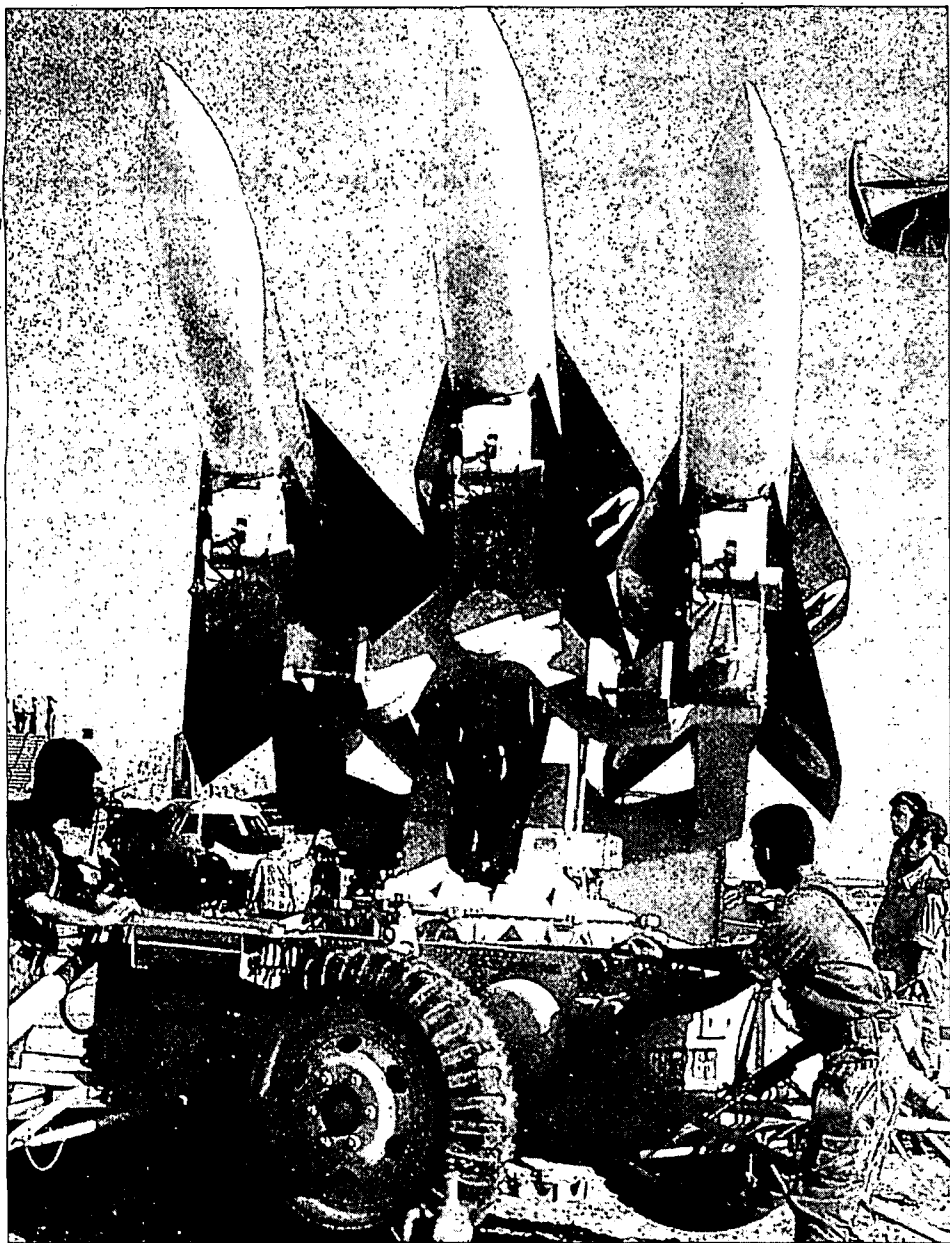
Que potser els caps de setmana no hi ha gent que ho passa malament i no necessita una ajuda o una orientació?

Potser s'haurien d'establir torns de situació ciutadana; que uns mesos els rics fossin pobres i els pobres fossin rics; que uns mesos els presos sortissin per fer de jutges i els jutges entressin una temporada a la presó; que durant uns mesos tots aquells que tenen un pis i una torre dormissin al carrer i que els del carrer anessin al pis o a la torre...

Segurament, si ho féssim així, el sistema d'atendre els marginats els caps de setmana canviaria ben aviat.

Zoom

Eduard Brufau

Els Estats Units han ideat un escut antimíssils molt sofisticat per protegir-se dels possibles atacs d'enemics tan perillosos com l'Iraq o Corea del Nord. El projecte nord-americà no ha estat ben rebut enlloc perquè ressuscita innecessàriament les tensions de l'època de la guerra freda. Aquest pla demostra que els Estats Units tan sols veuen les amenaces que provenen de fora del país, amenaces que la resta del món considera insignificants. Els perills interiors, en canvi, són els més desastrosos: la violència urbana i la delinqüència són les autèntiques plagues del país. Però mentre sonen els tirotejos als carrers i les escoles, el govern diu que el perill més gran és el tecnificat exèrcit de Saddam Hussein.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

32 milions de pobres al país més ric del món

En aquestes últimes setmanes, els bisbes dels Estats Units promouen una campanya de sensibilització sobre el drama de la marginació i la pobresa que milions de persones —bona part de color— viuen en la primera potència mundial.

A Amèrica del Nord, 32 milions de ciutadans viuen en la indigència, és a dir, al voltant del 12% de la població total. Un nombre considerable, si tenim en compte que aquest país produeix el 29% de la riquesa mundial.

Segons l'Oficina Nacional d'Estadística, el llindar de la pobresa comença quan una família de quatre persones té una renda anual inferior a 400.000 pessetes en un nivell adquisitiu superior al nostre. La dada més preocupant és que més o menys la meitat d'aquests 32 milions pateixen una pobresa crònica, és a dir, permanent.

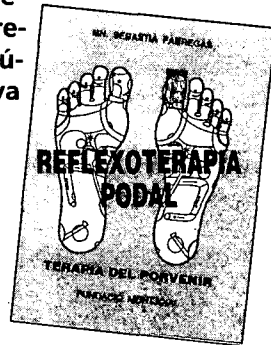
En unes declaracions a Ràdio Vaticana, el pare Roberto Vitillo, un dels organitzadors de la campanya, ha revelat que moltes persones que treballen no es beneficien d'altres drets, com ara, la Seguretat Social o el subsidi d'atur.

El pare Vitillo considera que la campanya de sensibilització a la solidaritat mundial és particularment urgent, ja que, com que l'avenç de l'economia al país és més lent —registrat en les darreres setmanes—, podria agreujar la situació.

La campanya té lloc en un moment en què el nou president dels Estats Units, George Bush, va anunciar que la seva administració pretén donar suport a les obres de caritat de l'Església i d'altres confessions religioses. El temps ho dirà...

És un escàndol que aquesta situació tingui lloc al país més ric del món; i una vergonya que hagi de ser ajudat per altres països de molt menys benestar social.

- Què és la reflexoteràpia podal
 - Qualitats i deontologia del reflexòleg
 - Aplicació concreta i familiar
 - La simplicitat i la forma original de demostració d'aquest llibre
- facilitarà tant als reflexòlegs com al públic en general la seva aplicació.

El trobareu a
Fundació Montjoia
08180 Moià
Tel. i fax 938 300 784
correu electrònic: montjoia@terra.es

A Barcelona: Llibreria Claret,
Roger de Llúria, 5

Em demaneu un escrit de presentació d'un llibre. L'he llegit i em fa il·lusió de poder-lo recomanar. És un llibre escrit per Mn. Sebastià Fàbregas que ha tractat en reflexoteràpia milers de pacients i ha corregut molt món per estendre aquesta teràpia. Es tracta d'un llibre senzill però certament profund i, essent així, força entenedor. L'experiència aconseguida en un treball immens i incansable de l'autor la veig certament plasmada en aquestes pàgines més que interessants i certament recomanables.

Mercè Clèries
Professora de ioga, quiromassatge i reflexoteràpia

□ Divinitat i humanitat de Jesús

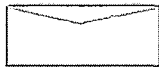
Llegint les cartes dels lectors que es publiquen en el nostre setmanari C.C., hi he trobat preguntes de Jordi Bassas a algunes sorpreses d'Agustí Miarnau i la següent resposta d'aquest, fent menció de la cristologia de Calcedònia pel que fa al tema de la humanitat real de Jesús unida íntimament a la seva divinitat. I com sempre que es parla d'aquest tema, s'empra un llenguatge poc planer i poc aclaridor per a la majoria de la gent, segons el meu entendre.

Permeteu-me que exposi el meu punt de vista, que tinc molt ben assumit, i que en canvi, quan l'he exposat en unes classes de cristologia (en dues ocasions i dos professors diferents) no volien parlar-ne. Aquesta actitud faria vàlid el paràgraf final d'Agustí Miarnau en la carta del número 1.120 d'aquest setmanari: «...no acabo de comprendre per què ens fa tanta por de dir les coses pel seu nom.» És que la idea que tinc de Jesús parteix i es basa en la *realitat natural* del fet de l'Encarnació.

Comencem per veure com es féu i es fa l'home, la persona humana. A l'inici, Déu va insuflar un alè de vida a un cos material (digueu *fang* segons la Bíblia, o *primat* segons la teoria darwiniana) i va esdevenir un ésser amb vida intel·ligent, una persona a imatge i semblança del seu Creador. I què és el que el fa persona humana? Única i exclusivament la vida que Déu li va donar i que és el fonament i la base del seu ésser. Sense vida no hi ha persona. Crec que es veu clar. L'aspecte exterior, el cos, amb tots els seus gens, cromosomes, etc., no és més que matèria pura que un cop el deixa la vida, retorna a la natura. L'experiència ens ho confirma a cada instant.

Doncs, vet aquí que Déu, que estimava tant l'home, va voler fer-se com ell per donar-li la salvació. «I tot i tenint com tenia els trets propis de Déu, no va pensar de prendre per la força un tracte d'igualtat amb Déu. Ben al contrari: es va anorrear ell mateix i es va fer la imatge viva del Servent. Un cop fet semblant als homes, i reconegut en el seu comportament com un home qual-

Cartes del lector

sevol, es rebaixà fent-se obedient fins a acceptar la mort. Una mort a la creu!» (Fl 2,6-8). I el Verb prengué carn del cos virginal de Maria.

I aquí comença tot el procés que sembla que es vulgui passar per alt o almenys no parlar-ne, i en el qual, segons la meua modesta opinió, s'hi troba la irrefutable explicació de la verdadera humanitat de Jesús unida, inseparablement, a la seva divinitat.

Quan Maria va rebre la visita de l'àngel, el seu cos ja estava preparat per ser receptor d'un element masculí i poder començar en el seu si una nova vida, segons les lleis del Déu Creador. «No tinguis por, Maria, perquè Déu es complau en tu. Mira, concebràs i infantaràs un fill i li posaràs el nom de Jesús (...) Com es farà això, si jo sóc verge? (...) L'Esperit Sant vindrà damunt teu i l'Altíssim omnipotent, com un núvol, et cobrirà (...) Que Déu ho faci tal com tu dius» (Lc 1,30-38).

I en el mateix instant, el Qui és la mateixa Vida, va fecundar un òvul de Maria i va començar el procés evolutiu de la naturalesa humana de Jesús. Es van dividir les cèl·lules (dues, quatre...) es van multiplicar la mòrula, el zigot, l'embrió... fins a la formació total de l'individu, la Persona de Jesús. I al cap de nou mesos va néixer a Betlem de Judà el nostre Redemptor.

Hem vist que el que ens fa persona humana és la vida que Déu ens ha donat. Així doncs, a Jesús, la mateixa Vida, que és Déu, el fa persona, que naturalment és divina en una naturalesa humana, presa del cos virginal de Maria. Així es compleix el que ens ensenya el Catecisme de l'Església: en Jesús hi ha una sola persona, la divina, i dues naturaleses, la divina i la humana. Inseparables i indivisibles, doncs, si no fos així ja no hi hauria Jesús, el Crist. Sense la vida, Déu, no hi hauria la Persona, Jesús, Fill veritable de Déu.

I Jesús va seguir, pas a pas, tot el procés humà. Es va alletar dels pits de la seva mare Maria. A Natxaret, Josep i

Maria el van alimentar, el van ensenyar i el van educar, fins que al l'adolescència va començar a sentir la crida del Pare. Però, Ell, obedient, es captingué com un home qualsevol, sense usar de la seva condició divina. Així és com Déu va poder sofrir i morir clavat en una creu.

És el resum de com jo contemplo la divinitat i la humanitat de Jesús, avui ressuscitat i gloriós. Ara ens pot mostrar el rostre ben humà de l'únic Déu i Senyor que és, tal com Ell mateix va dir: la resurrecció i la vida per a mi i per a tots els homes i dones d'ahir, d'avui i de sempre. M'agradaria que algú dels que llegiu aquestes ratlles, em contestéssiu si aquest enfocament que presento del misteri de l'Encarnació és o no cap sorpresa. Gràcies per endavant.

PERE COLLELL i POUS
Granollers

□ Titular sensacionalista

Fa molts anys que sóc subscriptora de *Catalunya Cristiana*. Sempre l'espero amb il·lusió i me'n refio plenament dels continguts, però m'ha decebut el número corresponent al 12 d'abril passat. És que vostès s'han passat ara als titulars sensacionalistes i agressius, com ens té acostumats la premsa?

Davant d'una notícia tan dolorosa per a tots, i sobretot per a tants missioners abnegats com hi ha arreu del món, no els sembla que podien haver tractat el tema amb més delicadesa i no incloure-hi una portada tan sensacionalista amb aquest *Mea culpa* que sembla que inclogui i esquitxi tothom? És gairebé una postura contradictòria amb el seu editorial, la carta del missioner xaverià i altres escrits que hi ha dins del mateix número, amb els quals estic plenament d'acord.

A més, el tema d'aquesta portada ha pres el lloc a la Pasqua de Resurrecció, la festa més gran del nostre cristianisme, com era habitual fins ara. No hauria estat millor fer-ho a l'inrevés?

ANNA M. MORATONES
Girona

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ El més enllà

Fa poc temps un periodista molt conegut escrivia, en la secció «Memorias en directo» d'un conegut suplement dominical, sobre la mort d'una persona vinculada al món artístic i, com en altres ocasions, amb sorna pel que fa a l'enterrament.

Explicava que aquest havia tingut lloc sense capella, perquè el fill del difunt no va voler que una persona que no l'havia conegut parlés d'ell. Fins aquí em sembla lògic, ja que poca cosa hauria pogut dir el mossèn, a menys que com se sol fer siguin els mateixos fills qui li donin a conèixer el fet i alhora recordin coses viscudes, detalls de generositat, de donació, etc., ja que tots, per sort, en tenim.

Però el final de l'article encara el vaig trobar més trist. Citava una anècdota que va explicar un amic en fer-li el

comiat. «Fa un any, quan va superar una gran crisi que el va tenir clínicament mort, em va dir: "Escolta, he estat allà i no hi ha res de res." Doncs això —va afegir el periodista—, i punt final.»

Amb tots els respectes, trobo incongruent que es defensés la tesi que aquí s'exposava; considerar que quan una persona està clínicament morta, ha mort; és a dir, que l'esperit ja no acompanya el cos. Pensant així, quan va sortir-se'n hauria de reconèixer que va ressuscitar.

Estic convençuda que abans «no va estar allà», en canvi, ara sí que hi és, i espero i desitjo que els faci entendre que es va equivocar quan va dir que no hi havia res de res, i puguin rectificar, que és de savis.

M. CARME SAMARANCH ROCA
Badalona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

El camí de la pregària

—Com fer pregària? Quan recito les oracions em costa mantenir l'atenció i em distrec fàcilment.

—En la part dedicada a la pregària cristiana (que li recomano vivament de llegir), el Catecisme de l'Església catòlica ens diu: «Aprenem a pregar en certs moments escoltant la Paraula del Senyor i participant en el seu misteri Pasqual, però en tot temps, en els esdeveniments de cada dia, el seu Esperit se'ns ofereix per fer brollar la pregària.» I també: «Pregar en els esdeveniments de cada dia i de cada instant és un dels secrets del Regne revelats als "més petits", als servents del Crist, als pobres de les benaurances.»

Jesús ens diu que hem de pregar sense defallir i ens dona un exemple magnífic de vida de pregària. El camí de la pregària s'ha d'aprendre. Li aconsello començar amb la pràctica ben feta de la pregària del matí i del vespre. Pot recitar les pregàries apreses a la infantesa posant-hi la màxima atenció, considerant el que diu i a qui ho diu. Cal estar atents a la presència de Déu. Més endavant es podria animar a recitar les laudes al matí i les vespres a la tarda. Consulti al seu rector i ell li n'informarà amb molt de gust. La pregària per excel·lència és la pregària eucarística. Si pot, assisteixi a missa diàriament i posi molta atenció al que es realitza: els gestos, les pregàries que es reciten, l'escolta atenta de la paraula de Déu, l'íntima unió amb el Senyor a la Sagrada Comunió, una raonable acció de gràcies...

Un autor espiritual diu que si poséssim més atenció en les pregàries que pronunciem, la nostra vida canviaria i milloraria substancialment. Deixi's guiar pel mestre interior, l'Esperit Sant. Veurà com a poc a poc anirà avançant en el camí de la pregària. De moment posi molta il·lusió, constància i atenció en aquest bon propòsit de pregar més i millor que l'Esperit li ha infós. També li recomano que cerqui un bon director espiritual que pugui ajudar-lo.

Un bon resum de la fe

—Des de fa uns quants mesos col·laboro en la catequesi parroquial. Els infants i adolescents em fan algunes preguntes que no sé respondre adequadament. Podria indicar-me algun llibre on trobi ben exposada la doctrina de la fe?

—En la constitució apostòlica *Fidei depositum*, amb què es va promulgar el Catecisme de l'Església catòlica, el papa Joan Pau II afirma: «El Catecisme de l'Església catòlica és una exposició de la fe de l'Església i de la doctrina catòlica, testificades o il·luminades per la Sagrada Escripura, la Tradició apostòlica i el magisteri eclesial. El reconec com un instrument vàlid i autoritzat al servei de la comunió eclesial i com a norma segura per a l'ensenyament de la fe.» Tot catequista hauria llegir i consultar aquesta obra. Hi trobarà un índex completíssim de totes les matèries tractades i una segura orientació per a qualsevol dubte de fe o moral que li plantegin. En la seva tasca catequística exposi sempre la doctrina de l'Església encara que pugui semblar difícil d'entendre o exigent de complir.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
iohannes@terra.es -
catcris@idgrup.iberntet.com -
www.balmesiana.org - *Catalunya Cristiana*,
c/ Puiggari, 5, 4t - 08014 Barcelona, fax 934
902 035. Cal indicar sempre «Consultori».

El goig pasqual (i 2)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

L'alegria eucarística

La litúrgia eucarística del temps pasqual abunda en referències a l'alegria, el goig, la joia, posant sempre com a font el misteri de Crist celebrat i actualitzat en l'Eucaristia (vegeu article anterior). En són testimonis constants la part fixa dels prefacis de Pasqua, i algunes de les oracions de les ofrenes: «Senyor, concedi-nos l'alegria inestroncable, que prové dels misteris pasquals: que l'actualització contínua de la nostra redempció esdevingui per a nosaltres causa del goig etern» (del diumenge IV de Pasqua); i aquesta altra oració, fins a cert punt paral·lela en el seu contingut: «Rebeu, Senyor, els presents de la vostra Església exultant; i ja que, en la resurrecció del vostre Fill, li heu donat un motiu tan gran de joia, atorgueu-li també el do d'una alegria que no s'acaba» (del diumenge III de Pasqua).

Del conjunt d'aquests textos en destaca una frase especialment intensa: «l'actualització contínua de la nostra

redempció»; es refereix evidentment a l'Eucaristia, en aquest moment de la celebració en què el sacerdot es disposa a començar la pregària eucarística. «*Continua nostrae reparationis operatio*». L'alegria que difongué en el seu moment històric la resurrecció de Crist, com a victòria sobre la mort, té ara el seu «lloc» d'actuació en l'Eucaristia. L'Eucaristia és el misteri pasqual en acció: «*Continua operatio*».

En aquesta lògica, el papa Pau VI, en la seva exhortació sobre l'alegria cristiana (1975), insistia en la participació a la missa dominical: «La nostra última paraula és una invitació urgent a tots els responsables i animadors de les comunitats cristianes: que no hem d'insistir oportunament i importunament sobre la fidelitat dels batejats a la celebració festiva i joiosa de l'Eucaristia dominical... És el Crist crucificat i glorificat que passa enmig dels seus deixebles per endur-se'ls junts cap a la renovació de la seva resurrecció.»

L'alegria apostòlica

Sant Pau és testimoni d'una altra dimensió del goig pasqual, vinculat sempre al misteri de Crist: l'alegria de viure en la pròpia persona i ministeri el trànsit de mort a vida, que és l'entranyada mateixa de la Pasqua del Senyor.

Una de les referències més completes sobre aquest aspecte és el diàleg pastoral de sant Pau amb els cristians de Corint (2Co 7,2ss). Es tracta de la correcció que sant Pau hagué de fer-los, enmig de moltes dificultats i contradiccions. La correcció no procedia d'un distanciament de Pau, ben al contrari: «No ho dic per condemnar-vos, perquè ja he deixat clar que us porto al cor fins al punt de compartir en vosaltres mort i vida»; (vegeu, per entendre aquesta afirmació, 2Co 4,11-12). La intenció de Pau és la de portar-los a l'autèntica alegria: «Etic content, no del vostre disgust, sinó del penediment que va néixer d'aquell disgust.» La síntesi està en aquesta frase: «Us tinc tota la confiança

i estic molt orgullós de vosaltres. Em sento ple de consoli desbordant de joia enmig de tantes tribulacions com passem.»

L'alegria de la vida cristiana

Cada cristià troba, cada dia, en la seva inserció en el misteri pasqual, que és la definició mateixa de la iniciació cristiana, la motivació d'una vida joiosa. La primera carta de sant Pere il·lumina tota ella per la visió del baptisme i del martiri, dóna textos abundants per aprofundir en aquesta direcció. Des del començament, ja hi ha una referència clara: «Tot això —la iniciació cristiana— us dóna una gran alegria, ni que ara necessàriament us hagin d'entristir per poc temps proves de tota mena... Vosaltres l'estimeu (Jesucrist) sense haver-lo vist... i teniu una alegria tan gloriosa que no hi ha paraules per expressar-la» (1Pe 1,6-8). «Alegreu-vos de poder compartir els sofriments del Crist. I així, el dia que es revelarà la seva glòria estareu plens de joia i alegria» (1Pe 4,13).

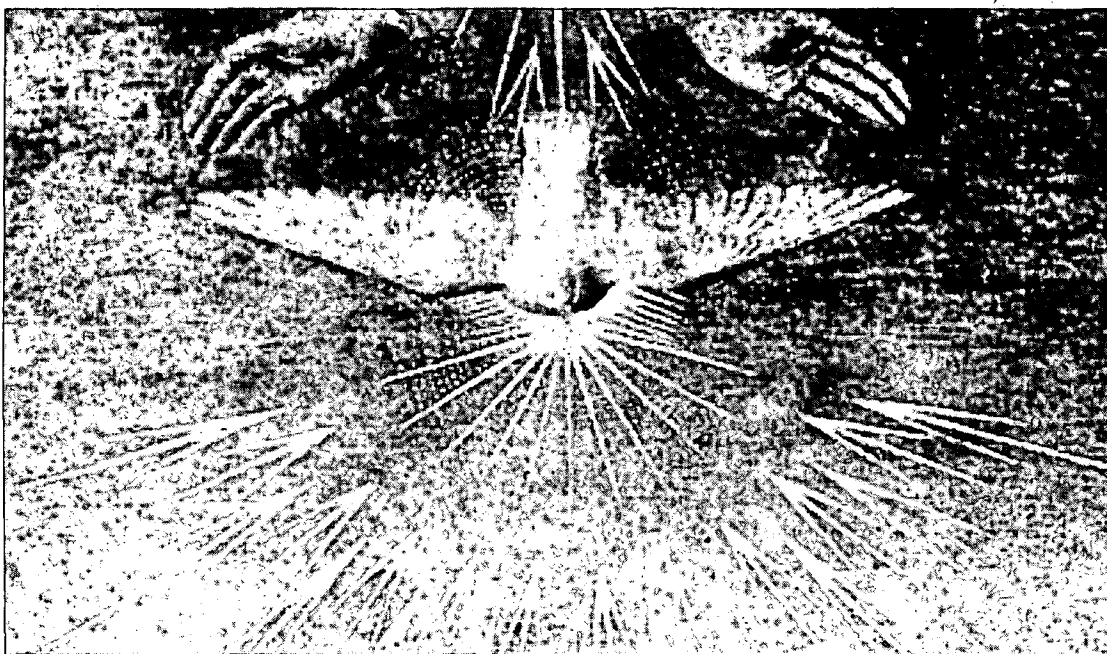
petites homilies

Elogi de l'assemblea

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Hi havia problemes a l'Església d'Antioquia. Problemes disciplinaris. Qüestió aparentment d'autoritat i d'ordre. De fet, però, el que quedava afectat era el plantejament de la fe cristiana. I l'Església tota se'n ressent. Apareix el misteri de la comunió dels sants. Comunió en el bé i el mal. A l'Església quan un s'enlaira, tots pugem. Quan algú s'ensorra, tots rebem la sotragada. Perquè en l'aventura de la comunió que s'ha de construir cada dia, la sort de cadascú afecta d'una manera o altra tot el conjunt. I a Antioquia s'havia enterbolit el signe d'identitat. Què vol dir ser cristià? Quina Església hem de fer? Qui s'imposa a qui? Vet aquí el problema.

Això portà a una desavinença i una discussió. Les discussions a l'Església —i les desavinences— són tan antigues com la mateixa comunitat. Perquè l'Església és un organisme viu. En sorgir un problema, cadascú tanca files entorn del personatge, o de l'estructura, que encarna una doctrina o tendència determinada. I ve l'enfrontament. Llavors i ara. Pau i Bernabé —els pastors— discuteixen amb els doctrinaris vinguts del centre. No s'entenen. La pugna és entre els immobilitistes —si no es feien circumcidar d'acord amb la llei de Moisès no podrien salvar-se— i els qui han entregat les seves vides per la causa de nostre Senyor Jesucrist, i maldaven amb fidelitat per tirar la comunitat endavant pel camí de la resurrecció. Llavors l'assemblea —l'Església— d'Antioquia

L'Esperit Sant. Detall del «Baptisme de Crist», de Verrocchio.

decideix que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres. L'Església mare acull els delegats d'Antioquia. Convoca l'Assemblea i pren una decisió. Els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia. Les assemblees eclesials de tots els nivells de la catòlica, ja des dels orígens es mostren un instrument eficaçíssim de reflexió, de conversió i de comunió. Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus... i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut... S'ha arribat a la comunió. L'assemblea —l'Església— reunida en nom de Jesús compta amb la veu de l'Es-

perit —on n'hi ha dos o tres de reunits en nom meu, jo sóc enmig d'ells— que allibera i fa comunió. L'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables. L'Església és sagrament en el món de la presència de Jesús que allibera els homes. Assereneu els vostres cors: no us torbeu ni tingueu por. I sobretot no torbeu ni feu por als germans. Qui m'estima farà cas de les meves paraules; el meu Pare l'estimarà, i vindrem i farem estada en ell. Església de comunió. Caixa de ressonància dels problemes dels homes. Aplec de veus que diuen la presència de Jesús. Assemblea de fe, d'esperança i d'amor. Que el misteri que anem recordant es manifesti sempre en les nostres obres.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial I)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 2)

MAIG

20. Diumenge

VI de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 15,1-2.22-29 / Salm 66 / Apocalipsi 21,10-14.22-23 / Joan 14,23-29. Si es vol: *Sant Bernardí de Sena, franc. (MLI) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants Baudili (Boi), mr.; Austregisil, b.; Santes, Plautilla, matr., i Basília, vg. mr.
Festa Major: a Sant Boi de Llobregat.

21. Dilluns

Fèria. *Blanc.* Lectures: Fets 16,11-15 / Salm 149 / Joan 15,26-16,4a

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Secundí, mr.; Valent, b. mr.; Poli, diaca, mr.; Santa Virgínia, vda.

22. Dimarts

Fèria. *Blanc.* Lectures: Fets 16,22-34 / Salm 137 / Joan 16,5-11. Si es vol: *Santa Joaquina de Vedruna, fund. Blanc. A VIC, BARCELONA I TARRAGONA, Santa Joaquina de Vedruna (MO).*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcià i Ató, bs.; Venust, mr.; Fulc, b.; Santes, Rita de Casia, vda. mja.; Quitèria i Júlia, vgs. mrs.
Festa Major: a Corbins i Linyola.

23. Dimecres

Fèria. *Blanc.* Lectures: Fets 17,15.22-18,1 / Salm 148 / Joan 16,12-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Desideri, Miquel, Mercurial i Eufebi, bs.; Epitaci, b. mr.; Joan Bta. de Rossi, prev.

Festa Major: a Bovera.

24. Dijous

Fèria. *Blanc.* Lectures: Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20

ALTRES CELEBRACIONS: *Festa de Maria Auxiliadora. La Mare de Déu de la Providència. La Mare de Déu de Pompeia.* Sants, Robustià, Donacià, Rogacià i Servili, mrs.; Santes, Susanna, Marciana, Pal·làdia i Afra, mrs.

Festa Major: al Pont de Bar.

25. Divendres

Fèria. *Blanc.* Lectures: Fets 18,9-18 / Salm 46 / Joan 16,20-23a. Si es vol: *Blanc. Sant Beda, prev. i doctor (MLI); Blanc. Sant Gregori VII, papa (MLI); Santa Maria Magdalena de Pazzi, vg. (MLI).*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Urbà I, p.; Aldelm, b.; Santes, Magdalena Sofia Barat, fund. i Vicenta M. López Vicuña, fund.

Festa Major: a la Baronia de Rialb.

26. Dissabte

Sant Felip Neri, fund. (MO) Blanc. Lectures: Fets 18,23-28 / Salm 46 / Joan 16,23b-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eleuteri, p. mr.; Zacariés, b.; Quadrat, deix. dels Apòstols; Simitri, prev, mr.

Lectures bíbliques

Diumenge VI de
Pasqua

Cicle C

Lectura primera

Ac 15,1-2.22-29

L'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altre càrrega que aquestes indispensables

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidar d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavenença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells, que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres.

Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'elegir uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contreure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau».

Salm responsorial

66

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, que ens faci veure la claror de la seva

[mirada.

La terra coneixerà els vostres designis, i veuran tots els pobles la salvació.

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig, vós regiu el món amb justícia, regiu les nacions amb rectitud, i gieu els pobles de la terra. **R.**

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora. Que Déu ens beneeixi, i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. **R.**

Lectura segona

Ap 21,10-14.22-23

M'ensenyà la ciutat santa que baixava del cel

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan:

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspi de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia el nom dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el seu santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

Al·leluia

Jn 14,23

Al·leluia! Al·leluia! Qui m'estima, farà cas de les meves paraules, diu el Senyor; el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell. Al·leluia!

Evangeli

Jn 14,23-29

L'Esperit Sant us farà recordar tot, el que jo us he dit

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre. Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dóna el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu».

Barcelona

diòcesis

La carta ecumènica arriba a Barcelona

■ El metropolita Jérémie va presentar el document, que ha estat qualificat «d'històric»

BARCELONA.— De «pas històric per a l'ecumenisme» va ser qualificada la carta ecumènica que, el 22 d'abril, van firmar el cardenal Miloslav Vlk, en representació catòlica, i el metropolita ortodox Jérémie, pels ortodoxos i les comunitats de la Reforma, i que inclou les iniciatives que totes les esglésies cristianes estan disposades a dur a terme al servei de la unitat dels cristians i a

favor de la unió i l'apropament de tots els països i pobles europeus. Després d'Estrasburg, escenari de l'acte, ha estat Barcelona la primera ciutat on públicament s'ha presentat la carta. D'això se'n va encarregar el metropolita grec Jérémie, el 7 de maig passat, en un acte organitzat pel Patronat Català Pro Europa i la Fundació Joan Maragall i presidit pel cardenal Ricard M. Carles.

Ens comprometem...

- A treballar amb la força de l'Esperit Sant per a la unitat visible de l'Església de Jesucrist en l'única fe, que troba la seva expressió en un baptisme reconegut recíprocament i en la comunió eucarística, així com en el testimoniatge i el servei.
 - A reconèixer que totes les persones poden triar el seu compromís religiós i eclesialment segons la seva consciència.
 - A afavorir una obertura ecumènica i la cooperació en l'educació cristiana, en la formació teològica inicial i contínua i també en la recerca.
 - A defensar els drets de les minories i ajudar a disminuir, als nostres països, les incomprensions i els prejudicis entre les esglésies majoritàries i minoritàries.
 - A continuar conscienciosament i intensament el diàleg entre les nostres Esglésies, a diferents nivells.
 - A oposar-nos a qualsevol forma de nacionalisme que condueixi a l'opressió dels altres pobles i de minories nacionals, i a dedicar-nos a engegar solucions no violentes.
 - A reforçar el paper de les dones i la igualtat dels seus drets en tots els àmbits de la vida, i fomentar una justa comunitat d'homes i dones a l'Església i a la societat.
 - A promoure el desenvolupament d'un estil de vida segons el qual, contra les pressions econòmiques i consumistes, nosaltres posem l'accent en una qualitat de vida responsable i sostenible.
 - A cercar i intensificar, a tots els nivells, el diàleg amb els nostres germans i germanes jueus.
 - A retrobar-nos amb els musulmans amb una actitud d'estimació.
 - A reconèixer la llibertat de religió i de consciència de les persones i de les comunitats i fer-nos garants que, individualment i col·lectivament, en privat i en públic, puguin practicar la seva religió i la seva concepció del món en el marc del dret vigent.
- (Alguns dels compromisos inclosos en la carta ecumènica.)

El metropolita Jérémie, entre el cardenal Carles i el Dr. Matabosch.

Després d'explicar que tots els responsables d'Esglésies a Europa van necessitar un total de tres anys per preparar la carta, el metropolita Jérémie, president de la Conferència d'Esglésies Europees, va destacar que hi ha pocs documents d'un nivell semblant. I va precisar: «La carta ecumènica és una referència i una guia vers un compromís més directe del món cristià a Europa en el pla del diàleg teològic, en el pla de portar la bona nova de l'Evangeli i en el pla del compromís social a la societat europea.»

Tot i constatar que la unitat ja està en marxa, el metropolita ortodox no es va estar de reconèixer que «si ens referim a la unitat perfecta, tal com Crist la vol, cal tenir paciència i confiança». Preguntat sobre les dificultats que han obstaculitzat l'arribada d'aquest moment històric, va al·ludir a les pertorbacions ocasionades per les guerres i conflictes que han assolat el món durant el segle xx: «Tot això té un paper molt important en la manera com els homes viuen la seva espiritualitat i la seva fe. Si ja era difícil, en primer lloc, tenir la possibilitat d'asseure'ns a parlar, aquesta dificultat es va accentuar amb separacions com les viscudes entre l'est i l'oest d'Europa.»

De fet, la presentació de la carta s'emmarcava en la conferència que el mateix metropolita Jérémie va pronunciar: *Contribució del cristianisme al futur d'Europa*. Seguidament, va participar en la taula rodona que, amb el títol *Entorn de la carta ecumènica europea*, va aplegar també Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, Fèlix Martí, director del Centre

Unesco de Catalunya, i el periodista Antoni Bassas. Com a presentadors de l'acte, es va comptar amb Casimir de Dalmau, director executiu del Patronat Català Pro Europa, i el Dr. Antoni Matabosch, president de la Fundació Joan Maragall, que ha destacat: «En primer lloc, la carta ecumènica és un dels esdeveniments més importants dels últims segles a Europa; és a dir, les esglésies europees mai com ara no s'havien compromès juntes en la unitat i a treballar plegades en el naixement d'una Europa unida. En segon lloc, aquesta carta és un marc que cada país ha de concretar per treballar l'ecumenisme i l'ajut a Europa.»

Carme Munté

Col·laboració econòmica oberta a tots

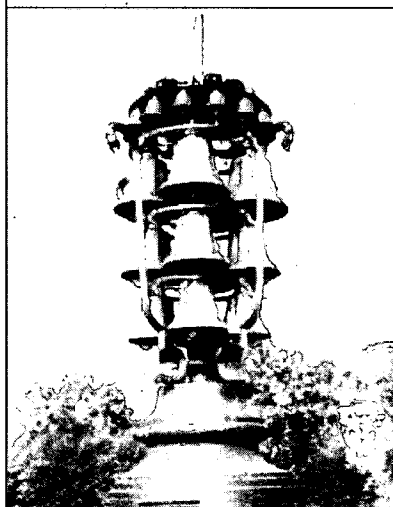
BARCELONA.— Ja és habitual en aquestes dates, en què molts dels contribuents estan obligats a presentar la declaració de la renda, que l'Església faci memòria als fidels de la corresponsabilitat que tenen en l'autofinançament de l'Església diocesana. És la campanya Germanor 2001. Enguany, i ja per segon any consecutiu, els contribuents no es veuen en l'obligació de contraposar «Església» amb «altres fins socials», sinó que marcar alhora les caselles de «col·laboració al sosteniment de l'Església catòlica» i «d'altres fins d'interès social» no és incompatible. Amb aquesta fórmula s'assignarà un 0,52% a cadascuna de les modalitats. És, doncs, una manera senzilla de col·laboració econòmica oberta a tots: tant a l'Església diocesana com a la tasca que duen a terme entitats d'acció social com Càritas.

Així, en la declaració de l'impost sobre la renda de l'exercici 2000 el contribuent pot escollir una d'aquestes tres opcions: col·laborar amb l'Església catòlica; col·laborar amb l'Església catòlica i també amb altres finalitats d'interès socials (en aquest cas, cal marcar totes dues caselles), i no manifestar la voluntat a favor de cap de les opcions anteriors, i aleshores la quota íntegra de l'IRPF es destinarà a les finalitats generals dels pressupostos de l'Estat.

Tot i que el gest de posar la creueta (x) en la casella «col·laborar amb l'Església catòlica» no cobreix totes les necessitats de l'Església diocesana, el cert és que actualment és una de les principals fonts de finançament de les diòcesis. Amb ella s'indica que el 0,5239% de la seva aportació total per l'esmentat impost és destinat a l'Església catòlica. L'estat, cada any, lliura el que així ha recaptat a la Conferència Episcopal Espanyola, que ho reparteix a les diverses diòcesis seguint criteris de proporcionalitat. (C.C.)

ERMEC

Tots els serveis per al campanar

Experiència
Tradició i
Tecnologia.

CAMPANES NOVES
JOUS I BATALLS
SOLDADURES DE CAMPANES
AUTOMATISMES
RELOTGERIA MONUMENTAL
CARILLONS
EQUIPS MEGAFONIA

Distribuidor oficial:

CAMPA
clock-o-matic

Alcalde Móstoles, 42-44 Tel. 934 501 600
08025 Barcelona Fax 934 330 885
ermec@ermec.com http://www.ermec.com/campanario.htm

Tarragona

La immigració centra l'assemblea de Càritas

■ També se celebrà la I Jornada diocesana del Voluntariat

TARRAGONA.— El diumenge 22 d'abril, al col·legi La Salle de Tarragona, va tenir lloc la celebració de la XXII Assemblea diocesana de Càritas de l'arxidiòcesi de Tarragona i la I Jornada diocesana del Voluntariat, que van tenir com a eix la immigració. Hi van assistir més de 110 persones, acompanyades per la presència de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

La diada va començar amb l'Assemblea de Càritas, a la qual també van ser presents els responsables de les Càritas parroquials. Després d'una pregària formulada pel delegat de Pastoral Social, Mn. Joaquim Claver, el director de Càritas diocesana, Santiago Soro, va resumir per a tots els presents la presentació i desenvolupament de l'assemblea, i en va destacar la incorporació a Càritas de la Comissió diocesana de Migració.

Lluís Aranda Blay, sotsdirector i res-

El col·legi La Salle va acollir l'assemblea.

ponsable del departament de desenvolupament institucional, va resumir també per a tots els assistents la memòria d'activitats de Càritas de l'any 2000 i els objectius per a l'any 2001. A continuació, Josep Cester, responsable del departament d'administració, va presentar a l'assemblea la memòria econòmica dels serveis centrals de Càritas, corresponent a l'exercici eco-

nòmic del 2000, i la proposta d'aprovació dels comptes anuals de Càritas.

Després d'un descans, va tenir lloc l'inici de la celebració de la I Jornada diocesana del Voluntariat de Càritas, amb unes ponències sobre la nova llei d'estrangeria que van anar a càrrec del president de la Comissió diocesana de Migració, Mn. Josep Ricart; de l'advocat que presta ser-

veis professionals a la comissió, Carles Prieto, i de la treballadora de la comissió, Maria Jansà. Van exposar respectivament les realitats del món de la immigració, les reformes principals i les possibilitats d'actuacions previstes en la nova llei d'estrangeria i com caldria portar a la pràctica l'acollida de les persones immigrants.

Durant la celebració de l'assemblea i la Jornada del Voluntariat, els assistents van poder recollir un dossier en el qual hi havia un recull d'articles, entrevistes i treballs de reflexió sobre la problemàtica que envolta el món de les migracions o l'anàlisi sobre l'actual llei d'estrangeria, així com les actituds necessàries a adoptar per tal de construir una societat basada en el respecte.

Després de les ponències es va donar pas a un intercanvi cultural protagonitzat per un grup musical d'immigrants, de nacionalitat cubana, que amb el seu peculiar ritme van amenitzar la jornada. La cloenda de la diada es va testimoniar amb la celebració de l'eucaristia, presidida per l'arquebisbe, i amb un dinar de germanor.

Joan Boronat

EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

Casal Bellesguard

Jerònimes

Bellesguard, s/n - 08035 Barcelona

Tel.: 932 118 240 - Fax: 932 112 433

a/e: jeronimes@ilimit.es

Bellesguard és una llar de silenci que vol afavorir el treball personal d'interiorització, de serenor d'esperit, de pregària. Acull persones que vulguin viure el clima de silenci i recolliment que ofereix el casal. La proximitat d'una comunitat de monges contemplatives jerònimes i la quietud del bosc i els entorns de la finca asseguren el clima de silenci i de solitud prop de Barcelona.

LLEGENDA

Casa d'Espiritualitat

Hostatgeria

Casa de Reunions

Casa de Convivències

Eucaristia

Pregària

Capacitat Diürna

Capacitat Nocturna

Jardí o bosc

Camps d'esport

Piscina

PODEU TROBAR LA GUIA A LES LLIBRERIES RELIGIOSES O BÉ A LA URC: TEL. 933 024 367

Vots perpetus d'una teresiana

La Gna. Esmeralda ha pouat la seva mística en el beat Ramon Llull.

TARRAGONA.— A la parròquia de Sant Josep del barri tarragoní de Torreforta, el diumenge 29 d'abril es va consagrar per sempre més Esmeralda Sánchez i Palacios, religiosa de la Companyia de Santa Teresa de Jesús. La mística i el fil conductor del programa, amb lectures, comentaris, cants i clima, rajava d'aquest text lull·lià: «Encontraren-se l'amic e l'amat, e dix l'amic: "No cal que em parles; mas fe'm senyal ab tos ulls, qui són paraules a mon cor, con te do ço que demanes"».

Esmeralda va néixer a Barcelona fa 27 anys. Els progenitors són d'Àvila, la terra on encara viu l'esperit de santa Teresa de Jesús, figura cabdal per a sant Enric d'Ossó (1840-1896), que va fundar a Tortosa la Companyia de Santa Teresa de Jesús ara fa cent anys. La protagonista de la festa va fer el noviciat a la casa mare (1991-1994). L'acompanyaven els seus pares i el germà,

una setantena de religioses teresianes, grups de joves de les parròquies de Bellvitge i Torreforta. Va presidir l'eucaristia el prior de Flix, Mn. Roman Casanova, acompanyat del vicari episcopal de Tarragona, Mn. Joan Cedó, dels pares jesuïtes responsables de la parròquia, i d'altres preveres tortosins.

Esmeralda, com a llicenciada en Filologia hispànica i catalana i especialment com a religiosa, ha pouat la seva mística en el beat Ramon Llull. És per això que la seva consigna és: «Tot el que és meu és teu» (Lluc 15,31). Està clar, però, que vol seguir una línia de servei i inculcació vivint pobra entre els pobres, en petites comunitats que planten la tenda en barris pobres i a la vegada vol compaginar-ho amb la docència, l'estudi del doctorat i amb els camps de treball, amb el tu a tu del jovent. (J.B.B.)

Lleida

«A la veritat per la caritat»

■ Amb aquest lema es va celebrar la IV Assemblea del Pla Diocesà de Pastoral

LLEIDA.— «La jornada va respondre a les expectatives dels assistents.» Amb aquesta frase Mn. Ventura Pelegrí, actual delegat de Pastoral d'Apostolat Seglar de la diòcesi de Lleida i fins fa poc vicari de Pastoral, va fer balanç de la celebració de la IV Assemblea del Pla Diocesà de Pastoral, que tingué lloc el diumenge 22 d'abril, al col·legi dels germans Maristes de Lleida, sota el lema «A la veritat per la caritat».

Endegat l'any 1997, aquest Pla Diocesà de Pastoral té com a principal objectiu l'evangelització. El quart i últim objectiu del Pla que fou motiu de treball i reflexió en l'assemblea va ser «Intensificar la sol·licitud pels més pobres i marginats». S'hi havia estat treballant durant tot aquest curs de diverses maneres: «Per grups de reflexió en parròquies, reflexió en les diverses institucions de l'Església Diocesana, actes públics per presentar el desafiament que per a tots representa el problema dels sense sostre, dels immigrants, dels anci-

ans que han de viure amb pensions mínimes i altres», explica Mn. Ventura.

A l'Assemblea hi van assistir 200 diocesans presidits pel bisbe de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta, que van treballar el resum de les respostes que a una pregunta formulada per la Vicaria de Pastoral van fer més de cinquanta grups. La majoria dels assistents ja havien rebut un informe relativament extens de les respostes, amb prou temps per haver-lo pogut llegir.

El mateix Ventura Pelegrí presentà en

la sessió del matí una síntesi del resum enviat i invità els participants, reunits en deu grups, a estudiar les propostes formulades en les respostes rebudes per la Vicaria de Pastoral. A la tarda el president del Consell Diocesà d'Acció Catòlica, Amadeu Bonet, presentà a la plenària l'informe del treball dels grups i organitzà alhora les aportacions dels deu grups de treball, en quatre àmbits: propostes a dur a terme en l'àmbit personal, propostes adreçades a entitats, moviments i associacions d'Església, propostes a les parròquies i propostes que es fan a la mateixa diòcesi.

Ventura Pelegrí es va mostrar satisfet d'aquest llistat de propostes, que segons assenyalava són complementàries entre elles i amb un ampli ventall d'aspectes tinguts en compte, «que van des de la importància de cultivar la vida cristiana dels membres de l'Església perquè la sol·licitud pels més

pobres i marginats sigui l'expressió de la seva coherència i fidelitat a Crist, fins a l'acolliment respectuós als qui són víctimes de les diferents pobreses, l'esforç per resoldre-les o pal·liar-les, l'anunci de la dignitat de tota persona, objecte de l'amor de Déu, manifestat en Jesucrist, acompanyat de la denúncia de les injustícies que van contra aquesta dignitat en els diversos aspectes de la vida social, política i cultural», explica Pelegrí. L'Assemblea també va aprovar la proposta de construir una nova seu per a Càritas que acolliria Arrels i altres col·lectius que treballen a favor dels pobres i marginats. Una eucaristia concelebrada per una dotzena de preveres, presidida pel bisbe de la diòcesi, va cloure la jornada. Un fort aplaudiment va rubricar amb esperança aquesta IV Assemblea diocesana de Pastoral.

Jordi Curcó

Beneïda la campana del Jubileu

OSDEBALAGUER.— El bisbe de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta, va beneir i batejar l'anomenada Campana del Mil·lenni, durant la solemne eucaristia celebrada a l'església parroquial de Sant Miquel d'Os de Balaguer, amb motiu de la XIV Trobada de Campaners, organitzada per la Confraria de Campaners de Catalunya i l'Ajuntament d'Os de Balaguer a la comarca de la Noguera. Hi van assistir prop de 2.000 persones.

La campana del Jubileu va ser fosa en la trobada de l'any passat pel mestre Abel Portilla, de manera totalment artesanal mitjançant el procediment anomenat fundició a peu de torre. La nova campana pesa uns 500 kg i té un diàmetre de 90 cm i una alçada d'1,10 m. Durant la celebració va ser batejada amb els noms de Miquel, patró de la parròquia; Maria Aguilar, venerada a la seva ermita i patrona del poble, així com Sant Pere, pel fet d'haver estat fosa en l'Any Jubilar. Les imatges dels seus titulars apareixen gravades damunt el bronze. Els padrins van ser Marta Ferrusola, esposa del president de la Generalitat, i el campaner de més edat que va participar en la trobada, Àngel López, de les Borges Blanques.

La Campana del Mil·lenni o del Jubileu va ser presentada a Montserrat el 9 de desembre del 2000, en un romiatge organitzat per la Confraria de Campaners de Catalunya i en la qual van participar veïns d'Os de

Balaguer i campaners vinguts d'arreu del país, per tal de celebrar l'Any Jubilar. La campana del Jubileu s'instal·larà al futur Museu de la Campana que l'Ajuntament d'Os de Balaguer pretén ubicar a l'antic castell del poble, que serà rehabilitat per fer realitat aquest singular projecte.

Ciuraneta va manifestar la seva satisfacció per poder assistir a la Trobada de Campaners, que ens recorda la campana com un element singular de la nostra cultura popular i religiosa i en destaca la referència espiritual i cristiana, tan arrelada a casa nostra. Mn. Vicenç Alfonso, rector d'Os de Balaguer i president alhora de la Confraria de Campaners de Catalunya, ha valorat molt positivament aquest encontre anual de tots aquells que estimen el món de la campana «com la veu de Déu que crida els pobles a celebrar i viure la seva fe», explicà.

En la trobada d'enguany hi van participar prop d'un centenar de campaners vinguts d'arreu de Catalunya, València i Aragó. N'hi havia d'avançada edat, com Àngel López, i de més joves, com Jaume Magrí, de 9 anys i campaner d'Ivars d'Urgell. Entre els participants, tres dones que foren singulars protagonistes de la trobada. Una d'elles, la campanera de Castellterçol, va rebre la insígnia dels campaners per haver arribat a ser campanera oficial del seu poble. (J.C.)

Aplec de Castellldans

CASTELLLDANS.— Com és tradicional i amb motiu de la festa de la patrona de Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat, el poble de Castellldans (Garrigues) s'aplegà a l'ermita de Montserrat, per celebrar-hi l'aplec en honor de la Moreneta. L'ermita a la serreta, anomenada dels Pins, fou construïda pel poble l'any 1954 amb motiu de la celebració de l'Any Jubilar Marià. Els actes s'iniciaren amb l'ofrena de flors que protagonitzaren els més menuts. Tot seguit el rector del poble, Mn. Joan Bisart, presidí la celebració de l'eucaristia davant l'esplanada de l'ermita, que es va acabar amb el cant dels populars goigs, mentre els fidels van anar a venerar la imatge de la Moreneta al seu altar. L'aplec, que enguany va celebrar-se anticipadament a la festivitat, va cloure amb una ballada de sardanes. (J.C.)

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 93 217 56 07 C/ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Viajes Magister
Turquia
RUTA DE SANT PAU

Data: 04/13 setembre 2001 (consulteu altres dates)

Volant amb Turkish airlines

Llocs que visitarem:

Efes, Hieràpolis, Iconi, Capadòcia, Ankara i Constantinoble (Istanbul)

Us convidem a acompanyar-nos a un viatge que recordareu sempre

Altres rutes: Terra Santa, Ruta de l'Èxode, Egipte, Síria + Líban

Inscripcions: Viatges Magister, Roger de Llúria, 67-69, 4-B
08009 Barcelona. Tel. 934 879 423 - Fax 934 879 590

correu electrònic: viajesmagister@worldonline.es / www.viajesmagister.com

Són llars on viuen els nois i adolescents que se senten cridats al sacerdoci

Seminaris Menors diocesans

L'objectiu fonamental del Seminari Menor —senyal d'esperança per a les nostres comunitats eclesials— és acollir i acompanyar els nois o adolescents que se senten cridats al sacerdoci. Se'ls proporciona una completa formació humana, cultural i espiritual encaminada al procés de discerniment i maduració vocacional.

Acollir, acompanyar, discernir

El Seminari Menor vol ajudar els nois que tenen llavors de vocació perquè puguin madurar i discernir el seu projecte d'encaminar-se cap al presbiterat. Es configura com una comunitat juvenil en règim intern a l'estil de les comunitats que ens descriuen els Fets dels Apòstols: «Un sol cor i una sola ànima.»

Compta molt la relació amb els com-

panyats per al discerniment i l'acompanyament vocacional. La capacitat de vida de grup, les dificultats de la convivència, la confiança i el tracte sovintejat amb els formadors dóna als seminaristes la capacitat de conèixer-se i valorar els seus propòsits. Aquesta senzilla vida comunitària els fa viure una autèntica experiència d'Església aprofundint les paraules de Jesús: «No sou vosaltres que

m'heu elegit, sóc jo que us he elegit a vosaltres.»

Sempre es té present que la relació amb els nois ha de comptar amb la col·laboració dels pares, que és prioritària; per això, el cap de setmana van a les seves llars a fer vida de família. En l'adolescència és molt important que no hi hagi manca de clima familiar.

El noi seminarista s'insereix a la seva

parròquia d'origen que, com la família, és un factor positiu per al seu creixement humà i religiós i hi va fent experiència eclesial.

Acollir i acompanyar és la tasca del Seminari Menor per tal que el noi o adolescent que se sent cridat al sacerdoci pugui discernir el seu pas al Seminari Major, on es prepararà de manera definitiva per un dia ser cridat pel Bisbe.

Què diu el Magisteri?

- L'objectiu del Seminari Menor, indicat pel Concili Vaticà II, és preparar-se «a seguir el Crist Redemptor amb esperit generós i cor pur» (*Optatam totius*, n. 3)
- «L'Església pren cura dels gèrmens de vocació sembrats als cors dels infants, tot procurant, amb la institució dels Seminaris Menors, un especial discerniment i acompanyament. (...) Llur proposta educativa tendeix a afavorir oportunament i gradual aquella formació humana, cultural i espiritual que durà el jove a iniciar el camí en el Seminari Menor amb una base adequada i sòlida» (Joan Pau II, *Pastores dabo vobis*, n. 63).
- «El Seminari Menor podrà ser també a la diòcesi un punt de referència de la pastoral vocacional, amb oportunes formes d'acolliment i d'oferta d'informacions per a aquells adolescents que estan en recerca de la vocació o que, decidits ja a seguir-la, es veuen obligats a retardar l'ingrés al Seminari per diverses circumstàncies, familiars o escolars» (*PDV*, n. 63).
- «El Seminari Diocesà —Major i Menor— és una referència important perquè tota la pastoral tingui una dimensió vocacional. És un signe viu que Déu continua cridant a la vocació sacerdotal i que aquesta crida troba avui una resposta en els nois i en els joves. El Seminari és un senyal d'esperança per a les comunitats eclesials» (*Parleu Senyor. Valor actual del Seminari Menor*, 1998, de la CEE).

Objeccions i respostes

—Com sent tan petits poden dir que tenen vocació?

—Tant a la Bíblia com a la història de l'espiritualitat trobem que Déu crida a totes les edats, àdhuc a l'adolescència. Són molts els preveres que han començat de petits, i el santoral és ple de sants i santes que van ser vocacionats a la infantesa.

—Però si un jove entra i després veu que no és el seu camí, no queda marcat?

—El clima del Seminari Menor és prou ampli i fraternal perquè el noi que en surt perquè veu que no és el seu camí, en guardi un bon record i una bona amistat. Alhora haurà rebut una formació cristiana vàlida per a tota la vida.

—A aquesta edat, la millor educadora no és la família?

—És veritat; de tota manera, l'estada al Seminari és molt fraccionada, ja que passen els caps de setmana a casa i molts períodes de vacances. Els pares i els germans estan en contacte amb el Seminari i unes quantes vegades l'any ens trobem junts per fer diverses activitats. D'altra banda, la vida actual fa que moltes famílies es vegin poc durant la setmana, si fa o no fa com els que són al Seminari. No creiem pas ser una gran excepció.

—Però, és necessari el Seminari? No es podria fer d'una altra manera?

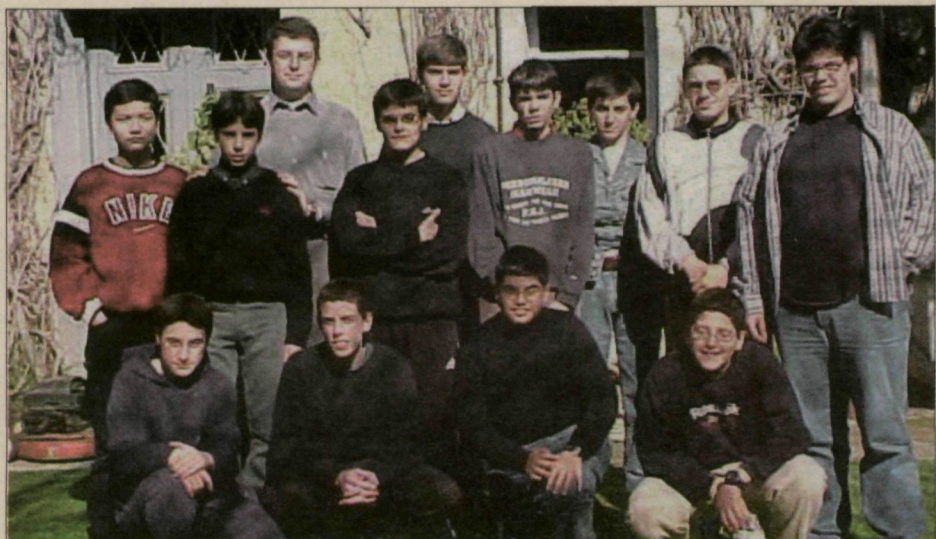
—Sí, el creiem necessari, no tant pels estudis, ja que avui ha millorat molt tot el que fa referència a l'ensenyament, sinó per l'ambient; a moltes famílies se'ls fa difícil atendre un noi amb vocació, en això els ajuda el Seminari Menor. Pel que fa a «una altra manera», hi ha experiències diverses; per exemple, grups vocacionals a les parròquies o en un ambient més ampli, també el que en diem el Seminari Obert, que consisteix a estar en contacte amb aquells nois que per diversos motius no poden entrar al Seminari i així els tractem sovint. Aquestes formes no substitueixen el Seminari Menor. D'això en parla la *Pastores dabo vobis* (n. 64).

—Els internats no han passat ja de moda?

—És veritat que cada vegada n'hi ha menys. És més normal estar en família. Ara bé, tampoc no és anormal que per causes familiars, de viatge o d'absència dels pares, els nois vagin a un internat o, com ara en el nostre cas, que el noi convençut d'uns ideals demani, insisteixi i convenci els pares per anar al Seminari, on serà intern. L'originalitat del Seminari és això: que els nois no hi han estat portats, sinó que ells ho han triat per voluntat pròpia. I aquí també trobaran una família.

Presentació de cada Seminari:

BARCELONA

Actualment hi ha nombroses llavors de vocació al Seminari Menor de Barcelona.

El Seminari Menor de Barcelona té una llarga tradició. Els seminaristes més joves fins a l'any 1936 vivien al Seminari Conciliar. Des del 1940 fins al 1998 el Seminari Menor va estar ubicat a La Conreria (Tiana); allà va tenir diverses etapes fins a arribar a ser un col·legi obert. Una tercera etapa va començar l'any 1998 en traslladar només nois vocacionats a l'antic Convictori Sacerdotal, al barri de les Corts de Barcelona ciutat. També des de fa uns set anys hi ha el que en diem Seminari Obert. Els estudis d'ESO i Batxillerat els cursen a dues escoles properes a la casa, una de la Fundació Escoles Parroquials i l'altra dirigida per les RR. Caputxines de la Mare del Diví Pastor. Avui un bon grup d'interns i uns quants externs formen l'estol de nois i adolescents vocacionats que, amb il·lusió i no sense esforç, van fent camí.

Adreça: Seminari Menor Mare de Déu de Montalegre
C/ Remei, 20-22 - 08028 Barcelona
Tel. 934 393 520.

TARRAGONA

A Tarragona els seminaristes reben una educació encaminada cap a la formació integral de la persona.

El Seminari Menor de Tarragona està ubicat en una ala de l'edifici històric del Seminari Pontifici, darrere la catedral. Els seminaristes, en règim d'internat de dilluns a divendres, cursen els estudis d'ESO i Batxillerat al Col·legi Sant Pau. A més de l'aspecte acadèmic, es procura que rebin una educació encaminada a la formació integral de la persona dintre de la qual es té especial cura en el procés de discerniment i maduració vocacional.

Adreça: Seminari Menor de Tarragona
C/ Sant Pau, 4 - 43003 Tarragona
Tel. 977 232 611

TORTOSA

Una imatge del Seminari de Tortosa.

Som els seminaristes Menors de Tortosa. Som una comunitat petita, però il·lusionada. Vivim a l'edifici del Seminari Diocesà de l'Assumpció. Pel que fa a la formació, assistim a les classes del Col·legi Diocesà Sagrada Família, ubicat en el mateix edifici, compartint coneixements i esbarjo amb altres adolescents i joves de la nostra edat: tots som estudiants d'ESO i de Batxillerat. Però la nostra vida passa també per la pregària, la celebració de l'Eucaristia i la convivència entre nosaltres, els menors, i també amb els seminaristes majors i els nostres formadors. Hem dit que som pocs, però estem il·lusionats: enguany, en ocasió del 50è aniversari de l'erecció del nostre Seminari, se'ns ha convidat a formar part de la campanya per presentar un Seminari Menor renovat, tot cercant la possibilitat que la nostra «família» creixi en nombre i en qualitat. Aquesta és la nostra esperança, perquè el Seminari Menor és com un vaixell al qual, com diu la cançó, «ens cal fer pujar a bord nous mariners».

Adreça: Seminari Menor Diocesà de l'Assumpció
C/ Orleans, s/n - 43500 Tortosa
Tel. 977 440 200

MALLORCA

El Seminari Menor de Mallorca viu amb intensitat la Pastoral Vocacional.

El Seminari Menor de Mallorca està format actualment per un bon nombre de seminaristes. Al servei d'aquesta comunitat hi ha un formador, Mn. Toni Vadell, rector; una religiosa de la Congregació de Germanes de la Caritat, que està al servei de la casa i de la formació dels seminaristes, i un seminarista major que està a punt de rebre l'ordenació de diaca i col·labora dos dies la setmana en el Seminari Menor i en la Pastoral Vocacional.

Potser el més interessant del moment que viu el Seminari Menor mallorquí és la Pastoral Vocacional. S'han organitzat algunes trobades i campaments d'escolanets. S'hi han aplegat més de cent cinquanta nins. A aquests se'ls ha fet la proposta de participar en un grup vocacional per tal de conèixer més Jesús, conèixer més el Seminari Menor i plantejar-se la possibilitat de ser capellànet i entrar a formar part del Seminari Menor. Actualment hi ha seixanta nins en els tres grups vocacionals dels quals deu han manifestat un interès bastant clar d'entrar al Seminari. Ara a veure què diuen les famílies.

Adreça: Seminari Menor
Camí Salard, 47 - 07008 Palma
Tel. 971 475 050

Catalunya

Reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense al Loreto

■ La Regió Eclesiàstica i la Pastoral Rural entre els temes tractats

TARRAGONA.— Els dies 2 i 3 de maig va tenir lloc la reunió núm. 158 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al santuari de la Mare de Déu del Loreto, a Tarragona. La reunió va ser presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach i hi van assistir

tots els seus membres, llevat de Mons. Joan Carrera, que es recuperava de la intervenció a què havia estat sotmès dies abans; els bisbes es van interessar pel seu restabliment i van poder saludar-lo telefònicament.

Regió Eclesiàstica Tarraconense

Els bisbes van fer un balanç de la presentació que van fer els proppassats dies 25 i 26 d'abril a l'assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), a Madrid, del projecte de constitució de la Regió Eclesiàstica Tarraconense, amb els corresponents estatuts, tal com és preceptiu fer-ho per poder remetre-ho a la Santa Seu per a la seva aprovació, i això en compliment de la resolució n. 142 del Concili Provincial Tarraconense (CPT).

Els bisbes van valorar positivament l'àmplia participació que hi va haver en el debat —hi va haver més de trenta

intervencions— i van començar a estudiar les diverses aportacions a fi de preparar el text que lliuraran a la CEE perquè pugui ser votat en la pròxima reunió de l'Assemblea Plenària, que tindrà lloc la segona quinzena del mes de novembre d'aquest any.

Aplicació d'altres resolucions conciliars

Pel que fa a la resolució n. 22 del Concili Provincial Tarraconense, dedicada a la Pastoral Rural, els bisbes van estudiar les propostes per elaborar uns elements de pastoral rural, presentades a la Conferència per la comissió pertinent

en la reunió del proppassat mes d'octubre, i acordaren que cada bisbe, en l'elaboració dels plans pastorals diocesans, tingui en compte els esmentats elements en tot allò que es refereixi a la realitat rural del propi bisbat.

Amb la presència dels delegats d'Apostolat Seglar, Mn. Antoni Matabosch, de Barcelona, Mn. Bonaventura Pelegrí, de Lleida, i Mn. Florenci Costa, de Vic, els bisbes van estudiar la *Proposta d'apostolat seglar associat de Catalunya*, a què es refereixen les resolucions n. 28, 29 i 131 del CPT. Es va valorar la importància i la diversitat dels moviments i de les associacions d'apostolat seglar en els diferents bisbats de Catalunya i en l'àmbit interdiocesà, tot fent suggeriments al projecte de proposta. Els delegats diocesans ho incorporaran a fi d'estudiar-ho i aprovar-ho en una pròxima reunió de la CET.

En l'àmbit de la pastoral sacramental, els bisbes van prendre les decisions pertinents perquè a cada diòcesi es pugui desenvolupar el catecumenat, instituit en el *Directori de pastoral sacramental* —I part—, *els sagraments de la iniciació cristiana*.

Reestructuració de les propostes formatives del SIC

Mons. Salinas, president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), va presentar als bisbes la proposta de reestructuració de les activitats formatives d'estiu adreçades als catequistes i organitzades pel SIC. L'Escola d'Estiu per a catequistes —que enguany arriba a la 21a edició— deixarà de realitzar-se en dues setmanes i passarà a celebrar-se en una setmana, rotativament en els diversos bisbats —aquest any es preveu que se celebri a Tarragona, del 30 de juliol al 3 d'agost— i, en canvi, es potenciarà la formació dels responsables de la catequesi en els seus diversos nivells; a aquest efecte, els dies 17, 18 i 19 de juliol tindran lloc a la Conreria (Tiana), les primeres jornades per a responsables de l'àmbit catequètic. Simultàniament, el SIC donarà a conèixer les altres activitats formatives per a catequistes, organitzades per les diverses diòcesis catalanes i de les Illes Balears.

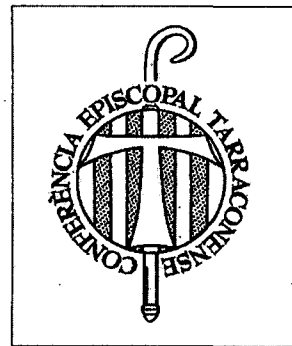
Els bisbes valoraren positivament aquesta proposta de reestructuració i van

aprovar-la, alhora que van manifestar la importància que té per al futur de l'Església la tasca catequètica ben feta en els seus diversos nivells i edats.

Ensenyament de la Religió

Els bisbes van rebre informació de la situació de l'ensenyament religiós escolar a Catalunya per part de Mons. Vives, i van expressar la seva preocupació pel descens de la classe de religió, especialment a l'ensenyament secundari.

Els bisbes volen que es facin els passos necessaris perquè siguin respectats, en matèria d'ensenyament religiós, els acords presos entre la Santa Seu i l'Estat espanyol, sobretot pel que fa a la proposta del bisbe diocesà i a l'adjudicació de destinació dels professors de Religió. També van encomanar als membres del

Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió que estudiïn l'aplicació que a Catalunya ha de tenir el document recentment aprovat per l'assemblea plenària de la CEE sobre *La inspecció de l'àrea i el seguiment dels professors de religió catòlica*.

L'expedient del matrimoni

Els bisbes, amb la presència dels vicaris generals de Tarragona, Mn. Miquel Barbarà, i de Girona, Mn. Jaume Julià, i del provicari general de Barcelona, Mn. Jaume Riera, van acabar d'estudiar i van aprovar el nou model d'expedient per a la celebració del sagrament del matrimoni, així com els nous criteris i pautes que se seguiran en la tramitació d'aquest expedient a les diòcesis catalanes.

El Centre Català de Solidaritat

Els bisbes van rebre una informació completa sobre les activitats del Centre Català de Solidaritat (Cecas), fundada ara fa deu anys, que és el projecte comú de l'Església catalana per combatre la drogoaddicció. Van presentar l'informe Pilar Malla, vicepresidenta del Cecas, i el Dr. Narcís Martí, director executiu, que van explicar l'aplicació del programa de rehabilitació i les seves diferents fases al miler de persones que anualment són tractades i acollides en els diversos centres d'atenció —centres de dia, comunitats, ambulatoris— existents a les diferents diòcesis. Els bisbes s'interessaren per l'evolució de la problemàtica vinculada a la drogoaddicció i expressaren als dirigents del Cecas el seu suport perquè segueixin treballant en la recuperació i reinserció en la societat de totes les persones que acudeixen al centre. (C.C.)

Tibidabo us informa

1 Missa Mensual de l'Obra Expiatòria del Tibidabo

El dia 1 de juny 2001 a les 19 hores en el mes dedicat al Sagrat Cor de Jesús, podeu participar a la Missa Mensual de l'Obra Expiatòria del Tibidabo. Sortida de l'autocar de la Plaça de Lesseps a les 17,30 hores i tornada a les 19,45 hores.

2 Festa de Maria Auxiliadora

La tradicional processó de Maria Auxiliadora pel cim del Tibidabo tindrà lloc el dissabte 19 de maig, a les 22 hores. Durant tot el mes de maig, a les 18 hores es fan Vespres, Mes de Maria i Benedicció Eucarística.

3 Viatges i Peregrinacions

VIC I RUPIT 19 de maig de 2001.
RUTA DE SANT PAU Turquia, Capadòcia, Efes, Estambul... 18 al 27 de setembre de 2001.

4 Il·luminació del Temple del Tibidabo

Vols que el Temple del Tibidabo estigui cada nit il·luminat? Subscriu-te una hora al mes. Amb la col·laboració de tots el Tibidabo podrà brillar cada nit.

5 Romeria del Ram i Assemblea Anual de l'Adoració Perpètua

El dia 3 de juny, Festivitat de la Pentecosta es celebrarà la 114ª Romeria del Ram.
A les 12 hores Eucaristia i Ofrena Floral a l'Ermida Primitiva.
A les 13,15 hores Assemblea Anual de l'Adoració Perpètua.
A les 14 hores Dinar de Germanor i Sobretaula.
A les 18 hores Sant Rosari, Mes del Sagrat Cor de Jesús i Benedicció.

6 Revista Tibidabo

La REVISTA TIBIDABO que es publica bimestralment s'envia a tots els Adoradors i Amics de l'Obra del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo. Si us interessa llegir-la, envieu-nos la vostra adreça.

Truqueu-nos al telèfon 934 175 686

Urgell

Curs d'espiritualitat per als preveres joves

LA SEU D'URGELL.— Els dies 29 i 30 d'abril i 1 de maig, es va celebrar al Seminari diocesà de la Seu d'Urgell un curset d'espiritualitat per als preveres diocesans més joves del bisbat. Hi assistiren catorze preveres ordenats després del 1990.

Van dirigir el curset José M. León Acha, director del Secretariat de la Comissió Episcopal de Pastoral, i Javier Díaz, de la Comissió Episcopal del Clergat, de la Conferència Episcopal Espanyola. José M. León està incardinat a la diòcesi de Sigüenza y Javier Díaz, a la de Jaén.

Era la VIII Trobada de Preveres Joves i, com és habitual, tractà temes de teologia, espiritualitat i pastoral. També són unes jornades de pregària i convivència. Enguany els temes eren *Mirar el món amb els ulls de Jesús, La intimitat amb Jesús i Fraternitat sacerdotal*.

Javier Díaz va parlar de la *Religió sense Déu i la necessitat humana de Déu* per desenvolupar la personalitat humana. La paraula, la pregària, els pobres i els preveres són els punts de

Les ponències s'acompanyaven d'un debat i treball en grup.

trobada amb Jesucrist.

José M. León va fonamentar la fraternitat dels preveres en el sacerdoti de Jesucrist, compartit pels preveres, i en la caritat com a testimoni de la vida evangèlica. Els preveres són la família espiritual i humana dels preveres que comparteixen la col·legialitat que fa present Jesús ressuscitat en el món d'avui.

Les ponències anaven acompanyades d'un debat i treball en grup. A part de l'eucaristia concelebrada, hi va haver actes de pregària comunitària i individual a la capella. Una acció pastoral

que es repeteix cada any, amb directors diferents i els nous ordenats. «A part de la convivència en un bisbat tan dispers com el nostre, és bo que gaudim de l'amistat que tenim des del Seminari i compartim les primeres experiències parroquials», explicava un dels assistents. Arriben contents i retornen entusiasmats a les parròquies. El curset, com en les set edicions anteriors, és programat i organitzat per Ramon Sàrries, vicari episcopal de pastoral.

Antoni Mirabet

XIV Marxa a Peu a Montserrat

AGRAMUNT.— Seixanta joves de diferents parròquies del bisbat, convocats pel Moviment de Joves Cristians d'Urgell, els dies 20, 21 i 22 d'abril, van peregrinar a peu d'Agramunt a Montserrat en la XIV edició de la marxa. Les etapes del pelegrinatge van ser Agramunt, Sant Ramon, Maians i Montserrat. El prevere Pepe Chisvert, delegat diocesà de Joventut, va caminar amb els joves i, a la basílica de Montserrat, va presidir l'eucaristia. Bon ambient, festiu, solidaritat i pregària són els mots que marquen les explicacions dels joves sobre la marxa. (A.M.)

Nou canonges d'Urgell, a la trobada nacional de catedrals

LA SEU D'URGELL.— Nou canonges de la catedral d'Urgell van assistir del 17 al 19 d'abril a les III Jornades Nacionals de Catedrals, organitzades per la Confederació Nacional de Capítols Catedrals i Col·legials d'Espanya i celebrades a Sevilla. En total eren 38 canonges provinents de diferents diòcesis. Pere Farnés Scherer, director de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona, va pronunciar dues ponències: *Indrets i ritmes celebratius a la catedral* i *La concelebració: notes històriques, significat, actituds espirituals i gestos significants*.

A més d'algunes celebracions de la litúrgia de les hores, els canonges van participar en una eucaristia presidida per Carlos Amigo, arquebisbe de Sevilla. Jesús Maria Omeñaca, director del Museu de Pamplona, va donar els resultats d'una enquesta realitzada entre els Capítols Catedrals. Els canonges recorden amb admiració les visites als Reials Alcàssers i a l'arxiu i biblioteca de la catedral de Sevilla. (A.M.)

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf **BISBAT DE BARCELONA**

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa **BISBAT DE GIRONA**

104.4 FM Solsonès **BISBAT DE SOLSONA**

105.0 FM Alt Urgell (Ràdio Principat)

107.5 FM Andorra (Ràdio Principat) **BISBAT D'URGELL**

Tortosa

Esclat de festes pasquals en ermites marianes

■ Recorregut per les devocions a Maria de la diòcesi

TORTOSA.— La religiositat popular ha estat un esclat de fe pasqual en totes les ermites dedicades a Maria arreu de la diòcesi. 700 pelegrins dels pobles de Bellmunt i especialment del Masroig (arxiprestat de Móra-Tivissa) es concentraren el dia 21 d'abril a l'ermita de la Mare de Déu de les Pinye-

res. Va presidir l'eucaristia Mn. Joan E. Reverté, rector de Sant Bartomeu del Masroig, i concelebraren rectors de la rodalia. Ja al vespre es va portar en processó la imatge a la parròquia del Masroig, on tot el poble li celebrà el novenari. Predicaren cada nit diferents capellans.

A Traiguera (arxiprestat de Sant Mateu), el diumenge 22 d'abril, es va venerar la imatge de la Font de la Salut al Reial Santuari visitat pel rei Felip II. Abans el poble en deia la festa del dissabte carnal, perquè els pelegrins s'atipaven de carn, tot compensant

l'abstinència quaresmal. Els únics protagonistes eren els membres del consistori municipal i els del seu partit polític; ara és tot el poble en massa que viu la festa grossa. Enguany, el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, va voler presidir l'eucaristia i va participar

en el dinar. Sant Mateu i la Jana, d'altra banda, van honorar la Mare de Déu dels Àngels, el dia 28 d'abril, en la mateixa línia popular i festiva.

A Tortosa, a la demarcació de la parròquia de Sant Blai, es va celebrar la Mare de Déu de la Providència-Mig Camí,

el diumenge 29 d'abril. Hi va haver missa a les onze i una altra al vespre amb processó. El vespre del dissabte es va celebrar una vetlla de pregària mariana, on assistiren molts devots. Va presidir l'acte el nou rector, Mn. Miquel Gasulla. Abans, el 27 d'abril, es va celebrar la festa de la Moreneta, a la via de la Simpàtica, i el dilluns de Pentecosta se celebrarà la festa mariana al Coll de l'Alba o Alma.

A Roquetes, per al dia 1 de maig i per primera vegada, Mn. Domingo Escuder i la congregació mariana van organitzar el pelegrinatge a la capella de la Mare de Déu del Port en Caro. S'hi van sumar els pares jesuïtes i tots els preveres i seminaristes del poble i uns 200 fidels. La climatologia els va obsequiar amb un temps variat: sol, neu, pluja, calamarça i boira. Finalment, el 5 de maig, Morella va celebrar la tradicional baixada a Vallibona.

J. Blanc i Bahima

«Justícia» per a les Terres de l'Ebre

TORTOSA.— La Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació va convocar una roda de premsa el 4 de maig sobre l'assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola i la seva incidència en la nostra diòcesi. El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, entre d'altres coses, va parlar de la presentació dels estatuts de la Regió Eclesiàstica Tarraconense. Així, va explicar que s'escoltaren

l'abstinència quaresmal. Els únics protagonistes eren els membres del consistori municipal i els del seu partit polític; ara és tot el poble en massa que viu la festa grossa. Enguany, el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, va voler presidir l'eucaristia i va participar

En la roda de premsa i seguint la mateixa tònica de defensa de les Terres

de l'Ebre va fer aquestes afirmacions: davant les situacions de crisi social que es viuen a casa nostra ens «cal més diàleg i respecte a totes les posicions, siguin les que siguin»; «el moviment antitransvasament pot interpretar-se com el despertar de la consciència col·lectiva de les Terres de l'Ebre... i, si no es compleixen els

seus objectius, es pot provocar un gran desengany»; «les Terres de l'Ebre no han estat ben tractades, i abans de parlar de solidaritat cal parlar de justícia»; «existeix conflicte perquè hi ha interessos i cal demanar als polítics que facin de mitjancers i que s'esforcin per trobar solucions intermitges».

Pel que fa a les comarques castellanques que pertanyen a la diòcesi de Tortosa, pensa Salinas que l'aprovació de la Regió Eclesiàstica Tarraconense no afectarà negativament les relacions pastorals ni tampoc el govern valencià, perquè les dues parts sempre s'han entès molt bé, especialment en el camp del patrimoni artístic i monumental. (J.B.B.)

Trobada diocesana de fi de curs

L'ermita de Sant Roc va acollir la trobada.

PAÜLS.— El diumenge 29 d'abril gairebé un centenar de joves de més de 18 anys celebraren la trobada diocesana de fi de curs a l'ermita de Sant Roc de Paüls. La trobada la va programar el consiliari diocesà, J. Baptista Andrés, i el seu equip amb criteri restrictiu que exigia certa maduresa: haver fet els 18 anys, pertànyer al Moviment de Joves Cristians o «iniciar-s'hi o seguir un procés de formació». El treball es va organitzar en grups en ple bosc, amb la remor dels raigs d'aigua com a fons i asseguts a les famo-

ses taules familiars de pedra. El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, va ser present a la missa, a la mesa i a la posada en comú de la tarda. L'Evangeli del diumenge (Jn 21) —pescar en nom de Jesús i servir com Ell i estimar com Pere— foren els eixos de l'homilia episcopal. Hi van assistir joves de les zones centre i sud. Així hi eren presents pobles com Roquetes, Tortosa, Santa Bàrbara, La Cava-Deltebre, Jesús i Maria, Xerta, Paüls, Benicarló, Alcalà de Xivert, entre d'altres. (J.B.B.)

Preparació espiritual dels hospitalaris

ALCANAR.— La tarda del 28 d'abril una seixantena d'hospitalaris de Lourdes es van concentrar a l'ermita del Remei d'Alcanar per preparar espiritualment el seu servei en la peregrinació que l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes organitza del 5 al 9 de juliol. El fet d'escollir el temps pasqual va marcar la celebració de la paraula amb lectures i cants. Especialment se sentiren lliures i creatius

a l'hora de la processó d'entrada; també en l'homilia i els cants, especialment en el Magníficat, que aquest any 2001 s'ha de meditar com a lema al santuari de la Bernadeta. En la segona part, hi va haver consignes i canvi d'impressions. La nova delegada, Anna Calvo, va recordar el seu interès per implicar el jovent en el servei i l'experiència cristiana de la propera peregrinació. (J.B.B.)

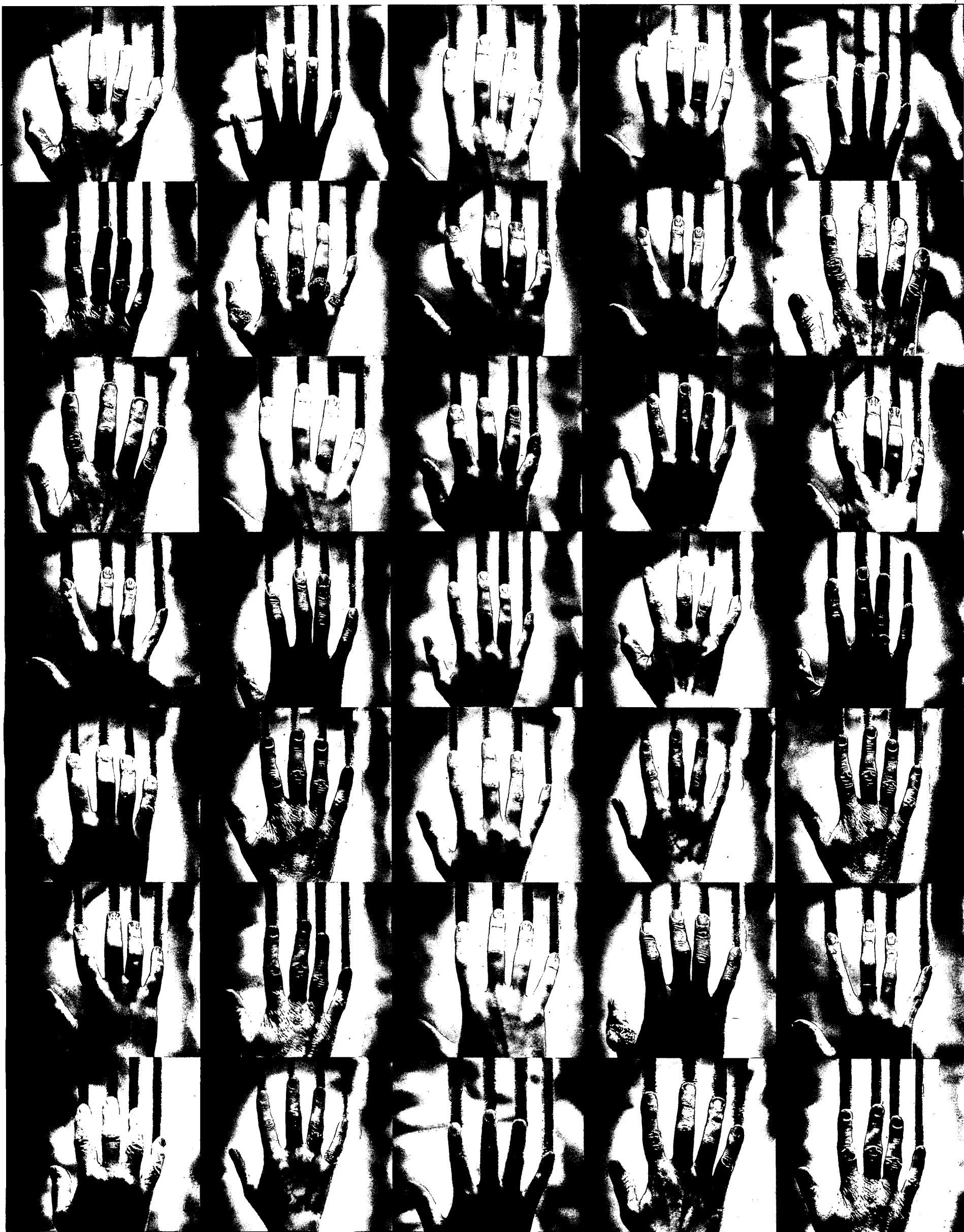
Són múltiples les manifestacions que reclamen un tracte just per a les Terres de l'Ebre.

les esmenes i ara es podran incorporar al text. Després s'enviarà tot el document a Roma, puix és el Papa qui l'aprovarà. La raó que justifica la petició és la unitat pastoral que tenen les diòcesis catalanes i, per això, es pot suposar que el mateix poden fer col·lectius com Andalusia, Ga-

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimón o en Pau al
972 645 262

Generalitat de Catalunya

ARA JA SOM més de 6 MILIONS

Fa més de 1000 anys que, entre tots, fem un país del qual avui ens podem sentir orgullosos. Per fer la Catalunya del futur, la de les properes generacions, necessitarem tots aquells que vulguin estimar el nostre país. Vinguin d'on vinguin. Es diguin com es diguin. I siguin com siguin. I és que, a la Catalunya de demà, necessitarem moltes mans, però; sobretot, molts cors.

Joves

BARCELONA

700 joves celebren la JMJ a la basílica de la Mercè

■ El cardenal Carles fa una crida a ser llum enmig del món

BARCELONA.—«Vols respostes? Vine a la festa de la Pasqua.» Amb aquest lema els joves de la diòcesi de Barcelona van celebrar, el 8 de maig passat, la XVI Jornada Mundial de la Joventut. Uns 700 nois i noies van

La jornada va començar al carrer, a la plaça de la basílica de la Mercè, amb la representació de dos quadres de l'obra dels salesians *2.000 años después. No hay amor más grande*. Aquesta escenificació va servir per fer una mirada molt ràpida a la vida i per plantejar el missatge i la figura de Jesús avui. Tot seguit va tenir lloc el segon moment de la jornada: pregària profunda a l'interior de la basílica. Una basílica que estava a les fosques, només il·luminada per la llum del ciri pasqual i per les veus dels joves que cantaven «Jesús és veritat, camí, la llum que il·lumina el nostre destí».

Amb el cant de l'al·leluia, que precedia l'evangeli del Bon Pastor, es va il·luminar tot el temple. «Comencem el tercer mil·lenni i les tenebres no han pogut més que la llum», deia el cardenal Carles als seus joves diocesans. Amb confiança i amb

il·lusió animava els joves a interpel·lar-se sobre el sentit i el valor de la vida: «La nostra vida és ser estimats per Déu, és viure estimant i contagiar aquest amor de Déu, la pau i l'alegria als altres.» Per això, subratllava la importància de caminar des de Crist: «Tot ha de partir d'Ell, els teus sentiments, ideals, accions... si te n'apartes i et penedeixes, Ell perdona i oblida. Ell és amb nosaltres dia rere dia i és una certesa. Jesús ha vingut perquè tinguem vida i en abundància. No vol una vida cristiana feble, que no ompli, que no convenci».

L'evangeli del Bon Pastor ens dona la seguretat que ningú no passa desapercebut per a Déu, assenyalava el cardenal: «Crist coneix les nostres angoixes, dificultats, alegries... ens comprèn i ens ajuda.» Ricard M. Carles va insistir en la necessitat d'aprofundir en el coneixement de Crist i va recomanar els joves intensi-

ficar la pregària i l'eucaristia. Com a bon pastor, Jesús dona la vida per les ovelles. A semblança seva nosaltres també ho podem fer: «Podeu donar pregària, temps, contagiar les ovelles que no són del ramat. Cal refer el món amb la nova evangelització, com diu el Papa, i il·luminar els ulls dels joves amb la llum de Crist. El Senyor és el nostre pastor. No estem sols. Ens acompanya al llarg de la nostra vida.»

Després de la reflexió del cardenal, els joves van rebre de mans seves la llum de Pasqua. Cada jove tenia un ciri que recordava les paraules que recull l'evangeli de Joan: «Creieu en la llum, mentre la teniu i sereu fills de la llum.» Tot recordant la Jornada Mundial de la Joventut de Roma del mes d'agost passat, quan el Papa va enviar els joves a ser testimonis de Crist, el cardenal també va enviar el seus joves diocesans a ser portadors d'aquesta llum:

«Crist és la llum, però també va voler que ho fossim nosaltres. Demanem al Senyor que la fe ens faci sempre ser fills de la llum. Que la mantinguem i l'estenguem. Us envio una vegada més a ser llum entre els vostres amics. Que es noti en el vostre camí que aneu rere Jesús.»

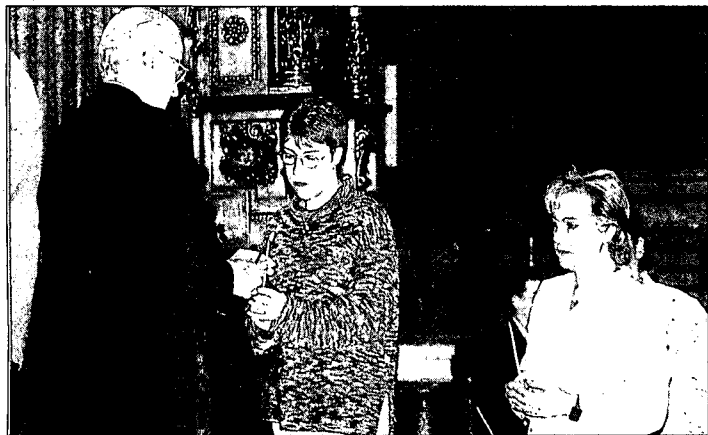
El cant final va ser un esclat de joia que omplia tota la basílica: «Jesús és viu. (...) Som testimonis de resurrecció», cantaven els joves amb el compromís de mantenir-se fermes en la fe i de convertir la seva vida en un signe del Crist encarnat. La festa va seguir a la plaça de la basílica amb música i una xocolatada.

Rosa María Jané Chueca

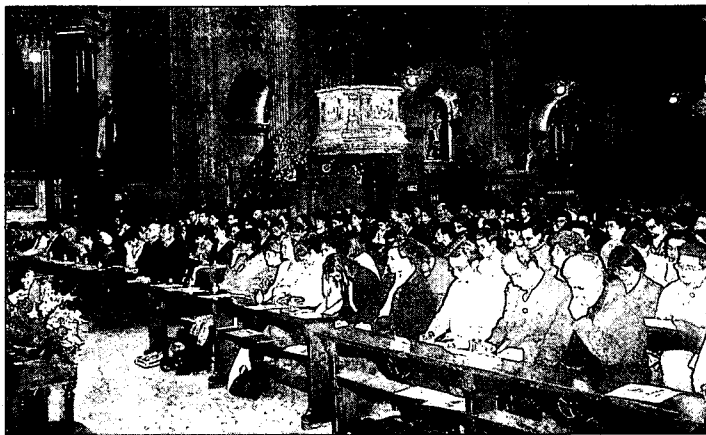
Som testimonis

Durant la pregària, un dels joves en representació de tots els nois i noies aplegats a la basílica, va llegir un manifest. El text recollia la voluntat dels joves de portar la llum de Crist i el seu compromís sincer de:

- «viure uns valors autèntics que flueixen de l'Evangelí»
- «ser testimonis d'esperança d'un demà millor»
- «viure la veritable llibertat del fet de creure»
- «acollir el missatge de Crist i manifestar-lo amb senzillesa i alegria»
- «fer una opció radical pel Crist»
- «no tenir por, Déu és amb nosaltres. Quan creiem defallir davant la duresa del combat de cada dia tornem a les fonts de la nostra fe, a la pregària, a la reconciliació sincera»

El cardenal Carles va enviar els joves a portar la llum de Crist.

La basílica era plena de gom a gom.

L'experiència de Jesús ressuscitat

GIRONA

PLATJA D'ARO.—La Pasqua Jove és l'aplec de tots els joves de la diòcesi, la festa gran del curs. La seva organització està en mans d'un equip motor, amb el secretariat diocesà de joves al capdavant. Cada any es proposa un lema, que és propi de la Pasqua Jove, i que aquesta vegada era «Enxarxa't». Dins del context del tema diocesà de joves per a aquest curs «cerquem els orígens», es volia fer ressò en el sentit de potenciar les comunitats, fer grups, fer Església junts i valorar-ne la importància. Un any més, al bisbat de Girona hem celebrat la Pasqua Jove. Aquesta era la 25a edició i es va celebrar a Platja d'Aro. El treball va començar a la tarda. A les 15.30 s'iniciaven les inscripcions i tot seguit, tenia lloc la presentació a càrrec dels grups de postconfirmació de la parròquia de Banyoles on es reproduïa

un xat entre unes persones desconegudes, per descobrir la necessitat que tenim dels altres i acabar entre tots els presents a l'Església fent xarxa. Tot seguit, el treball, on van participar unes tres-centes persones. Aquest any es feien tres propostes adequades per edats.

Una primera proposta, per a la gent de 16 i 17 anys, era el treball preparat pels grups del MUEC: una descoberta del jo i de l'altre, la comunitat i l'Eucaristia on compartir el que s'ha viscut (amb diapositives, treball personal, testimonis...). La gent de 18 a 20 anys, i els més grans de 20, que anaven separats, feien una ruta amb un quadern de bitàcola. Partint d'un text on s'introduïa la barca Esperança, es treballaven aspectes en forma de revisió de vida. La diferència entre aquests dos grups era que per als més grans de 20 anys hi

havia una estona de recés. Paral·lelament hi havia un racó de pregària a l'estil de Taizé, organitzat pel grup de pregària de Taizé del Centre Cristià dels Universitaris.

Al vespre unes vuit-centes persones, entre joves i grans es van aplegar al pavelló de Platja d'Aro per celebrar la Vetlla Pasqual. El pavelló havia estat molt ben condicionat per l'ocasió per part de l'equip local de Platja d'Aro, amb una barca que feia les funcions d'altar. La celebració, presidida pel bisbe Jaume Camprodon, va aconseguir ser força àgil i viscuda pels presents, amb un clima de silenci i participació. Acabada la celebració una xocolatada encetava l'estona de gresca que va durar fins ben entrades les tres de la matinada. Per fer ressò dels 25 anys de Pasqua Jove, es van col·locar uns plafons amb

alguna foto de fa uns anys, retalls de diari i cartells. Com a record hi havia un punt de llibre en forma d'espelma, amb els llocs i lemes de cadascuna de les edicions de la Pasqua.

Cal esmentar la pàgina web que ens ha acostat aquest any a la Pasqua Jove, on es podia trobar una presentació per part del bisbe Jaume, un escrit explicant què vol ser la Pasqua Jove, els detalls per a la Pasqua d'aquest any i recordatoris de les anteriors. Prèviament, un grup de dotze joves s'havien reunit des del Dijous Sant al monestir de Sant Daniel de Girona per preparar-se a través del silenci, la reflexió, la pregària i les diverses celebracions per viure i aprofundir aquests dies sants. Una bona experiència compartida amb la comunitat de Sant Daniel i els testimonis que van acompanyar al llarg d'aquests dies. (V.P.)

Catalunya, país de voluntaris

■ L'Incavol promou un procés de creixement i participació a partir de l'Any Internacional del Voluntariat

L'any 2001 va ser declarat per l'assemblea general de les Nacions Unides Any Internacional del Voluntariat (resolució 52/17). Pretén ser un acte de reconeixement de l'acció voluntària, però també és l'ocasió per promoure arreu del món el desenvolupament qualitatiu i quantitatiu del món del voluntariat. En aquesta

sinergia, a Catalunya, l'Institut Català del Voluntariat (Incavol), adscrit al Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, promou un procés que, sota el lema «El voluntariat i el moviment associatiu, en marxa!», desembocarà en un Pla Nacional de l'Associacionisme i el Voluntariat.

«No volem que el pla sigui un recull de coses que ja s'estan fent, sinó que volem que sigui un punt de síntesi de tot el treball fet fins ara però alhora un punt d'arrencada per anar més enllà.» Amb aquestes paraules s'expressa el gerent de l'Incavol, Josep M. Canyelles, en explicar en què consisteix exactament la meta final d'aquest procés que parteix de l'any 2001, Any Internacional del Voluntariat, però que es perllonga fins al 2003. «Tirarem endavant tot un seguit de línies de treball de manera conjunta perquè el pla sigui precisament un punt de consens i una suma d'esforços entre diferents sectors de la societat que tenen interès perquè el món associatiu i del voluntariat es desenvolupi: el mateix sector associatiu, el món de l'administració, el sector mercantil —cada vegada hi ha més empreses que tenen un sentiment de responsabilitat social—, el món de les universitats, el dels mitjans de comunicació i, en definitiva, qualsevol agent o sector de la societat que estigui cridat a facilitar aquest desenvolupament associatiu.» Així arrodoneix la seva explicació Josep M. Canyelles; que constata d'altra banda els reptes que han portat l'Incavol a endegar aquest treball triennal: la societat de la informació, les noves tecnologies de la informació i de la comunicació, els nous marcs de relació públic-privat-social, els nous models de participació social, l'enfortiment de la democràcia i la cohesió social, les noves inquietuds ciutadanes, la globalització... Són, en definitiva, tres anys amb una meta ben establerta per a cadascun: el 2001 es destina a fer una tasca d'inici de procés; l'octubre del 2002 tindrà lloc el Segon Congrés Català de l'Associacionisme i el Voluntariat, i, finalment, el 2003 serà el moment de concretar aquest Pla Nacional de l'Associaci-

La consellera de Benestar Social, Irene Rigau, acompanyada de voluntaris, descobreix el logotip de l'Any Internacional del Voluntariat.

onisme i el Voluntariat.

Catalunya és un país de voluntaris. Si més no, així ho indiquen clarament les estadístiques que aporta el gerent de l'Incavol, d'acord amb un estudi sociològic recent: a Catalunya es poden comptar fins a 20.000 associacions de voluntariat —no totes censades— i fins a 670.000 persones que fan voluntariat, 425.000 de les quals són voluntàries de forma perma-

nent. «Si tenim en compte, a més, les persones que en algun moment de la seva vida han estat voluntàries, tindríem en total un percentatge del 25% de la població», indica Josep M. Canyelles. I per significar més la importància que té a Catalunya el voluntariat, apunta que «si d'un dia per l'altre, desapareguessin totes les persones que fan voluntariat, el país se'n ressentiria. Realment, el voluntariat aporta una gran riquesa i dinamisme, i ajuda sobretot a generar una cul-

tura ciutadana de la participació, de l'altruisme i de la solidaritat que difícilment es pot generar d'una altra manera que no sigui a partir de les mateixes conviccions, els valors i el compromís de cada persona».

Voluntariat d'empresa

Cada vegada més, el món associatiu s'ha anat desenvolupant i buscant nous

camins i nous suports, no només en el món de l'administració, sinó també en el món de les empreses. D'aquí la importància d'implicar el sector mercantil o empresarial en el Pla Nacional de l'Associacionisme i el Voluntariat. Si la fórmula principal amb què les empreses s'han realitzat en l'àmbit social ha estat a través de l'esponsorització, ha arribat el moment de promoure noves formes de col·laboració. El gerent de l'Incavol n'apunta una de concreta i de ben innovadora, si més no a casa nostra: el voluntariat d'empresa. «En el futur», comenta, «pot haver-hi empreses que de cara a fer possible aquesta responsabilitat social també destinin un treballador a col·laborar amb una determinada entitat. Sempre partirem de la voluntat de la persona per fer aquesta mena de voluntariat i del marc d'un interès corporatiu que permeti que la mateixa empresa, per un tema d'ocupació social però també per un tema d'incentius fiscals, s'hi interessi».

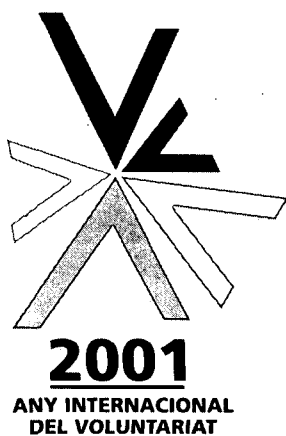
L'Incavol, d'altra banda, continuarà duent a terme la tasca per a la qual va ser aprovada la seva creació l'any 1991: promoure el voluntariat a Catalunya en tots els seus àmbits, amb la intenció de dotar el moviment associatiu i el voluntariat d'un suport més gran i específic. Per això, desenvolupen un seguit de tasques de suport en qüestions com poden ser l'assessorament, la formació, els plans d'informatització... En aquest sentit, si l'Incavol ja ha dut a terme un seguit de plans d'informatització perquè les entitats poguessin tenir equips informàtics d'última generació, ara és l'hora del XAC: la Xarxa d'Associacions de Catalunya, que es posarà en funcionament a partir del mes de novembre vinent. El XAC és una plataforma tecnològica i presencial que farà possible millorar el treball en xarxa entre les entitats i poder accedir a determinats recursos. «Volem que les entitats i el món associatiu entrin de ple en la societat de la informació», comenta el gerent de l'Incavol, «però entrar en la societat de la informació avui dia no vol dir només disposar d'un ordinador o fer funcionar un correu electrònic, sinó que vol dir encaminar-se cap a una nova cultura organitzativa, més basada en el treball en xarxa i en una visió relacional».

Carme Munté

Actes 2001-2003

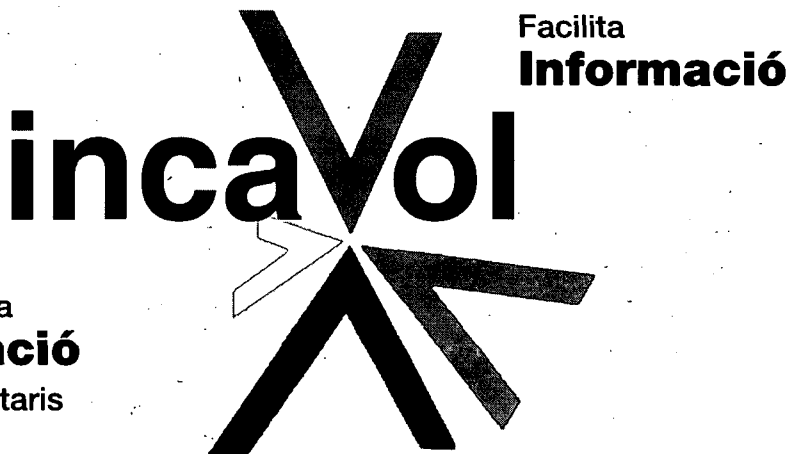
D'entre els actes previstos per l'Incavol a celebrar en aquest trienni 2001-2003, pren un significat especial el primer Fòrum de Dirigents Associatius, que tindrà lloc els dies 15 i 16 del mes de juny vinent. «El fem, precisament», comenta el gerent de l'Incavol, Josep M. Canyelles, «perquè entenem que de cara a identificar i definir certs reptes del món associatiu i com s'han d'afrontar és important fer-ho a través d'aquests dirigents de les entitats. Alhora, aquest acte també servirà de reconeixement públic a la tasca importantíssima que fan els dirigents, que estan ajudant a fomentar en definitiva una cultura de la iniciativa i que la societat, entre tots plegats, tinguem més capacitat per donar resposta a les pròpies inquietuds i necessitats».

D'altra banda, cal esmentar també la 6a Escola d'Estiu del Voluntariat (Tortosa, 26-29 de juliol), la Diada de Tècniques i Festiva del Voluntariat (6 d'octubre), les Jornades d'Associacionisme i Voluntariat i Dia Internacional del Voluntariat o el Segon Congrés Català de l'Associacionisme i el Voluntariat (2002).

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

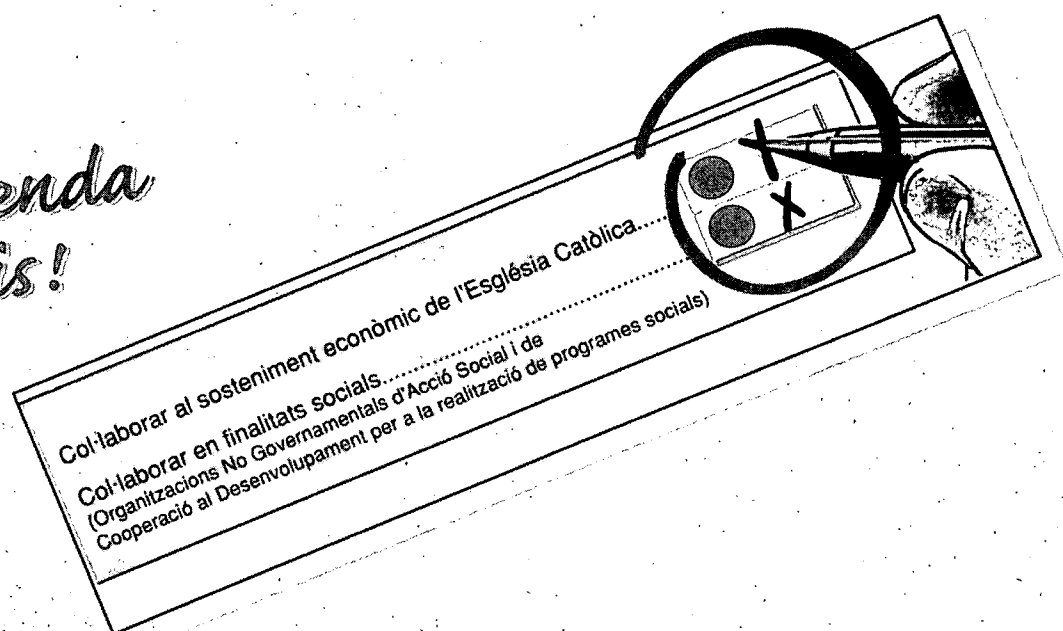
MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

CAMPANYA PERMANENT PER A L'AUTOFINANÇAMENT DE
L'ESGLÉSIA DIOCESANA

**Et sents Església?
Vols ajudar-la?
Ara també pots fer-ho**

*Participa en el sosteniment
econòmic de l'Església*

*A l'hora de la renda
no te n'oblidis!*

Bisbats
de Catalunya

societat

La veu del metge

Malalties sorprenents (7): síndrome de Williams

Les persones afectades per la síndrome de Williams se'ls aplica de vegades el diagnòstic de retard mental moderat i sovint els tests de quocient intel·lectual realitzats resulten baixos. Pot ser que llegeixin i escriguin malament i que tinguin força dificultats amb les operacions aritmètiques, però, curiosament, en altres àrees del coneixement presenten una capacitat molt bona: facilitat per expressar-se oralment i en el reconeixement de cares. Es podria dir que és una intel·ligència dirigida a la relació entre la parla i la sociabilitat, amb una gran empatia. També es descriu una predisposició per a les qualitats musicals, on predominen molt més la sensibilitat auditiva i la persistència de la seva pràctica que no pas l'aptitud per llegir les partitures. A més poden posseir un sentit del ritme extraordinari i una bona memòria per retenir durant anys composicions i acords.

Aquesta combinació de «qualitats» i «limitacions» ha sorprès els científics, que hi han vist un camp per potenciar les qualitats d'aquestes persones i aprendre coses noves sobre els mecanismes misteriosos del cervell. A la majoria de les persones sanes les qualitats en l'àrea del «llenguatge» van associades a les del «raonament». El fet sorprenent que en aquesta malaltia no vagin associades, fa pensar que el sistema de processament és diferent i «separat» per al llenguatge i per al raonament. Així, es detecta que facin servir un llenguatge molt més evolucionat que el que correspon per a la seva edat mental i la seva expressivitat és molt més gran: canvien de to de veu, afegeixen expressions externes, canvien de ritme, etc. Aquesta dissociació entre «expressivitat» i «capacitat intel·lectual» porta a vegades a confondre les persones de l'entorn, que sense voler els exigeixen més del que els correspon per al seu quocient intel·lectual.

De l'evidència que controlen més bé la informació del llenguatge que la del dibuix —tenen dificultat per a la relació

Les persones poden tenir capacitats no detectades ni potenciades.

espacial dels objectes a dibuixar— s'ha arribat a deduir que potser sigui una lesió bioquímica predominant de l'hemisferi cerebral dret —que processa la informació espacial visual— enfront de l'esquerra —que processa la informació seqüencial i el llenguatge. Però no tot és tan evident: el reconeixement de cares de persones estranyes els resulta tan fàcil com a la població general.

Trets d'«elf» o «gnom»

Aquesta malaltia no es va descobrir fins al 1961, quan es va detectar que hi havia un subgrup d'infants amb afectacions intel·lectuals que, a més, tenia alteracions vasculars comunes i trets d'«elf» o «gnom»: front pronunciat, nas camús, llavis gruixuts, boca gran, dents separades, barbata i cap petits, així com depressió en el pont nasal i si l'infant té els ulls clars, l'iris dels ulls és estrellat.

Poden presentar altres símptomes aïllats que es manifesten des del naixement: dificultats per a la lactància, vòmits, mal d'estómac, restrenyiment i hèrnies. Dormen més i presenten certa irritabilitat. Perceben massa els sons forts: sorolls de motors, gent o explosions. La maduració és lenta —els nadons caminen cap als vint mesos, i n'hi ha que sobre els talons. Amb els anys la seva veu es fa ronca i l'aspecte envellit més ràpidament per l'aparició d'arrugues a la pell i el cabell gris. Segons alguns estudis, aquest tipus de pacients van inspirar, en altres temps, narracions i contes en els quals apareixen personatges de baixa estatura amb poders màgics: elfs, gnoms, follets i fades. Alguns d'aquests personatges semblen inspirats en persones afectades per la síndrome de Williams. Cal

recordar que molts són músics o narradors i que les fades repeteixen les cançons que han escoltat. Les persones amb síndrome de Williams també són de personalitat molt amigable, amb molta empatia, comunicatius, especialment amb els adults i amb una manca general de por envers les persones o les situacions perilloses.

Alteracions de comportament

Què causa aquesta actitud? Tot i que la malaltia va ser descrita científicament el 1961, no va ser fins al 1993 quan es va descobrir que les persones afectades tenien una pèrdua en una de les dues còpies del cromosoma 7, present a cadascuna de les cèl·lules de l'organisme. Aquesta pèrdua d'aproximadament uns quinze gens genera la producció anormal de substàncies diverses, principalment l'elastina, un component bàsic de l'elasticitat dels teixits, i d'altres encara en estudi que provoquen les alteracions de comportament. Aquest defecte s'esdevé en un de cada 20.000 naixements i afecta totes les cèl·lules.

Les investigacions mèdiques sobre aquesta malaltia han permès tractar el grup de persones amb «retard mental» des d'una mentalitat nova, és a dir, abandonar el típic egocentrisme intel·lectual i plantejar-se que darrere d'un quocient intel·lectual baix hi pot haver capacitats no detectades ni potenciades de les persones, que esperen, com el personatge de la Bella Dorment, que algú les detecti i les faci florir.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

Associació Síndrome de Williams
C/ Londres, 96, pral. 1a - 08036
Barcelona
Tel. 934 143 968,
a/e: Mmasllo@clinic.ub.es

GESMOR
DES DE 1950

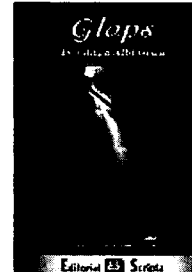
Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

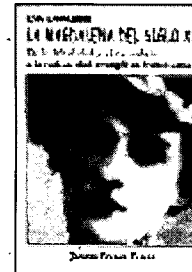
En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

*Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses*

GLOPS
Domènec Albi Grau
En aquest llibre de poemes l'autora ens proposa unes reflexions inspirades, cada una, en la lectura diària d'una cita de l'Evangeli per tal de « cercar la font d'aigua viva i la pau al cor » així com « escoltar la paraula del Senyor ».
256 pàg. 1.900 ptes.
Amb il·lustracions.
Ref. 2-3 (en català)

EVA LAVALLIÈRE. LA MAGDALENA DEL SIGLO XX
Jacinto Peraire Ferrer
Commovent i apassionant història, amb caire de novel·la, de la « estrella » parisenca que va trencar amb la frivolitat i l'escàndol i, rebutjada en els convents, va viure una radicalitat evangèlica heroica en la soledat dels Vosges.
150 pàg. 1.200 ptes.
Ref. 0-7 (en castellà)

AL RITME DE LA VIDA. UN VIATGE ENTRE DOS SEGLES.
Enric Prat Jordana
Aquest llibre conté una visió àmplia i oberta de la transcendència, i es mou en un realisme vital —quasi palpable— de la divina presència en el cosmos, la terra i, més especialment, en la consciència humana.
352 pàg. 2.200 ptes.
Ref. 1-5 (en català)

Scripta
Tel. 933 184 552

De venda
en llibreries religioses

Distribució
S.E.C.
Amílcar, 175
Tel.: 934 367 222
Fax: 934 355 202

«La reflexoteràpia és una fusió de ciència i art»

■ Mn. Sebastià Fàbregas Capdevila, autor de «Reflexoterapia podal»

La reflexoteràpia podal és una medicina general alternativa, d'origen xinès, que a través de l'estimulació d'uns punts reflexos dels peus aconseguix la guarició dels òrgans corresponents. Mn. Sebastià Fàbregas Capdevila assenyalava en el seu llibre *Reflexoterapia podal. Terapia del porvenir*, editat per la Fundació Montjoia, que «el peu és el microcosmos on totes les parts del cos es troben representades». Així mateix, Mn. Fàbregas defineix el reflexòleg com «l'instrument que treballa "artísticament" uns punts concrets i coneguts».

—Com va conèixer la reflexoteràpia podal?

—La vaig conèixer l'any 1981 i la vaig experimentar personalment. Ingressat en una clínica a causa d'un accident, em van comunicar que era necessària l'amputació de la cama esquerra. Llavors uns amics em van portar a un expert en reflexoteràpia i ben aviat el problema se solucionava. Així, em vaig comprometre a dedicar-me, a conèixer i a estendre la reflexoteràpia un cop aconseguida l'autorització. D'aquesta manera començava un nou camí.

—Vostè ha publicat recentment el seu primer llibre: *Reflexoterapia podal. Terapia del porvenir*. Per què es va decidir a escriure'l?

—Després de vint-i-un anys com a reflexòleg i davant la sol·licitud, tantes

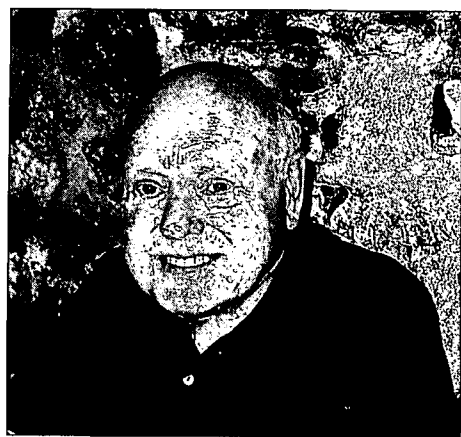
vegades reiterada per centenars d'amics, alumnes i pacients, de recollir per escrit les innombrables experiències viscudes a la Fundació Montjoia amb l'aplicació de la reflexoteràpia podal, m'he decidit a escriure aquest llibre. M'ha interessat fer-lo senzill, però de manera responsable com a compendi d'allò que he comprovat de forma més empírica que no pas tècnica.

—Quin és, per tant, l'objectiu fonamental del llibre?

—La finalitat ha estat ampliar i fonamentar les bases de la reflexoteràpia als participants dels cursos. També, d'altra banda, donar a conèixer la reflexoteràpia a aquelles persones interessades en aquesta medicina alternativa i estimular-les a assistir a cursos fets a consciència i impartits per experts per tal d'entrar en un

PERFIL BIOGRÀFIC

Mn. Sebastià Fàbregas Capdevila va néixer a Sabadell el 27 d'abril del 1925. Ordenat sacerdot durant el Congrés Eucarístic, va exercir com a vicari de Sant Salvador a Sabadell, on va organitzar les primeres Colònies Parroquials de Catalunya. Després va ser regent a Sant Joan de Mediona. Durant aquest temps va dirigir les colònies d'estiu a Mont Negre, Fogars i Masia Pregona. Cap a l'any 1962 el Dr. Modrego li va demanar que posés en marxa les Colònies Montjoia, una activitat que Mn. Fàbregas va desenvolupar fins que va començar a dedicar-se a la reflexoteràpia.

Mn. Sebastià Fàbregas.

preparat missioners que han fet servir la reflexoteràpia fins als racons més amagats del planeta i sense cap altre mitjà que les seves pròpies mans. A Catalunya, normalment fem cursos dos cops l'any, a l'abril i a l'octubre. Al Perú, concretament la Conferència Episcopal va organitzar a Huamachuco un curs en el qual van participar catorze bisbats: des de Loreto, al nord, fins a Ayaviri, a l'altiplà.

—La reflexoteràpia és una teràpia alternativa per al malalt?

—Sí. És una teràpia que segueix uns camins diferents. Hi ha persones que no han trobat una solució satisfactòria en la medicina tradicional i la troben en la reflexoteràpia, que es tracta d'una fusió de ciència i art. És sorprenent la millora que experimenten els pacients amb trastorns funcionals, dolors o malalties psicosomàtiques.

Miquel Àngel Codina

món meravellós.

—Vostè ha viatjat molt. En el seu llibre recull experiències. Quins països ha visitat i quins ensenyaments mèdics ha après?

—Certament, he viatjat molt pel món per estendre la reflexoteràpia vistes les seves possibilitats. He dirigit cursos a Europa, Àfrica i Sud-amèrica. Principalment els he impartit a Roma, on s'han

vídeos «El reto de ser cristiano»

COL·LECCIÓ JUVENIL

Comienza una nueva vida (La Confirmación)

L'Albert creu que la Confirmació és un sacrament de segona categoria. Per això se li apareix el seu Àngel de la guarda i li explica la veritable història de la seva vida: com Déu l'ha vist des del moment en què va néixer i com espera que es decideixi a ser un cristià de veritat.

COL·LECCIÓ INFANTIL

El mayor tesoro del mundo (La Primera Comunión)

L'Andreu i en Lluís no entenen per què a l'església hi ha una capseta i un llum encès. La Fàtima, una nena que coneixen i que acaba d'arribar, els explica que allà hi ha Jesús, esperant-los per ajudar-los i ser el seu millor amic. L'Andreu i en Lluís descobren amb la Primera Comunió el tresor més gran del món.

L'AJUDA QUE
ESTAVES ESPERANT

Ja són a la venda els vídeos de la col·lecció «El reto de ser cristiano».

Cada vídeo conté, impresa, una **guia didàctica per a l'educador**, molt completa i original, amb preguntes per als alumnes, textos per completar les idees principals, orientacions pedagògiques i material per fer debats.

Durada aproximada: 25 minuts.

Preu unitari: 2.500 ptes.

COL·LECCIÓ INFANTIL

a partir de 6 anys.

1. Las aventuras de Nina y Juan LA VERACIDAD
2. El mayor tesoro del mundo LA PRIMERA COMUNIÓN

COL·LECCIÓ JUVENIL

a partir de 12 anys

1. El estivo del 22 SAN VALENTÍN
2. Comienza una nueva vida LA CONFIRMACIÓN
3. Encuentros en un sitio LA IGLESIA

COL·LECCIÓ SENIOR

a partir de 16 anys

1. El mayor tesoro del mundo LA PRIMERA COMUNIÓN

Casals

Editorial Casals, S.A.

C/Alfama, 20

08013 Barcelona

Fax: 93 265 68 96

PER A INFORMACIÓ I COMANDES ADRECI'S A
LA SEVA LLIBRERIA O TRUQUI AL TELÈFON

902 158 286

cultura

Aproximació crítica a la figura i al pensament de Leo Strauss

BARCELONA.—L'escriptor alemany Leo Strauss va ser, el 7 de maig passat, protagonista per partida doble a la Facultat de Filosofia de Catalunya. Aquest dia es va fer la presentació de la traducció catalana del llibre *La ciutat i l'home* (Barcelonense d'Edicions, Barcelona, 2000), de Leo Strauss, que va anar a càrrec de Jordi Galí i Josep Montserrat, i la del llibre *La naturaleza de la filosofía política. Un ensayo sobre Leo Strauss* (Societas Civilis Sive Res Publica, Múrcia, 2000), d'Antonio Lastra.

L'acte, que va tenir lloc a la Sala Sant Jordi, va comptar amb la presència dels doctors Jaume Aymar, degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya; Carles Llinàs, vicedegà de la Facultat; Jordi Sales, director de l'editorial Barcelonense d'Edicions; Josep Montserrat, professor de filosofia de la Facultat i director de *Comprendre*, i de l'autor d'un dels dos llibres, l'escriptor Antonio Lastra.

Jaume Aymar va afirmar que la presentació de les dues publicacions tenia un sentit especial, ja que es posava de manifest «les coincidències significatives en la vida de l'esperit», perquè «seguint ca-

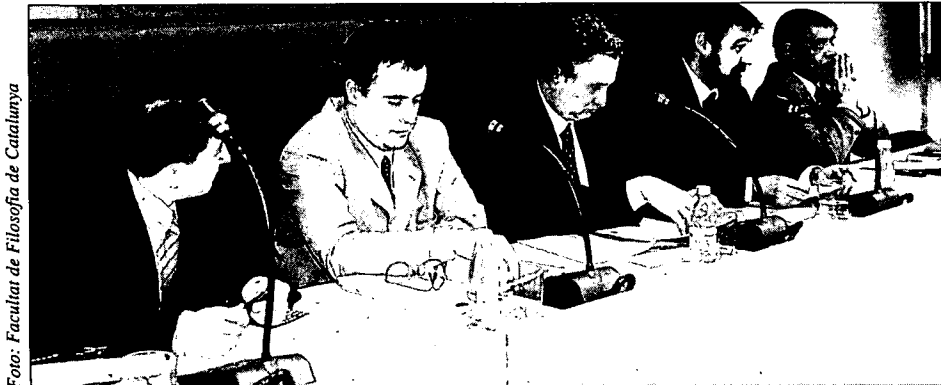

Foto: Facultat de Filosofia de Catalunya

Acte de presentació dels dos llibres.

mins diferents, dues recerques paral·leles han acabat donant fruits convergents».

Leo Strauss (1899-1973) ha estat un dels pensadors més controvertits del segle xx. La seva influència ha estat profunda i «no és estrany —va dir Jaume Aymar— que no s'hagi manifestat en la superficialitat de la vida pública». Amb tot, amb els anys, la figura de Strauss és «cada vegada més valorada i la seva influència, més reconeguda, tot i no estar d'acord amb les seves posicions». La traducció al francès de tota la seva obra durant els anys noranta, la constant reedició de les seves obres als Estats Units, la seva pàtria d'adopció, o el recent inici d'edició de les seves obres completes a

Alemanya, la seva pàtria natal, són senyals de la profunditat de la seva influència.

En la presentació del llibre *La ciutat i l'home*, Carles Llinàs va assegurar que la seva lectura és «enervant», en el sentit que «fa perdre els nervis». Aquest fet, que «incrementa l'energia i el vigor, però d'una manera descontrolada no implica una desqualificació». S'hi va definir Strauss com «un pensador que no defuig les dificultats, que s'hi enfronta amb l'ajuda de

grans pensadors i que reclama una radical honestat i dedicació a la vida de l'esperit». Segons Jaume Aymar, «és per aquesta lluita en l'aclariment dels problemes fonamentals de l'home entre els homes, dels homes que poden conviure en lloc de malviure, que mereix la nostra reconsideració, que és crítica i que ens interpel·la a nosaltres mateixos». «Potser no estarem d'acord amb la seva posició, però fer l'esforç de comprendre-la —va afegir Aymar— ens ajudarà a aclarir la nostra.»

Pel que fa al segon llibre, *La naturaleza de la filosofía crítica. Un ensayo sobre Leo Strauss*, Josep Montserrat va dir que «cal plantejar la qüestió de com un assaig sobre ningú pot esdevenir un aclariment sobre la naturalesa de res». Davant d'això, Montserrat va afirmar que l'obra d'Antonio Lastra «pot donar la clau de la resposta i evitar així una incomprensió de l'abast del seu treball, incomprensió de la qual precisament ha gaudit Strauss i que no seria d'estranyar que patís també un estudi sobre Strauss».

Oscar Bardají

Laeti Cantores a la catedral de Barcelona

BARCELONA.— El diumenge 29 d'abril, dins de la celebració eucarística de les set de la tarda que té lloc a la catedral de Barcelona, va actuar el cor Laeti Cantores. Aquesta associació musical, que té la seva seu a l'església de Sant Ignasi de Roma, va interpretar obres de Marenzio, Mozart, Bruckner i Victoria. Amb els seus cants van ajudar els fidels a viure l'eucaristia més profundament i a acostar-se més a Déu.

El cor Laeti Cantores va néixer a Roma

el 1970 i des del 1983 està constituït com a associació musical. El 1985, amb motiu del tricentenari del naixement de Haendel, va cantar i escenificar l'oratori *La Resurrezione*. El 1988 va guanyar el concurs nacional de Cant Coral de Vallecorsa (França). El Nadal del 1994 la coral va interpretar amb orquestra la *Missa in Honorem S. S. mae trinitas K167*, de W. A. Mozart. El mestre Angelo Gubbini és el director del cor Laeti Cantores des del maig del 1999. (Magda Marquès)

Sevilla

Hola, amics! Fa pocs dies i amb motiu d'un viatge organitzat pels Amics de Catalunya Cristiana, vaig tenir ocasió de veure realitzada una de les il·lusions més grans de la meua vida: anar a Sevilla a trobar-me amb la Mare de Déu de l'Esperança (Macarena). Va ser un viatge molt positiu. Vaig trobar uns companys meravellosos que no van dubtar a brindar-me amistat i afecte. Han estat uns dies molt feliços.

Ja us aniré explicant anècdotes i llocs visitats, però avui tan sols vull dir-vos que el conjunt d'emocions que vaig sentir en el moment de veure cara a cara la Macarena és indescriptible. Els que estaven amb mi se'n van adonar. Amb un aire majestuós i alhora senzill, té un rostre de porcel·lana que en veure'l t'omple de tendresa, joia, pau i confiança. Sents el dolor de veure unes llàgrimes fetes perles que cauen pel seu rostre i una expressió que quan es mira sembla que et digui: «Aquestes llàgrimes, aquesta pena la pateixo pel meu Fill, plora amb mi i fes més suportable el meu dolor.» Com negar-se a aquesta súplica? Amics, són tantes les coses que us podria explicar que necessito més temps i espai, i de mica en mica us explicaré aquesta experiència.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Jugava a fer zàping

Jugava a fer zàping amb el meu comandament televisiu quan va aparèixer la seqüència en blanc i negre d'una pel·lícula més antiga que Matusalem i en què es veia de forma clara un bonic pati andalús amb reixes a les finestres d'una casa blanca com la neu, on les tiges amb fulles petites proliferaven en les artístiques reixes de formes capricioses.

Era l'alfàbrega, planta que em va fer despertar la inspiració per a l'article d'avui. Vaig recordar també el que em va dir una amiga meua andalusa, molt «salerosa», que tenia uns ulls molt grans: «Joan, si vens a casa meua, la d'Andalusia, veuràs quanta alfàbrega podràs endur-te'n per als teus guisats.»

Fa temps que vaig perdre la pista de la meua amiga andalusa, però potser el que ella no sabia és que aquesta planta d'origen indi no és exageradament usada al nostre país, però que no passa el mateix a França, on forma part del famós «pisto», una salseta de la cuina provençal. A Itàlia, la fan servir per aromatitzar pastes i sopes. Abans també deien algunes àvies que era un remei eficaç contra les berrugues. Jo, com que de moment no en tinc cap, no ho he provat.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

Imatge de l'assemblea general de Caixa Penedès.

Caixa Penedès destina 1.674 milions de pessetes a l'Obra Social

VILAFRANCA DEL PENEDES.— L'assemblea general de Caixa Penedès, celebrada recentment sota la presidència de Josep Parera, va aprovar els comptes anuals, l'informe de gestió i la distribució dels resultats de l'exercici 2000. El grup Caixa Penedès va obtenir durant l'exercici passat uns beneficis consolidats abans d'impostos de 13.779 milions de pessetes (un 21,8% més que l'any anterior). La distribució dels resultats es va formular de la manera següent: 6.676 milions de pessetes per a reserves i es va assumir un pressupost per a l'Obra Social de 1.674 milions de pessetes. Parera va fer una

exposició general de l'evolució de l'entitat, dels seus valors essencials i de la implicació econòmica i social en l'àmbit en què desenvolupa la seva activitat.

Per la seva banda, el director general de Caixa Penedès, Ricard Pagès, va informar que l'entitat financera ja havia arribat a les cinc-centes oficines, després d'obrir-ne tretze del començament d'any ençà. També va assenyalar que està previst l'obertura de quaranta-una noves oficines durant els exercicis 2001-2002, bàsicament a comarques catalanes on Caixa Penedès no és present, així com a les comunitats de Madrid, Aragó i València. (C.C.)

A l'entorn de la figura de Cristòfol Colom

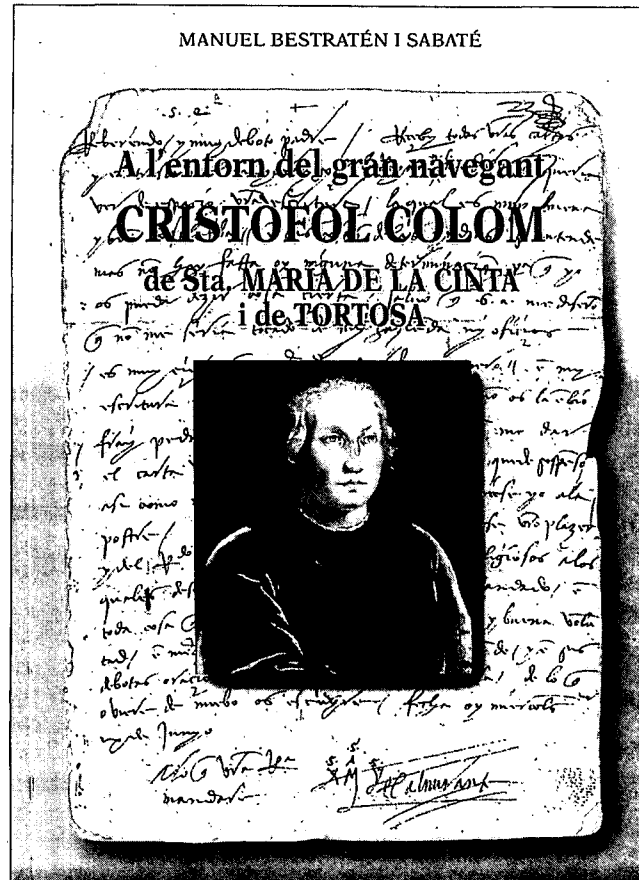
TORTOSA.— El 21 d'abril passat va tenir lloc, a l'Auditori Felip Pedrell de Tortosa, la presentació del llibre *A l'entorn del gran navegant Cristòfol Colom, de Sta. Maria de la Cinta i de Tortosa*, de Manuel Bestratén i Sabaté, fundador del Centre d'Estudis Colombins de Barcelona. L'obra té 334 pàgines, divuit fotografies i un índex d'antropònims i topònims.

Més de 160 tortosins van assistir a l'acte, que va ser presidit per Joan Sabaté, alcalde de Tortosa. L'acompanyava Joaquim Arenas, president del Centre d'Estudis Colombins. La presentació va anar a càrrec de Pere Català i Roca, historiador i vicepresident del Centre d'Estudis Colombins, que ostenta, entre d'altres guardons, la Medalla de Sant Jordi de la Generalitat i el Premi d'Honor Jaume I. Junament amb l'autor, també es trobava Jesús Massip, arxiver honorari de l'Arxiu Municipal de Tortosa. Una important representació d'historiadors colombins vinguts de diferents llocs de Catalunya van donar suport, amb la seva presència, al company Bestratén.

Si segons Josep Pla, «Tortosa és una incògnita, un misteri a descobrir», encara ho és més la personalitat del descobridor de les Amèriques. L'autor de llibre, Manuel Bestratén i Sabaté, sembla que s'encoratja davant del repte d'aquests misteris i per la diada de Sant Jordi ens va regalar el fruit del seu treball. Una recerca que té aquestes característiques: les afirmacions estan molt ben documentades, l'escriptor estima i coneix el trinomi Colom-Cinta-Tortosa i no dona el tema per tancat i convida a investigar-hi més.

Manuel Bestratén afirma en el llibre

MANUEL BESTRATÉN I SABATÉ

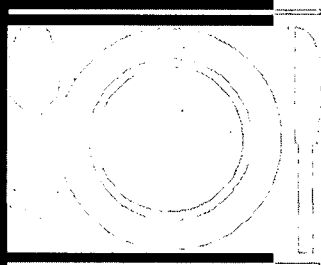
Portada del llibre.

que hi ha moltes possibilitats que el descobridor d'Amèrica fos de Tortosa i que l'autèntic nom de l'almirall era Joan Baptista Cristòfol Colom. També confirma alguns fets i tradicions, com ara la importància marinera de Tortosa fins al segle XVII, on destacaven les seves drassanes, i la creació del Reial Orde Militar de Cavalleria de Santa Maria de l'Estrella, a càrrec del comte Ramon Berenguer IV. L'acte va acabar amb un aperitiu de germanor.

J. Blanc i Bahima

INGREDIENTS:

panses
aigua
vi blanc sec
engrunes de pa
mantega
vi de Porto
pernil dolç
llet

PREPARACIÓ:

En primer lloc, poseu un cassó al foc amb les panses, tres cullerades d'aigua (per cada 25 grams de panses), i dues cullerades de vi blanc sec i deixeu-ho bullir lentament durant uns tres minuts.

Després, retireu el cassó del foc i afegiu-hi tres cullerades d'engrunes de pa. Deixeu-ho reposar uns 20 minuts.

Tot seguit, mescleu-ho fins que quedi com una pasta, incloent-hi dues cullerades de mantega. Un cop lligada, afegiu-hi una mica més d'aigua, un raig de Porto i un tall de pernil dolç. Deixeu-ho bullir una estona més i després tritureu-ho tot. Si la salsa queda massa espessa, afegiu-hi una mica de llet.

Aquest acompanyament serveix com a salsa per a rostits de gall dindi, ànec o xai. Se serveix en una salsera o a sobre del rostit.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Jean Goujon, escultor

França va presentar el 15 de febrer del 1999 un segell de gran format que reproduïa l'obra *L'evangelista sant Lluc*, realitzada per l'escultor Jean Goujon entre el 1544 i el 1545, que es conserva avui dia al Museu del Louvre. Aquest cèlebre artista va néixer a Normandia a començaments del segle XVI i va morir a Bolonya cap al 1567. Com a hugonot, es va veure obligat a marxar de França. Per elaborar les seves obres va trencar amb la tradició gòtica i es va inspirar en l'art antic i renaixentista. D'entre els seus treballs, cal destacar: *La fe*, *El sacrifici d'Abraham* i *Diana*. Té escultures a diverses esglésies franceses. A partir del 1562 es perd el seu rastre. Sembla que es va refugiar a Itàlia i segons es diu va morir a la famosa Nit de Sant Bartomeu.

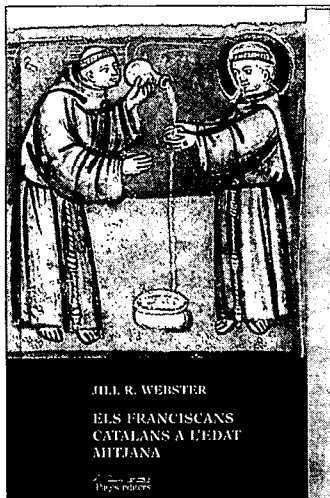

LLIBRES

Apostolat franciscà

Aquest excel·lent estudi vol donar a conèixer aquells franciscans que durant l'edat mitjana van exercir la seva vocació de viure la pobresa tant a Catalunya com a la resta d'Europa. La contribució d'aquests religiosos a la societat de l'època va ser molt important dins l'evolució d'una Catalunya pròspera, vigorosa en el comerç i dotada d'una gran vida cultural. L'arribada dels seguidors de sant Francesc a la península Ibèrica va coincidir amb el regnat de Jaume I, que va obrir un període de gran desenvolupament en tots els àmbits de la vida catalana. Aquests frares van ser el braç espiritual del monarca i van inspirar la creació de pintures, esglésies gòtiques i altres iniciatives artístiques. (C.C.)

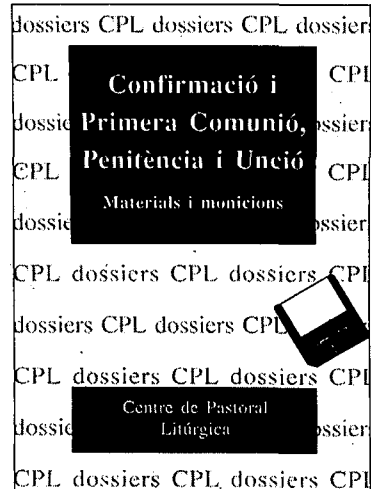
Jill R. Webster, *Els franciscans catalans a l'edat mitjana*. Pagès Editors, Col·lecció Seminari, Sèrie Catalònia, Lleida 2000, 372 pàg.

Celebracions cristianes

L'objectiu d'aquest volum és ajudar, d'una manera pràctica i alhora imaginativa, els responsables que preparen i celebren aquestes trobades de gràcia i expressió cristiana que són la confirmació, la primera comunió, la penitència i la unció. El llibre inclou els textos bàsics del ritual de cadascuna d'aquestes celebracions i ofereix una àmplia possibilitat de material a escollir (monicions, pregària dels fidels, suggeriments per als cants...) per adaptar i viure cada celebració segons les circumstàncies. S'adjunta també una còpia dels textos en disquet, per a PC o Mac. (C.C.)

Confirmació i primera comunió, penitència i unció. Materials i monicions. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Dossiers CPL, Barcelona 2001, 171 pàg.

El servei com a ministeri

El teòleg i professor Miguel Ponce Cuéllar pretén continuar un diàleg —sincer, perquè es tracta de la recerca de la veritat, i lliure, perquè la veritat no està lligada— iniciat fa temps a les seves classes sobre el ministeri sacerdotal, amb autors que presenten una nova visió del sacerdoti, però tenint en compte les riques perspectives que ha obert la teologia en aquests darrers anys. I ho fa perquè és necessari tornar continuament a reflexionar sobre el que és vertaderament nuclear i permanent del sacerdoti ministerial, tal com les Sagrades Es-

criptures i la doctrina de l'Església ho proposen. L'autor intenta obrir les portes a una òptica que, per superació, respongui a l'autèntic pensament de Crist. (C.C.)

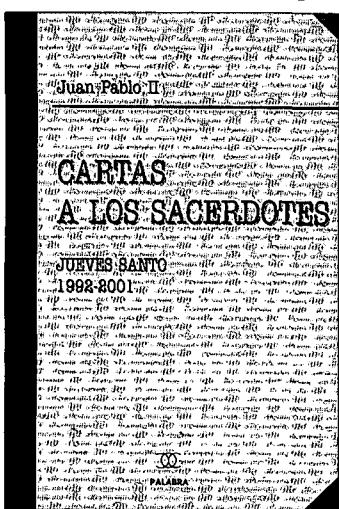
Miguel Ponce Cuéllar, *Llamados a servir. Teología del sacerdocio ministerial*. Editorial Herder, Barcelona 2001, 526 pàg.

La gràcia del sacerdoti

Aquest document, dedicat als capellans, és una segona part de les *Cartes escrites pel Sant Pare amb ocasió del Dijous Sant*. La primera part va abastar les cartes des del 1979 fins al 1991. Aquesta segona recull les que comprenen el període 1992-2001. Són deu cartes a les quals s'han afegit dos capítols d'un llibre, *Do i misteri*, que Joan Pau II va escriure en el cinquantè aniversari del seu sacerdoti. Dels escrits del Pontífex hi ha frases que poden ser un programa de lliurament sacerdotal, com per exemple:

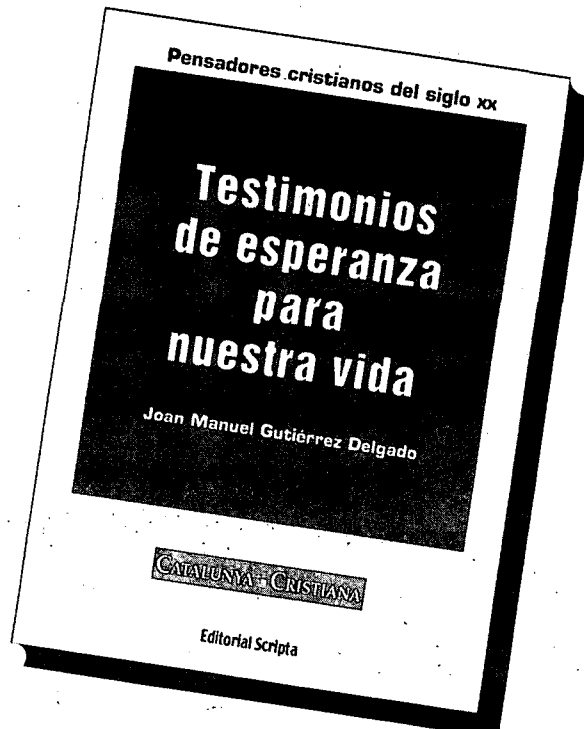
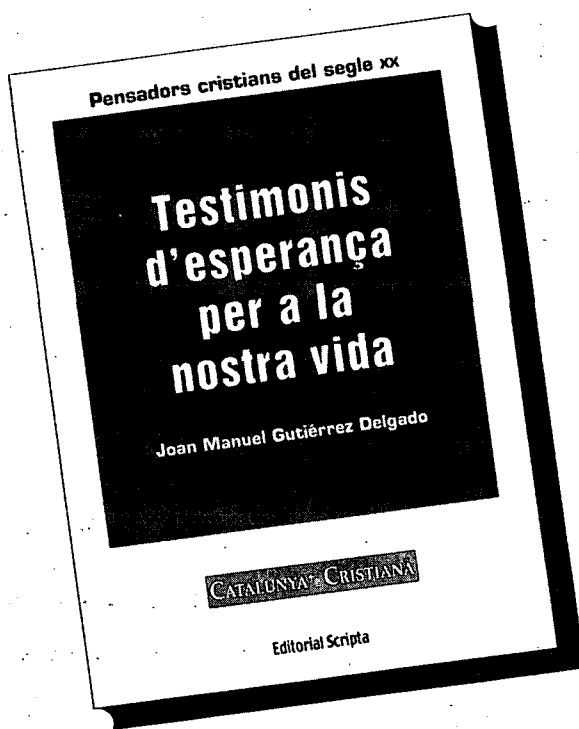
«Dijous Sant? És el dia del naixement del nostre sacerdoti. En aquest dia hem nascut tots nosaltres» o «L'Eucaristia és l'arrel i la raó del nostre sacerdoti». (C.C.)

Juan Pablo II, *Cartes als sacerdots. Dijous Sant 1999-2001*. Editorial Palabra, Col·lecció Documents mc, Madrid 2001, 157 pàg.

Si t'han agradat els «Pensadors cristians del segle XX»,

JA TENIM EL LLIBRE

El pots adquirir:

trucant al 934 905 988

o bé a les llibreries següents:

Balmes, c/ Duran i Bas, 11 - Barcelona,
Claret, c/ Roger de Llúria, 5 - Barcelona,
La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 5 - Barcelona,
San Pablo, Via Laietana, 38 - Barcelona.

CATALUNYA+ CRISTIANA

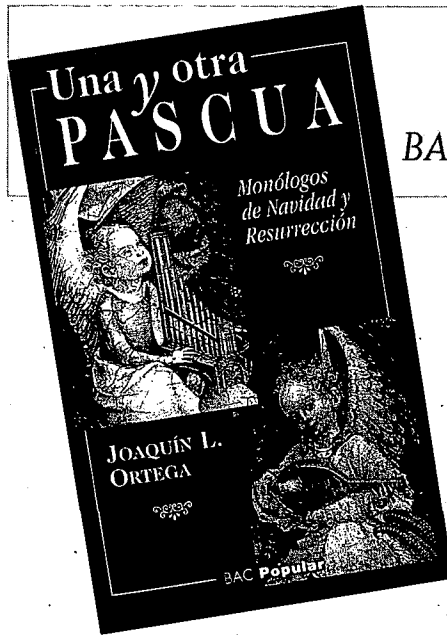
El llibre de la setmana

Sorpresos d'estar amb Jesús

Joaquín Luis Ortega s'ha identificat amb els personatges que van viure el naixement i la resurrecció de Jesús. Segueix el consell d'Ignasi de Loiola en els seus *Exercicis Espirituals*, que convida a contemplar els misteris de la vida de Jesús «com si hi estigués present». Ell es fa present en tots ells, i s'hi implica aprofundint en l'interior dels protagonistes més directes del misteri de l'entrada del Verb en la Història, i expressant amb senzillesa, sentiment i veritat tot el que podia passar per l'interior d'aquells que van participar en aquest gran misteri «quan el Verb es va fer carn, i va viure entre nosaltres».

I no són tan sols els homes i les dones de l'entorn d'un esdeveniment tan excepcional: el mateix Déu, que actua i observa, es troba implicat en aquesta sèrie de monòlegs simpàtics i atractius que ha escrit Ortega.

El més important d'aquestes línies és que poden servir d'ambientació interior per als que es volen aproximar a la realitat d'aquelles hores de la història més extraordinària que ha pogut viure l'home: ni més ni menys que l'entrada de Jahvé en la humanitat, i haver-ho fet en la simplicitat d'una família gairebé marginal, per aca-

Joaquín L. ORTEGA,
Una y otra Pascua.
BAC Popular, Madrid 2000, 122 pàg.

bar en la resurrecció, després de la ignomínia i el rebuig.

Posar-se en l'interior dels humans, dels àngels... i dels animals, i rescatar-ne els possibles sentiments, que han de ser paradigma de les nostres reaccions en els instants que dediquem a la contemplació dels misteris. Realment, Joaquín Luis Ortega fa una aplicació de sentits autènti-

col·loquíssim davant del reflex dels mil colors d'una vidriera gòtica, i els raigs de llum filtrats pels seus vidres emplomats amb les figures que van crear els artistes medievals ens banyessin.

Una y otra Pascua està formada per monòlegs vius, a vegades repetitius, una cosa excusable perquè és l'admiració la que se suposa que va envair als que observaven els misteris o hi van participar. Un volum excel·lent i petit que pot ajudar a entrar en l'ambient de Pasqua de Resurrecció.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Medalles i premis concedits per l'Obra del Ballet Popular

En els actes sardanistes de Malgrat de Mar, l'Obra del Ballet Popular va concedir les medalles i els premis següents.

Medalla al Mèrit Sardanista: a Lluís Almoimer i Juncà, de Barcelona, per la seva dilatada tasca de promoció de la sardana, en especial a través de l'Agrupació Sardanista L'Ideal d'en Clavé de les Roquetes.

Medalla al Mèrit Musical: a Francesc Elias i Prunera, per la seva prolongada tasca com a instrumentista i com a pedagog, ja que ha format la majoria dels instrumentistes de tible del país.

Medalla al Mèrit Cívica: a Núria Feliu i Mestres, per la seva defensa constant de la sardana i dels valors que representa des de la seva trajectòria professional.

Medalla al Mèrit en la Dansa Popular: concessió que s'atorga per primera vegada i en un doble vessant a Salvador Melo, a títol pòstum, per la seva trajectòria artística com a director i coreògraf, tasca que va desenvolupar en diverses formacions de dansa tradicional catalana i que va iniciar a l'Esbart Verdaguer i a l'Esbart Català de Dansaires, com a actual degà dels esbarts catalans, en l'any en què es commemora el centenari de la creació del primer esbart a la ciutat de Vic.

Premis a la Continuitat: a la cobla Lluïsos de Taradell en el seu 125 aniversari, a la població de Lloret de Mar, a l'Agrupació Sardanista de Flix, al Grup Sardanista Dintre el Bosc de Manresa, als aplecs sardanistes de Tolosa de Llenguadoc, Llavaneres i Cardedeu, a la cobla Vallderroure de Calella, i a les entitats que compleixen 25 anys d'activitat: Associació Nostra Dansa de Tordera, Grup Sardanista Sant Hilari Sacalm, Agrupació Sardanista de Montcada i Reixac, Cobla Jovenívola de Sabadell, Cobla Foment de la Sardana de Torroella de Montgrí, i cobla Marinada, de Badalona, aquesta, però complint només vint anys.

Premis a la Dedicació: a Pere Puig i Boada de Bordils, Josep Pujades i Assumpció Capella de Torroella de Montgrí,

i a Antoni Torrent i Marqués de Vilassar de Mar.

Premis a la Divulgació Pedagògica: a Mireia Bosch, Xavier Colón i Quim Massa, de Girona, de la campanya «La Sardana a les Escoles»; a Montserrat Forcada i Puig, Neus Sagner i Canadell, professors de música, i Elisabet Sagner i Canadell, i Pere Nogué i Font, professors de matemàtiques, per la seva tasca pedagògica «Un dos tres... fora!».

Premis a Mitjans de Comunicació: al *Punt Diari* i a Imma Bosch, pel seu tractament de les notícies sardanistes.

Premis a Firmes Comercials: a les empreses Gres Català i Congelados La Sirena, per la utilització de la música per a cobla per als seus anuncis comercials, i als supermercats Ferré, S.A., de Salou i La Pineda, per la difusió de la sardana a través de la seva publicitat comercial.

Premis a les Iniciatives Renovadores en l'Àmbit de la Sardana: a la Federació Sardanista de Catalunya i a la Fundació Universal de la Sardana, per les seves activitats en el 150 aniversari de la tenora i en els Jocs Olímpics de Sidney, respectivament.

Premis a Publicacions d'Estudis Sardanistes: a Inés Padrosa i Concepció Ramí, pel seu llibre *La nissaga dels Serra*; a Rut Martínez pel llibre *Agulla d'imant*, a Robert Roqué, pel llibre *Històries de Sardanes*, a Lluís Albert, pel seu *Nou tractat d'instrumentació per a cobla*; i a Jordi Puerto, pel llibre *Cròniques en forma de cercle*.

El «Missatge al Món Sardanista», treball que cada any es demana a una personalitat de la qual es guarda la identitat fins al moment de la lectura de la seva lectura, enguany ha estat escrit per l'excel·lentíssim senyor Joan Rigol i Roig, president del Parlament de Catalunya. Per acabar, informem que la població que serà proclamada Ciutat Pubilla de la Sardana l'any 2002 serà El Vendrell, a la comarca del Baix Penedès.

Josep Ventura

Catalunya Cristiana

Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara

només per 12.480 ptes./any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'12.480 ptes. per any

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Amb dos pagaments semestral de 6.240 ptes.

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

Pensadors cristians del segle xx (42)

Tillich: diàleg entre religió i cultura

UN PENSADOR EN TENSIO

Paul Tillich sempre va tenir la convicció que la seva vida es trobava contínuament en tensió entre diferents èpoques. Amoinat pels problemes socials i polítics del seu entorn, va forjar un pensament original amb l'objecte de donar sentit a l'absurd existencial de molts occidentals.

Va néixer a Starzeddel (Alemanya), petita ciutat situada en el que abans es denominava Prússia oriental. La seva personalitat es va caracteritzar per inclinar-se, ja de ben petit, vers allò contemplatiu. Era amant de l'art i de cercar el rerefons de les coses, propi d'un esperit amb fondària.

Es doctora en Filosofia (1910) i es llicencia en Teologia a Halle (1912). Durant la Gran Guerra serà capellà militar. Després es dedicarà a la docència com a professor de teologia i filosofia a Alemanya fins al 1933.

La I Guerra Mundial, juntament amb el nazisme posterior, marcaran definitivament la seva vida. Experimenta la destrucció de la cultura burgesa i la desorientació moral de molts. I això el va portar, juntament amb els altres pensadors del moment, a crear un moviment anomenat socialisme religiós. L'objectiu serà omplir el buit existencial deixat per la guerra i els règims totalitaris naixents. Malgrat tot, tant el comunisme com el feixisme i el nazisme ompliran el buit cultural del moment.

El 1933 Tillich emigra als Estats Units davant la impossibilitat de conviure amb el règim de Hitler.

Comença una nova època, dedicada a l'ensenyament. Des de la càtedra de filosofia del Union Theological Seminary de Nova York, passant per les universitats de Harvard i Chicago, impulsarà una altra vegada les seves idees.

Desenvolupa una teologia centrada en l'esforç d'unir la cultura i la fe. S'interessa per temes tan variats com l'home existencial, Crist i el món. Redacta la seva gran obra titulada *Teologia sistemàtica*, juntament amb diversos escrits d'interès: *Dinamisme de la fe*, 1958; *Teologia de la cultura*, 1959... Després d'aquesta fecunda etapa com a escriptor, morirà a Chicago als setanta-nou anys.

VIURE A LA FRONTERA

Amb el terme *frontera* Tillich ens demostra que la reconciliació de contraris és possible. Així, esdevé un pensador dialògic, un teòleg obert i dialogant. Desterra del seu pensament tot el que fa referència a ruptures i tensions, i desenvolupa una doctrina constructiva.

Desitja sintetitzar tota la realitat en

Apassionat per tot el que fa referència a la cultura i a la religió, Tillich desenvolupa el seu pensament cristià en uns anys d'autèntica tensió humana. L'experiència de les dues Guerres Mundials i l'entorn cultural del moment tenia molts homes immersos en l'angoixa i la divisió. Tillich (1886-1965) es manifesta com l'espurna d'esperança per a una Europa enfonsada.

Paul Tillich.

poques idees, i es converteix en el teòleg de la síntesi. Una síntesi que porta a unir els extrems d'una forma unificadora. Construeix la unitat en l'home, lluny de la divisió del món de l'absurd. Dóna sentit existencial a les nostres vides, basat en la revelació divina. Revelació que dóna resposta a les preguntes més íntimes de tot ésser humà, capaç de donar sentit a tot el que viu. La seva preocupació fonamental és, sens dubte, la del sentit de la vida. Sentit que s'aconseguirà rebutjant el camí de l'arreligiositat i deixant entrar al mateix Déu a l'interior humà.

EXISTÈNCIA HUMANA, RELIGIÓ I LLENGUATGE

La crisi existencial que va patir la seva generació, va portar el nostre pensador alemany a no deslligar la seva existència de la religió. Va trobar a la transcendència la resposta a les seves inquietuds més profundes.

Tillich descriu la religió com la direcció vers l'Incondicional. L'entén com a autotranscendència de la vida en la di-

mensió de l'Esperit. Això, ens fa veure que la religió és el fonament de la vida espiritual de l'home. Sense religió l'home està mort, camina per la vida com un ésser inert, com una pedra.

Per a Tillich la religió és una realitat positiva que expressa tota l'activitat de l'esperit humà. Davant del no creient, es preocupa per fer-li arribar la fe cristiana mitjançant un llenguatge actual. Considera que la tasca del cristià és actualitzar el missatge de Crist novament per a l'home i per a cadascuna de les generacions. Cerca establir una relació entre la fe i cada situació humana que es presenta. És allò que ell denominarà mètode de la correlació.

Però, perquè el no creient s'apropi a la fe, cal fer servir un llenguatge proper, comprensiu. No n'hi ha prou que sàpiga que hi ha un Déu que l'estima i que va morir per ell en una Creu. «Per a molts cristians», afirma Tillich, «el problema de la comunicació del missatge cristià és un problema de llenguatge». No es tracta d'adaptar l'Evangeli, perquè aquest sempre serà un Skándalon, sinó que d'alguna manera i en relació amb l'home, l'Evan-

geli respongui «a les preguntes que aquest home es fa».

CRIST: CENTRE DE LA CULTURA

La fe cristiana es fonamenta en la certesa que Jesús de Natxaret és el Crist. El cristianisme gira entorn d'aquesta realitat històrica. Però... qui és Crist? Per a Tillich serà l'exteriorització de la realitat divina a l'interior de l'existència humana. Així, només Crist és capaç de guarir les angoixes i les pors inserides a l'interior de l'home modern.

Crist, superant tota angoixa i alienació, esdevé el centre de la cultura, el centre mateix de la vida humana i la seva existència a la història. I així com l'home posseeix una dimensió social, també Crist ve a donar sentit a aquesta dimensió. Crea comunitat de l'Esperit, i es manifesta a tota la humanitat al llarg de la història i l'acull al seu si diví.

D'aquesta manera, la fe personal en Crist ajuda tota persona a superar les dificultats de l'existència. Possibilita el coratge sobre la desesperació, l'acceptació del poder de l'Ésser sobre l'angoixa i la frustració, l'esperança sobre la culpabilitat i el dubte. La fe mou tot el nostre ésser vers l'Incondicional, i supera així tota debilitat humana.

VERS UNA CULTURA DE L'ESPERIT

El diàleg entre cultura i religió és una constant en Tillich. Diàleg que es basa en les tres característiques de l'Esperit que ens guia cap a la Veritat: obertura, acollida i esperança. A través de l'amor (obertura), el cristià es compromet amb la cultura (acollida). Eliminant les seves pors i ambigüitats, i s'obre a una nova cultura, basada en l'Esperit. L'existència de l'home deixa així de ser feixuga per esdevenir una cosa dinàmica, i se sent capaç de transformar les estructures socials (esperança). La vida mateixa té un nou sentit, el de la possibilitat de sentir-se persona en relació amb Déu, amb un mateix i en donació contínua als altres.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

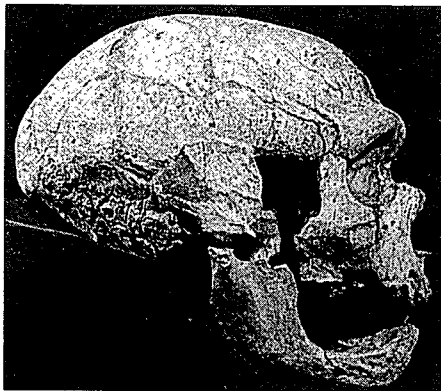
RÀDIO ESTEL

Informe-vos al telèfon: 934 905 988
o Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

Estudi genètic de l'home de Neanderthal

Els genetistes han volgut participar en el debat sobre el parentiu de l'home de Neanderthal i l'home modern. Els paleontòlegs, ja ho sabem, encara no han arribat a cap acord en aquest tema. Avui s'inclinen més aviat a creure que l'*Homo neanderthalensis* era *Homo sapiens*; aquest hauria tingut dues subespècies: la neandertalenc i la de l'home actual, o, si voleu, hi hauria hagut dues races diferenciades d'*Homo sapiens*. Però això no és té per cert del tot. Com tampoc no se sap amb seguretat, en cas de ser això veritat, si els Neandertal van extingir-se sense deixar descendència o bé es van encreuar amb els altres (cosa que podien fer si eren només races i no espècies diferents) i no podem donar per exclòs que tinguem algun neandertalenc entre els nostres avantpassats. Això diuen un bon nombre de paleontòlegs, si bé d'altres en neguen la possibilitat.

Ara bé, com que la ciència pretén acostar-se tant com es pugui a la veritat per mitjà del que sigui, uns especialistes en genètica han volgut incorporar-se a aquesta discussió aportant-hi la seva. La cosa començà el 1997. L'equip de Matthias Krings i Svante Pääbo, a Munic, analitzaren fragments d'ADN de l'os d'un fòssil del neandertalenc descobert el 1856 (el de la cova de Feldhofer); al març del 2000 un altre equip, russobritànic, va fer el mateix amb el nen neandertalenc de la cova de Mezmaiskaya (del Caucas), i fa un parell de mesos l'equip que hem dit primer, ara des de l'Institut Max Planck de Leipzig, ha

Un crani de neandertalenc.

s'hauria hagut de fer és comparar els resultats amb l'anàlisi d'algun *sapiens* contemporani seu, o sigui d'ara fa uns 30.000 anys com a mínim. Però és difícil i no s'ha fet perquè en tenim pocs individus i molt fragmentaris. Per una altra banda se sap que l'ADN dels mitocondris és el que presenta més variabilitat; amb uns pocs mil·lennis pot haver canviat molt. Seria més fiable analitzar el del nucli cel·lular, cosa que no ha estat possible. En resum, que per ara els genetistes no han resolt res. Haurem de deixar la cosa com estava. Nosaltres hi afegiríem: i no és vàlid l'argument de la racionalitat que demostraven els neandertalencs en la manera com sepultaven per afirmar que eren *sapiens* de debò?

analitzat també l'ADN d'un tercer individu, el trobat a la cova de Vindija (Croàcia). L'anàlisi es fa replicant l'ADN dels mitocondris de la cèl·lula òssia fins a obtenir-ne una quantitat suficient per fer-ne l'examen.

Resultats? Les seqüències dels tres individus no són ben iguals però concorden força, les diferències no arriben a 3,75%, mentre que difereixen de l'home modern en unes 34 substitucions en un volum de 357 parells de bases. Hem de dir, doncs, que l'*Homo neanderthalensis* era una espècie diferent de l'*Homo sapiens*? No podem córrer tant! La comparació és de tres especimens enfront de 5.530 homes actuals, no amb els *sapiens* contemporanis d'aquells, i no sabem pas quina distància genètica ens separa de l'home de Cromanyó. El que

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

NOVA SECCIÓ

Església i ciència al llarg de la història

2 El cultiu de les ciències als primers segles del cristianisme

Com que el Magisteri de l'Església per la seva missió només ha d'ocupar-se de la custòdia de la revelació divina, no li cal ni li pertoca preocupar-se per qüestions científiques. No és el seu deure. Però això no priva que a través dels seus membres pugui contribuir també al progrés de les ciències. I és bo que ho faci, perquè fer progressar la humanitat en aquest aspecte és cosa que forma part de l'encàrrec diví donat a tots els homes de dominar la terra (cf. Gn 1,27) i així es participa a realitzar el pla de Déu. No s'hi pot girar d'esquena. Però cal preguntar: ho ha fet sempre? És un fet innegable que durant els primers segles de l'era cristiana no trobem eclesiàstics que hagin passat a la història per haver-se dedicat a la ciència de la natura o de les matemàtiques. L'home ha acusat a l'Església primitiva d'haver fet obra negativa durant els seus primers temps d'existència respecte del progrés de la ciència. S'ha dit, fins i tot, que ensenyava que una dedicació a la ciència era incompatible amb una vida plenament cristiana. Què hem de respondre a aquesta inculpció? La resposta no és simple. Hem de concedir que potser hi ha una part de veritat en aquest retret. Però només una part. Hem d'analitzar objectivament la situació cultural que embolcava la primitiva Església.

La cultura romana no era científica

L'Església dels primers segles es desenvolupà principalment sota la dominació de l'imperi romà i amb cristians educats en la cultura romana. Ara bé, mentre Grècia havia tingut un afany molt gran per les ciències de la natura, les matemàtiques i la filosofia durant pràcticament els últims sis segles anteriors a Crist, el que trobem a

Roma no és més que estratègia militar, administració estatal i jurisprudència, a part d'un cert cultiu per les lletres, cosa que també feien els grecs i en un grau més alt encara. És el que tots els historiadors de les ciències constaten. Per exemple, A. Vierendeel, a *Esquisse d'une Histoire de la Technique* (Brussel·les, 1921) diu: «Aquest poble que va dominar el món durant set segles va ser absolutament estèril des del punt de vista científic; no se sap de cap savi romà en matemàtiques, mecànica, física o tècnica, res absolutament res.» Tots els altres historiadors que hem consultat ens diuen també que no hi hagué ciència romana pròpiament dita.

I és que la mentalitat dels romans era eminentment pràctica. La poca ciència que tenien l'havien rebuda dels grecs i la que van fer té poca importància: només podem citar Lucrèci (aprox. 98-55 aC), que amb el poema *De rerum natura* repeteix la doctrina dels atomistes grecs afegint-hi poca cosa i de poc valor; Sèneca (4-65 dC), que a *Quaestiones naturales* resumeix els coneixements que ha trobat en els autors grecs que ha llegit; Plini el Vell (23-79 dC), que redacta els trenta-set llibres de *Naturalis Historia*, recollint informacions d'altres, amb força mancança de sentit crític; i Vitruvi, (segle I) que va escriure un tractat simplement didàctic: *De Architectura*.

Així doncs, dins una cultura així, és que hem de trobar estrany que l'Església no tingués científics a les seves files? Creiem modestament, sense por d'equivocar-nos, que l'absència a l'Església romana de cristians dedicats a les ciències fou degut, en gran part, a la pressió social pròpia de la cultura en què estava submergida. Tanmateix no es pot negar que també hi podria

haver influït la mentalitat cristiana, més aviat fervorosa, d'aquells primers segles, que, considerant la vida eterna molt més important que la present, feia que cap cristià no tingués interès per dedicar-se al cultiu de la ciència. Ho hem de reconèixer. A Tertul·lià i a Lactanci s'hi troben frases de menyspreu per als estudis profans. Però diguem també que el que no hem trobat en cap lloc dels Sants Pares és que rebutgessin els coneixements científics per ells mateixos o afirmessin que una dedicació a la ciència fos incompatible amb una vida plenament cristiana. No es pot afirmar que l'Església primitiva, com a tal, es posés frontalment en contra de la ciència.

Però fora de Roma encara es feia ciència

Durant els primers quatre segles de cristianisme en els llocs on la cultura grega (hel·lenística) va seguir dominant continua havent-hi científics que han passat a la història. Certament ja no som a l'edat d'or de la ciència grega, que es va acabar, segons posen els historiadors pels volts del 200 aC, però encara ens trobem a l'edat de plata, amb personatges ben cèlebres, com el matemàtic Menelau d'Alexandria (segle I dC), l'astrònom Ptolemeu (aprox. 90-170), el metge Galè (131-210) i alguns altres que continuaren fent progressar la ciència. I entre ells hem de citar dos matemàtics famosos, que probablement van ser cristians. El primer és Diofant (del segle III) que dedica la seva obra *Arithmetica* a un tal Dionís que, segons sembla, era el qui va ser el bisbe d'Alexandria. Difícilment l'hi hauria dedicada un pagà. I l'altre és Pappus, que pels volts del 320 publica *Synagoge Mathematica* i en aquesta obra al·ludeix algun cop a Déu com no ho feien pas els pagans i d'aquí dedueixen alguns autors que devia ser de condició cristiana. Aquests serien els dos primers homes de ciència sorgits de les files del cristianisme. De Pappus ens diuen els historiadors que l'obra

que va escriure fou l'últim tractat original veritablement important de l'antiguitat clàssica. Encara se n'escriuran d'altres, però seran només comentaris de les obres anteriors.

Tanmateix també és cert que les relacions dels cristians en general, i fins i tot d'alguns dels seus jerarques, amb la ciència profana no van ser gaire entusiastes. Concretament a Alexandria on s'havia fundat el Gran Museu amb la cèlebre biblioteca de les obres de l'antiguitat clàssica. La direcció d'aquest complex científic va anar sempre a càrrec de pagans. El governador romà només en tenia la supervisió. Entre els cristians d'aquesta ciutat hi hagué envers la institució ja des del començament una fredor i indiferència, que en anar augmentant el prestigi de l'Església va arribar fins a l'hostilitat i l'odi. I això va acabar malament. Hipàtia, filla del custodi de la biblioteca, el matemàtic Teó (autor d'una nova edició dels *Elements* d'Euclides), era també matemàtica. Havia escrit comentaris a Apol·loni, Ptolemeu i Diofant. Però també era gran defensora de la cultura pagana i, a més, tenia unes certes relacions amb el governador romà, que no agradaven gaire a l'arquebisbe Ciril. I com que, per desgràcia, de vegades hi ha gent extremada, un dia uns feligresos cristians, amb un fanatisme fora de mida, decidiren matar-la i abraonant-se-li acabaren cruelment amb la seva vida. Fet ben lamentable que, en bé de la veritat històrica, no podíem pas silenciar. Era el 415 de l'era cristiana.

Era això ja el final de la ciència de l'edat antiga provocat per cristians, com algun historiador ha dit? No tots els historiadors ho consideren així. De fet la ciència antiga ja havia començat la seva decadència i sense aquest fet luctuós també s'hauria apagat. Més encara hi ha qui diu, com Carl B. Boyer, que és més correcte situar el final de la ciència de l'antigor un segle més tard quan l'emperador bizantí Justinà el 529 va manar tancar les escoles «filosòfiques» per considerar-les focus de paganisme.

RÀDIO

Des de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 20.30 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia). Presentat per Ignasi Miranda.
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
 21.15-22.00 *L'altra lluna* (oci alternatiu). Presentat i dirigit per Xavier Pereira.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels* (Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Maria Cinta Méndez.
 23.00-00.00 *Planisferi* (viatges i turisme). Presentat per Cristina Barufet.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Xavier Aguilar.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba* (poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
 02.05-02.10 *Dietari de Música i Músics* (efemèrides musicals). Presentat per Joan Úbeda.
 02.10 *Evangeli*

Dimarts

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Cum laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet i Enric Violan.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Foto de Família*. Presentat i dirigit per Anna Canyiguerol.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dimecres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Planeta blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Cristina Crespo.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Mar de Claror* (catequesis). Presentat per Rosa Deulofeu.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dijous

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Bojos per la ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni Paris.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-01.00 *Minut 91* (esports minoritaris).
 01.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Divendres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-22.00 *Els temps de la música* (música clàssica). Presentat i dirigit per Joan Úbeda i Roger Padullés.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
 00.00-02.00 *La Gruta* (acompanyament a malalts de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes). Presentat i dirigit per Antoni Deulofeu.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dissabte

- 21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música de cinema). Presentat i dirigit per Josep Chavarria i Xavier Cazeneuve.
 22.00-23.00 *El zoo de vidre* (actualitat teatral). Presentat i dirigit per Aure Farran.
 23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (cinema). Presentat per Montse Viadé i Alex Vicente.
 00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
 01.00-01.30 *Cova de Jazz* (jazz i blues). Presentat per Gemma Abellán.
 01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmáu.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Diumenge

- 09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per J. M. Rojo i Eva Franquès.
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari, lectures i Evangeli del dia). Presentat per Carles Rivas.
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i eucaristia des de la Catedral de Barcelona).
 20.00-20.30 Selecció musical
 20.30-21.00 *La Pròrroga* (esports i resum de la jornada). Presentat per David Amador.
 21.00-23.00 *Minut 91* (esports minoritaris).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia i teologia). Presentat i dirigit per Anna Molins.
 00.00-00.05 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
 00.05-00.30 *Missatge en una ampolla*. Presentat i dirigit per Miquel Albert Soler i David Ciscar.
 00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat per Joan Casas.
 01.00-01.30 *Cova de country*. Presentat per Rafael Corbi.
 01.30-02.00 Selecció musical
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

- 09.00-09.15 *Informatiu matí el Temps-Agenda*
 12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius el Temps*
 13.15, 19.15 *Inf. migdia*
 14.00-14.15 *Recomanació*
 20.00-20.15 *Inf. vespre el Temps*

Cada dia

- 06.45 *Un bon motiu per viure*
 10.45, 17.45 *Recomanació turística*
 12.45, 18.45 *Agenda*

Dimarts

- 00.00-00.30 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

- 00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

- 09.00-09.30 *Una setmana més*
Recomanació
 13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Sano*

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Jacinto Peraire sobre *La otra cara de la Iglesia* de Barcelona i de Catalunya; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

TELEVISIÓ

Diumenge 20

- 08.45 *Tiempò de crear* (programa protestant).
 Realització: Javier Santamaria.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 14).
 «El Chaco, la tierra sin mal.» El Chaco és la regió més despoblada i abandonada del Paraguai. Els germans maristes i els missioners oblats de Maria Immaculada fa anys que treballen per defensar els drets dels indígenes.
 10.00 *Últimas preguntas*
 «Humanizar el sufrimiento.» El sofriment és una realitat que, tard o d'hora, afecta tots els éssers humans. Es tracta d'aportar humanitat i estimació a totes aquelles persones que pateixen.
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació de la Coral Canticorum de Barcelona (Barcelonès), sota la direcció de Constantí Sotelo. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)
 11.20 *Esglésies de Catalunya*
 Sèrie documental.

Dilluns 21

- 17.15 *Pueblo de Dios*
 «Mujeres sin rostro.» El programa tracta el tema

de les esclaves sexuals, una de les xacres socials més grans que ha sobreviscut al segon mil·lenni, coincidint amb el document publicat pels bisbes espanyols on denuncien el tràfic de dones.

Diumenge 20

- 09.00 *Signes dels Temps*
 «La família a Catalunya.»
 Conversa al voltant de la *Declaració conjunta sobre el matrimoni i la vida familiar a Catalunya*. Aquest document l'han signat els representants de les tres confessions cristianes presents a Catalunya. Entrevista a Mons. Jaume González-Agápito, delegat episcopal per a la Família i la Vida Humana.

Altres temes:

- Comentari de l'actualitat amb Jaume Reixach.
- Entrevista a Andrea Riccardi, fundador de la comunitat de Sant Egidi.
- Conversa amb el pintor Joan Torras Viver.
- Comentari de l'Evangeli de diumenge.

Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 11.20 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 18

20.30 *Creure avui*: parlem amb Oriol Ruiz (JOC) i Kitty Guirao (ACO).

Presenta: Stefi Leonardi. Coordina: Albert Dresaire. El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

a partir de les 21.30, *Paraula i vida*: gloses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach. El programa repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

L'últim dijous de mes

a partir de les 22.00, *Aquí, tots*
 Magazin de notícies, reportatges i comentaris des del punt de vista de l'Església. Es repeteix l'últim divendres de mes a les 14.40 h.

Cada divendres

21.00 *Camí de vida*
 Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia programa quinzenal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (nit) i el diumenge (matí, tarda i nit).

MAIG ÉS EL MES DE MARIA, MARE DEL BELL AMOR

Altres bisbats

• **TURBALLOS.**— La comunitat de Turballos convida el **27 de maig** a participar d'una experiència de silenci i contemplació, i els dies **2 i 3 de juny**, organitza el curset d'Enneagrama. Més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

• **CONFER.**— El Departament de Missions organitza del **3 al 10 de juny** exercicis espirituals per a missioners. Acompanyen: Rosa Ortí i J. M. Charlín. Més informació: av. Alfonso XIII, 97 - Madrid, tel. 915 193 635, a/e: confer@planalfa.es, Internet: www.planalfa.es/confer

Barcelona

• **ECONOMIA.**— El **16 de maig**, a les 18.30, Francesc Homs, conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, parlarà sobre *La internacionalització de l'economia catalana i l'euro*. Sala d'actes de l'Institut Català de la Mediterrània, c/ Girona, 20 - Barcelona. Es prega confirmació: tel. 932 449 850 (ext. 143).

• **ECUMENISME.**— El **16 de maig**, a les

19.45, presentació de la Carta Ecumènica per Nathalie Reverdin i Antoni Matabosch, i concert de cant coral pel cor IRINI, dirigit per Josep Torras. Església dels caputxins de Pompeia, av. Diagonal, 450 - Barcelona.

• **JOVENTUT.**— El **17 de maig**, a les 19.00, conferència de Robert Hollands, especialista en sociologia de la joventut de la Universitat de Newcastle, sobre *Les noves actituds dels joves envers l'oci i el treball*. Sala d'actes de la Secretaria General de Joventut, c/ Calàbria, 147 - Barcelona.

• **DEBAT SOBRE FAMÍLIA.**— El **17 de maig**, a les 19.30, conferència-col·loqui sobre *La família, motor del benestar*, a càrrec de Josep Antoni Duran i Lleida, president del Comitè de Govern d'Unió Democràtica. Auditori FIATC Assegurances, av. Diagonal, 648 - Barcelona.

• **ASSOCIACIÓ CULTURAL FAR.**— El **19 de maig**, a les 12.00, organitza una xerrada sobre *Presència física del mal?*, a càrrec del P. Sunyer i Puig. Fundació Pere Tarrés, c/ Carolines, 10 - Barcelona.

• **BIOÈTICA.**— Del **19 al 20 de maig** tindran lloc les IV Jornades de Qüestions de Bioètica, a Castellsdaura, sobre *El benestar del malalt*. Hi participaran metges, infermeres, professors universitaris i altres especialistes d'aquest camp. Organitza: Fundació Pineda de l'Hospitalet de Llobregat. Més informació: tel. 696 587 363 (Núria Durany), a/e: fnpineda@teleline.es

• **DIA DEL MALALT.**— El **20 de maig**, a les 19.00, missa a la catedral presidida pel cardenal Ricard M. Carles.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— El **21 de maig**, a les 17.00, Jaume Radigales, professor de la URL, impartirà una xerrada sobre *Cinema i ideologia*. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 090 575.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El **21 de maig**, a les 19.30, reflexió de l'actualitat cultural i religiosa amb Josep Cuní, periodista i director del programa *Els matins amb Josep Cuní* d'Ona Catalana. C/ València, 244, 1r - Barcelona.

• **ATENEU BARCELONÈS.**— El **21 de maig**, a les 19.30, Josep Antoni Duran i Lleida, president del Comitè de Govern d'Unió Democràtica de Catalunya, parlarà sobre *Els reptes de la democràcia cristiana al segle XXI*. C/ Canuda, 6 - Barcelona, tel. 933 436 121, fax 933 171 525, a/e: ateneubarcelones@eresmas.com

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El **21 de maig**, a les 20.45, dirigida per Dolors Aleixandre, r.s.c.j., sobre *Quan els profetes eren també orants*. Església dels jesuïtes, c/ Casp, 27 - Barcelona.

• **EQUIPS DE PASTORAL OBRERA DE BADALONA-SANT ADRIÀ.**— El **21 de maig**, a les 19.30, Josep Ricart, jesuïta i coordinador per a Espanya de l'ONG Servei Jesuïta a Refugiats, parlarà sobre *Mirada a un mundo sin fronteras*. Parròquia Nostra Senyora del Roser, av. Lloreda 102-104 - Badalona. El **2 de juny**, de 10.00 a 14.00, recés-convivència a Can Banús, c/ Muntaner s/n - Badalona. Més informació: tel. 934 603 608, a/e: glorca11@sjtar.org

• **MOVIMENT CRISTIÀ DE MESTRES I PROFESSORS.**— El **22 de maig**, de 19.30 a 21.00, reflexió-col·loqui sobre *Edu-*

car immersos en el món de la tecnologia. Lloc: c/ València, 244, 3r - Barcelona. Més informació: tel. 934 125 567 (dimecres de 18.30 a 19.30 i la resta de dies de 18.30 a 20.00), a/e: mcristiapr@jazzfree.com

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El **22 de maig**, a les 20.30, concert de l'Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics, amb Joan Palets i Ibars a la direcció. Hi interpretarà obres de Stamitz, Haydn, Brahms, Boccherini, Soler, Serrat, Moreno, Palet i Strauss. Parc de la Linera - Parets del Vallès.

• **CONFERÈNCIA SOBRE «NOVES VISIONS DEL SISTEMA SOLAR».**— El **24 de maig**, a les 18.30, Mn. Francesc Nicolau impartirà la xerrada *Augmenta l'interès pel coneixement dels asteroides*. Museu de Geologia, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **CENTENARI DE LA PARRÒQUIA DE MARIA AUXILIADORA.**— El **24 de maig**, a les 19.00, homenatge-processó a Maria Auxiliadora pels patis de l'obra salesiana; solemne celebració eucarística i benedicció de Maria Auxiliadora; benedicció de l'estàtua del beat Felip Rinaldi, promotor del santuari i tercer successor de don Bosco; vídeo del centenari, estampa de la imatge i revista del centenari. Més informació: passeig Manuel Girona, 52-54 - Barcelona, tel. 932 035 579.

• **DRETS HUMANS.**— El **24 de maig**, a les 19.00, Salvador Cardús, sociòleg, parlarà sobre *Joves i futur*, a la sala Pompeu Fabra del Col·legi Oficial d'Enginyers Industrials de Catalunya, Via Laietana, 39 - Barcelona. Més informació: tel. 933 176 177.

• **EXPOSICIÓ.**— Fins al **24 de maig** es pot visitar la mostra sobre el 50è aniversari de l'arribada de la Mare de Déu de Fàtima a Teià. L'exposició recull fotografies, programes, pendons, etc., procedents de les festes celebrades en honor de la Mare de

ASSOCIACIÓ CRISTIANA DE SEPARATS I DIVORCIATS

Acolliment
Ajut

Companyia
Amistat

Ja tenim REVISTA!!

Es diu... ALBADA

Tels. 932 323 482 - 932 314 807 Dilluns i Dimecres de 18 a 20h. (Hi ha contestador)
E-mail: acrisdi@softhome.net web: www.bcn.es/tjussana/acrisdi
Local Social: (Pares Dominics)

III JORNADES FUNDACIÓ TERESA GALLIFA

Famílies monoparentals maternes

Dia 25 de maig a les 19 h.

Lloc: Llobet Vall-Iloera, 12

Dia 26 de maig a les 17 h.

08032 Barcelona

Informació: Tel. 934 363 957 / 934 160 052

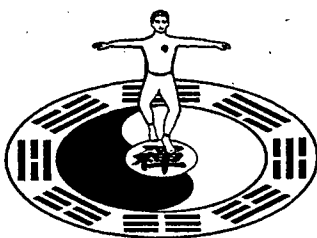
METODOLOGIA DE L'APRENENTATGE PER A NENS

凡訓蒙須講究
詳訓話明句讀

Qualsevol mètode d'ensenyament per a nens s'ha de fonamentar en l'anàlisi de les qüestions, en el comentari detallat dels textos clàssics i en la pronunciació clara de les frases.

TERTÚLIES AMB
PETER YANG

Entrada gratuïta el
dissabte 19 de maig a
les 18.30 hores.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444.

APADRINEU UN NEN/A, AV/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

CFCA/España C/ Avda. de Madrid, 21, 1º B. - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpny@teleline.es

Des del carrer

Com cada any des del 1985, l'Església espanyola dedica el sisè diumenge de Pasqua a un dels sectors més vulnerables de la nostra societat: els malalts. Les delegacions de Pastoral de la Salut d'arreu ultimen el calendari d'actes per a aquest Dia del Malalt que enguany coincideix amb el 20 de maig. En el cas de Barcelona, el Dr. Josep M. Forcada, delegat de Pastoral de la Salut des del 1993, ens parla de la celebració de l'eucaristia a la catedral a les set del vespre i de la trobada que el 12 de maig va aplegar al Cottolengo voluntaris i persones dedicades a la pastoral amb els infants acollits, precisament per poder viure el lema d'enguany d'una manera més intensa: «Els infants malalts. Perquè d'ells és el regne.» Finalment, el 26 de maig tindrà lloc una anada festiva a Montserrat amb la col·laboració de les Hospitalitats de Lourdes de la Tarraconense.

Josep M. Forcada és delegat de Pastoral de la Salut de Barcelona

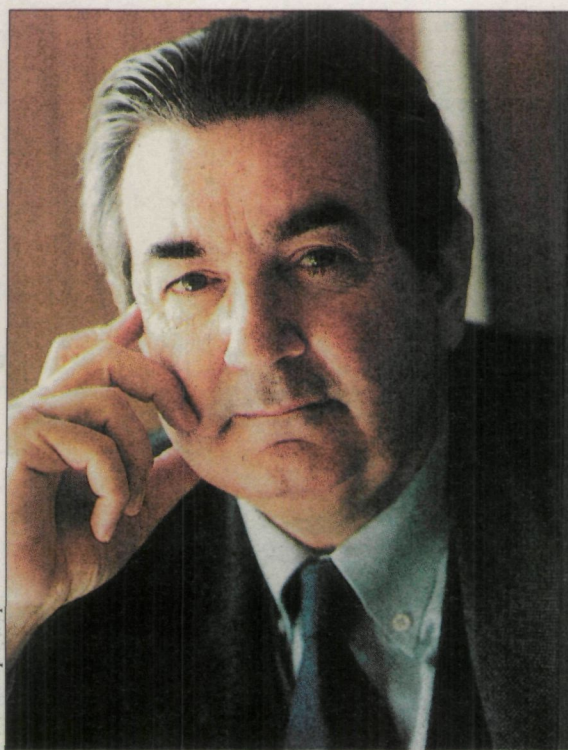

Foto: Josep Masip

«No estem educats per entendre la malaltia»

—Costa més acceptar la malaltia dels infants?

—Sí, possiblement perquè són més febles, no s'envaleixen tant com els grans i perquè veiem en ells un futur i tota una vida per endavant. A més, l'infant no sempre pot expressar-se i mostrar com viu la malaltia, li costa més exterioritzar-la; segurament per això ens interpel·la més.

—En una societat en què tot es valora en termes de producció, els malalts són els grans marginats?

—Sí, aquest abandonament és fruit de la societat de consum. Passem dels malalts perquè tenim pressa a fer moltes coses que creiem importants i no ens preocupem de les persones que pateixen. Hem d'entendre que la malaltia és inherent a la persona i que ens manca una educació per estar malalts, per entendre la nostra malaltia i fins i tot per entendre la nostra mort.

—On s'imparteix aquesta educació?

—S'hauria d'impartir des de la vida mateixa de l'Església; a la catequesi; a les escoles i al món universitari i laboral; de fet, doncs, en tots els àmbits... Hem de passar d'aquelles actituds de temor i pànic davant de la malaltia a una actitud

que ens porti a parlar de la malaltia com de «la germana malaltia», com sant Francesc parlava de la germana mort.

—Aquest no acceptar la pròpia malaltia és el que posa sobre la taula temes com l'eutanàsia?

—Sí. És un concepte de la persona amb força càrrega de supèrbia: «A mi no m'ha de passar això»; «Jo no puc arribar mai en aquesta situació»; «A mi no m'han

Cartell del Dia del Malalt del 2001.

de rentar ni cuidar...» Moltes vegades les persones ens hem de deixar cuidar pels altres, i aquesta és la humilitat pròpia dels éssers humans; no són déus. L'Església veu l'eutanàsia com una agressió innecessària, perquè creiem en la dignitat de la persona per damunt de tot i en la qualitat de vida que s'ha de poder donar a un malalt que probablement no té gaire quantitat de vida.

—Què és el testament vital?

—És un document de voluntats anticipades que, en el cas de l'aprovat pel Parlament català, reconeix que tot ciutadà té dret a demanar que en una situació terminal o de malaltia greu no se li practiqui un determinat tractament considerat excessiu i que no està en disposició d'assumir. Una persona, per exemple, té dret a demanar de no respirar artificialment.

—Això és positiu de cara a una llibertat més gran del pacient?

—Sí, perquè el malalt passa d'una medicina paternalista, en la qual es posava en mans del metge, a ser protagonista de la malaltia, a ser conscient del que li passa i fins on pot arribar en la seva malaltia.

—Com es tradueix aquesta llibertat en el cas de malalts infants?

—És un dels aspectes que ens preocupa més perquè moltes vegades no tenen autonomia per decidir per ells mateixos. De totes maneres, la llei preveu que als 12 anys ja es demani la intervenció i el consentiment de l'infant; i als 16 ja és obligatòria la seva participació plena.

Carme Munté

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

La «Charta oecumenica»

Hem d'agraciar al metropolita Jérémie la seva recent presència a Barcelona per explicar-nos en directe la *Charta oecumenica*. Ell, com a president de la Conferència d'Esglésies Europees (KEK), n'és un dels dos signants. L'altre és el cardenal de Praga, Miloslav Vlk, que presideix el Consell de les Conferències Episcopals d'Europa (CCEE).

Jérémie, ple d'aquella serenitat teològica que traspuen les grans figures de l'ortodòxia, ens transmeté un missatge d'esperança. Ell ha viscut el llarg procés de comunió que ha fet possible la *Charta*, a partir de les trobades ecumèniques de Basilea, el 1989, i de Graz, el 1997. I està segur que continuarem avançant cap a la unitat: «No podem restar en la situació actual», ens digué, citant paraules de la primera plana de la *Charta*.

Com a contrapunt, la taula rodona que tingué lloc a continuació posà en relleu alguns problemes de l'ecumenisme que avui ens inquieten. Per exemple, la migradesa dels progressos obtinguts, causa del desinterès de molts, en contrast amb la celeritat amb què la societat evoluciona en temes com la unitat d'Europa. O l'aparició de nous factors de divisió eclesial, diferents dels històrics. I, com a conseqüència, el nombre creixent de cristians que viuen al marge de les esglésies i van esdevenint el gruix més important dels germans separats...

Val a dir, però, que una lectura atenta de la *Charta oecumenica* permet de veure que alguns d'aquests problemes han estat presents en l'ànim dels seus redactors. De fet, aquests no s'han proposat de confegir un text doctrinal, sinó de consensuar unes «línies directrius per a una col·laboració creixent entre les esglésies d'Europa». I això, «amb vista a anunciar, junts i de manera creïble, l'Evangeli entre els pobles».

Cada un dels dotze apartats que componen la *Charta*, després d'unes reflexions breus i precises, acaba amb un paràgraf que té per títol «Nosaltres ens comprometem». Hi trobem compromisos com aquests: «superar l'autosuficiència i eliminar prejudicis», «pregar els uns pels altres i conèixer i valorar les litúrgies i les formes de vida espiritual de les altres esglésies», «tendir cap a l'objectiu de la comunió eucarística», «parlar amb les altres esglésies de les nostres iniciatives d'evangelització i arribar a acords sobre aquest punt, a fi d'evitar una competència perjudicial així com el perill de noves divisions», «combatre totes les formes d'antisemitisme», «oposar-nos a tota forma de nacionalisme que porti a l'opressió d'altres pobles i de minories nacionals, i optar per solucions no violentes», «potenciar el lloc de la dona i la seva igualtat de drets en tots els sectors de la vida», «anar a l'encontre dels musulmans amb una actitud d'estimació»...

La *Charta oecumenica* acaba amb aquesta cita: «Que el Déu de l'esperança ompli la vostra fe d'alegria i de pau, perquè vesseu d'esperança gràcies a la força de l'Esperit Sant» (Rm 15,13).

Ara mateix

Rauxa

Un pont cap a Orient

El darrer viatge del papa Joan Pau II ha estat a diversos països del Mediterrani oriental com ara Grècia i Síria, que no són de majoria catòlica. La visita del Pontífex té la voluntat de suavitzar els recels històrics entre les diferents confessions i religions. Però les desconfiances encara cuegen. A Grècia el Papa va demanar perdó per la croada dirigida contra l'Imperi bizantí el 1204. Malgrat això la societat grega en general no va quedar satisfeta de la visita papal. L'opinió pública hel·lènica també culpa Roma de deixar caure Constantinoble a mans turques el 1453. Aquest fet, però, no es pot interpretar només religiosament perquè en gran part va ser un episodi polític, i el retrocés de l'imperi bizantí és un fenomen molt llarg i complex. I justament el que es busca amb aquestes visites és no polititzar la religió perquè no es repeteixin fets com aquells. A Síria Joan Pau II ha entrat a la mesquita dels omeies, a Damasc, una de les més antigues i importants del món. És el primer cop que un Papa entra en un temple musulmà. Aquest gest, doncs, juntament amb la crida per la pau al Pròxim Orient, ja és prou significatiu. Ja no es tracta només de trobar la unió primigènica dels cristians; ara també s'intenta establir un lligam amb les altres religions monoteistes, sobretot amb la més estesa, l'islam. Només així, amb una bona entesa entre religions, s'evitaran manipulacions i conflictes sagnants

Eduard Brufau